

101 Доуги Смит далматинци

ДОУДИ СМИТ 101 ДАЛМАТИНЦИ

Превод: Жечка Георгиева

chitanka.info

ЩАСТЛИВИТЕ ДВОЙКИ

Доскоро в Лондон живееше млада двойка далматински кучета на име Понго и Мисис Понго. (Мисис прибави името на Понго към своето след женитбата, но повечето хора ѝ викаха само Мисис.) Те имаха щастието да притежават млада двойка човеци на име мистър и мисис Душкинг — мили, послушни и рядко умни, почти колкото кучета. Много разбираха от лай — например лаят, означаващ „Навън, моля!“, „Вътре, моля!“, „Побързайте с обяда ми!“ и „Какво ще кажете за една разходчица?“ А когато не разбираха, често се досещаха — ако ги погледнеш изразително или ги подрациш с нетърпелива лапа. Като много други обичани хора и те вярваха, че са собственици на кучетата си, вместо да си дадат сметка, че всъщност кучетата ги притежават. Понго и Мисис намираха това за трогателно и забавно и оставяха питомците си да си въобразяват, че са прави.

Мистър Душкинг работеше в лондонското сити и много го биваше в смятането. Хората казваха за него, че е истински финансов факир — което не е същото като истински факир, макар понякога да е

много близко по значение. По времето, когато започва тази история, той беше необикновено богат по една твърде необикновена причина. Беше направил голяма услуга на правителството (нещо във връзка с отърваването на страната от националния ѝ дълг) и за награда го бяха освободили пожизнено от всички данъци. Освен това правителството му беше дало малка къща до парка Риджънтс — много подходяща за мъж с жена и кучета.

Преди да се оженият, мистър Душкинг и Понго живееха в ергенска квартира, където за тях се грижеше старата дойка на мистър Душкинг, леля Иконом. Мисис Душкинг и Мисис също живееха в ергенска квартира (момински квартири няма), където за тях се грижеше старата дойка на мисис Душкинг, леля Пудинг. Кучетата и техните питомци се запознаха едновременно и изживяха един безкрайно щастлив двоен годежен период, само че се притесняваха какво ще стане с леля Иконом и леля Пудинг. Щеше да е чудесно, когато Душкингови си имат дечица, особено ако се случеха близнаци — по един близнак за всяка бавачка — но какво щяха да правят дотогава лелите? Защото, макар да умееха да приготвят закуска и друга храна (поднасяна върху табла и наричана „едно хубаво яйчице до камината“), никой от тях не знаеше как се стопанисва кокетна малка къщичка до парка Риджънтс, в която Душкингови се надяваха да канят приятели на вечеря.

И тогава ето какво се случи. Двете лели се срещнаха и след няколко минути на напрегната подозрителност страшно се харесаха една друга. И много се смяха над имената си.

— Жалко, че нито аз знам да готвя — дори пудинги — нито вие да стопанисвате къща — рече леля Пудинг.

— Да, а сега те имат нужда именно от готвач и иконом — съгласи се леля Иконом.

И изведнъж на двете едновременно им хрумна Велика идея: леля Пудинг да се научи да готви, а леля Иконом — да води домакинството. Решиха да започнат още на другия ден, така че до сватбата да са вече напълно обучени.

— Всъщност няма да бъдете иконом, а камериерка — отбеляза леля Пудинг.

— В никакъв случай — решително възрази леля Иконом. — Нямам подходяща фигура за това. Ще стана истински иконом, а освен

това ще обслужвам изцяло мистър Душкинг, за което няма нужда да се обучавам, тъй като съм го вършила, откак се е родил.

Така че, когато Душкингови и Понгови се върнаха от съвместния си меден месец, у дома в малката къщичка до парка Риджънтс ги чакаха напълно обучените леля Пудинг и леля Иконом.

Всички много се изненадаха, като видяха, че леля Иконом е обути в панталони.

— Нямаше ли да ви стои по-добре една хубава черна рокля и бяла престилка с къдрички? — попита доста притеснено мисис Душкинг, защото леля Иконом все пак не беше нейната бавачка.

— Икономът трябва да носи панталони — решително заяви леля Иконом. — Но престилка ще си набавя още утре — с къдрички. Тя ще внесе нотка на оригиналност.

Така и стана.

Освен това лелите не искаха вече да им викат „лельо“, а да ги наричат по име, както му е редът. Ала, макар да можеш да се обръщаш към икономата с „икконом“, готвачката в никой случай не можеш да наричаш „пудинг“. Така че в крайна сметка на лелите им викаха просто „лельо, миличка“ — както и преди.

Няколкото щастливи седмици след завръщането на кучетата и Душкингови от медените им месеци се случи нещо още по-хубаво. Мисис Душкинг заведе Понго и Мисис при добрия им приятел — Великолепния ветеринарен лекар, който живееше от другата страна на парка, и се върна у дома с чудната новина, че Понгови скоро ще станат родители. Кученцата се очакваха след един месец.

Лелите нагостиха обилно Мисис, за да има тя сили, и Понго — за да не се чувства пренебрегнат (както се случва понякога с бащите на очакваните кученца), след което кучетата спаха цял следобед на най-хубавия диван. А когато мистър Душкинг се прибра след работа у дома, те бяха будни и молеха за разходка.

— Да излезем всички да се поразходим — предложи мистър Душкинг, като научи чудесната новина. — Да отпразнуваме събитието.

Леля Пудинг каза, че до вечеря има още много време, а леля Иконом, че една разходка ще ѝ се отрази много добре, така че всички заедно се отправиха към парка.

Най-напред вървяха Душкингови — мисис Душкинг изглеждаше чудесно в зеления си костюм, ушит точно преди сватбата, и мистър Душкинг също — в старото си сако, с което винаги разхождаше кучетата си (той не можеше да се нарече красавец, но затова пък на човек не му омръзваше да го гледа). След тях крачеха Понгови с благородните си осанки — и двамата можеха да са медалисти, ако мистър Душкинг не бе убеден, че кучешките изложби страшно биха им досадили — както впрочем и на него. Имаха изваяни глави, великолепни рамене, силни крака и прави опашки. Петната по телата им бяха катраненочерни, повечето колкото монета от два шилинга, а по главите, краката и опашките имаха по-малки петънца. Носовете им бяха черни, а около очите си също имаха черно. Изражението на Мисис беше много мило, а Понго, макар да беше властен, имаше усмихнати очи. Вървяха един до друг с много достойнство и слагаха каишки на Душкингови само колкото да ги приведат през кръстовищата. Леля Пудинг (пълничка) в бяла престилка и леля Иконом (още по-пълна) в добре скроен фрак, панталони и кокетна престилчица завършваха шествието.

Беше чудна септемврийска вечер, без никакъв вятър, много спокойна. Паркът и старите, боядисани в кремаво къщи, които гледаха към него, се къпеха в златистите отблясъци на залеза. Чуваха се множество звуци, но никакъв шум. Виковете на играещите деца и бръмченето на уличното движение звучаха по-приглушено от друг път, като че омекотени от тази кротка вечер. Птиците пееха последните си за деня песни, а малко по-надолу по улицата, в къщата, където живееше един велик композитор, някой свиреше на пиано.

— Никога няма да забравя тази прекрасна разходка — рече мистър Душкинг.

В същия миг покоят бе нарушен от някакъв пронизителен клаксон. Към тях се приближаваше една лимузина. Спря точно пред голямата къща и от нея излезе висока жена. Беше с плътно прилепнала смарагденозелена рокля от тежка коприна, с няколко наниза рубини и крайно семпло наметало от бял визон, което стигаше до високите токчета на рубиненочервените ѝ обувки. Беше мургава, с черни очи, в които проблясваха алени пламъчета, и с много остър нос. Косата ѝ бе сресана на прав път точно по средата, а което бе най-необичайното, половината беше черна, а другата половина — бяла.

— Я! Та това е Злобара Де Мон! — възкликна мисис Душкинг. — Ние сме съученички. Изключиха я от училище, защото я хванаха да пие мастило.

— Вижда ми се твърде екстравагантна — отбеляза мистър Душкинг и понечи да обърне гръб, ала високата слаба жена бе забелязала мисис Душкинг и вече слизаше по стъпалата, за да я посрещне. Нямахше как — мисис Душкинг бе принудена да ѝ представи съпруга си.

— Елате да ви запозная с моя съпруг — рече високата жена.

— Нали се канеше да тръгваш нанякъде с колата — напомни ѝ мисис Душкинг и погледна шофьора, който чакаше до отворената врата на лимузината. Беше боядисана в черно и бяло, на ивици — доста се хвърляше на очи.

— За никъде не бързам — увери я съученичката ѝ. — Настоявам да влезете.

Лелите казаха, че ще се приберат у дома да се погрижат за вечерята и ще вземат кучетата със себе си, но високата жена заяви, че и кучетата трябвало да влязат в къщата.

— Толкова са красиви. Искам и мъжът ми да ги види.

— Как се казваш сега по мъж, Злобара? — попита я мисис Душкинг, докато прекосяваха покрития със зелен мрамор коридор и влизаха в покрития с червен мрамор хол.

— Името ми е все така Де Мон — отвърна Злобара. — Аз съм последна издънка на рода и затова накарах мъжа си да приеме моето име.

В този миг крайно семплото ѝ наметало от бял визон се плъзна от раменете ѝ и се свлече на пода. Мистър Душкинг го вдигна.

— Какво прекрасно наметало! — възкликна той. — Но тази вечер може би ще ви е топло с него.

— На мен никога не ми е топло — каза Злобара. — Целогодишно се обличам с кожи и спя на хермелинови чаршафи.

— Колко мило — учтиво изрече мистър Душкинг. — Лесно ли ги перете?

Злобара сякаш не го чу, защото продължи:

— Обожавам кожата! Живея само заради тях! Затова именно се омъжих за търговец на кожи.

В този миг в стаята влезе мистър Де Мон. Беше дребен, с притеснен вид и освен да търгува с кожи, очевидно нищо друго не умееше да върши. Злобара го представи на Душкингови и каза:

— А къде са онези две великолепни кучета?

Понго и Мисис се бяха излегнали под рояла и умираха от глад. Червеният мрамор им напомняше за късове сурово месо.

— Ще си имат кученца — съобщи щастливата мисис Душкинг.

— О, нима? Чудесно! — зарадва се Злобара. — Елате, кучета!

Понго и Мисис учтиво се приближиха.

— От тях ще станат прелестни кожени палта, нали? — обърна се Злобара към мъжа си. — За през пролетта, върху черен костюм. Как не сме се сетили да шием палта от кучешки кожи!

Понго излая остро и заплашително.

— Тя само се пошегува, мили Понго — потупа го мисис Душкинг, а сетне каза на Злобара: — Понякога имам чувството, че разбират всичко, което си говорим.

Но всъщност не го мислеше. А то си беше така.

Тоест така беше, що се отнася до Понго. Мисис не разбираше човешка реч колкото него, но схвана шегата на Злобара и никак не я хареса. Понго от своя страна беше бесен. Как може да се говори така пред жена му, която очаква кученца! Зарадва се, като видя, че Мисис не е разстроена.

— На всяка цена искам да дойдете на вечеря следващата събота — обърна се Злобара към мисис Душкинг.

И тъй като не се сети как да отклони поканата (защото мразеше да лъже), мисис Душкинг прие. После каза, че е време да си тръгват и че не бива да досаждат повече на Де Монови.

Като прекосяваха коридора, покрай тях се шумугна великолепно бяла персийска котка и се стрелна нагоре по стълбите. Мисис Душкинг се възхити от красотата ѝ.

— Аз пък не я харесвам особено — рече Злобара. — Ако не беше толкова ценна, бих я удавила.

Котката се извърна и сърдито изсъска. Може би това се отнасяше до Понго и Мисис — а може би не.

— Искам да чуете новия ми клаксон — каза Злобара, когато всички излязоха пред къщата. — Той е най-пронизителният в цяла Англия.

Тя мина покрай шофьора и сама натисна клаксона, при това твърде продължително. Понго и Мисис за малко да оглушеят.

— Прелестни кучета, направо прелестни — обърна се Злобара към тях, докато се качваше в черно-бялата си кола. — Страшно ще отивате на колата ми — и на черно-бялата ми коса.

Шофьорът метна самурова кожа върху коленете на Де Монови и подкара раираната лимузина.

— Тази кола ми прилича на движеща се пешеходна зебра — обади се мистър Душкинг. — Приятелката ти и в училище ли беше с такава коса?

— Не ми беше приятелка — страхувах се от нея — каза мисис Душкинг. — Но косата ѝ беше същата — имаше една бяла и една черна плитка.

Мистър Душкинг си помисли какъв късмет има, че е женен за мисис Душкинг, а не за Злобара Де Мон. Испита съжаление към съпруга ѝ. Понго и Мисис пък съжалиха бялата ѝ котка.

Златистият залез се беше стопил и на негово място се бе спуснала нежносиня вечер. Паркът беше почти безлюден и някъде от далечината долиташе гласът на пазача: „Всички навън! Всички навън!“, защото в Англия парковете се заключват през нощта. Откъм напечените от слънцето морави ухаеше леко на сено, а езерото изпускаше дъх на водни растения и влага. Всички къщи около парка бяха превърнати в държавни учреждения и вече бяха заключени. В прозорците не проблясваше никаква светлинка. Но Душкингови съзряха гостоприемните светлини на собствената си къща. А след малко Понго и Мисис подушиха апетитната миризма на вечерята. На Душкингови уханието също допадна.

Всички поспряха за миг, за да надзърнат през железните решетки в кухнята. Макар да беше на приземния етаж, кухнята съвсем не беше тъмна. Имаше врата и два големи прозореца, които гледаха към тесния, настлан с плочи двор. Такива дворове често се срещат в старите лондонски къщи. От него се излизаше по няколко стъпала направо на улицата.

Душкингови и кучетата си помислиха колко приятна изглежда ярко осветената им кухня. Тя имаше бели стени, червен линолеум и открит бюфет, по който бяха наредени чинии със сини орнаменти. Имаше модерна печка за готвене и старомодна кухненска камина, за да бъдат доволни лелите. Леля Пудинг печеше нещо във фурната, а леля Иконом нареждаше чинии в кухненския асансьор, който щеше да ги изкачи на горния етаж в трапезарията, също както дяволите се появяват в пантомимите. До камината се виждаха две постлани с възглавнички плетени кучешки кошове, а до тях две богати вечери в лъскави купички вече очакваха Понго и Мисис.

— Дано Мисис да не се е уморила — каза мистър Душкинг, докато отключваше входната врата.

Мисис много би искала да отговори, че през живота си не се е чувствала толкова добре. Тъй като не можеше да говори, тя се опита да *покаже* колко е добре, затова се втурна надолу към кухнята, размахала опашка. Понго стори същото, предвкусвайки вечерята и дългия сън до огъня и своята Мисис.

— Ех, защо и ние нямаме опашки да помахаме с тях — рече мистър Душкинг.

ПОЯВАТА НА КУТРЕТАТА

Вечерята в дома на Злобара Де Мон се състоя в стая, чиито стени бяха покрити с черен мрамор, върху бяла мраморна маса. А храната беше твърде необичайна.

Супата тъмнолилава. И знаете ли какъв вкус имаше? На черен пипер!

Рибата беше яркозелена. А знаете ли тя какъв вкус имаше? На черен пипер!

Месото беше бледосиньо. Сигурно се досещате какъв беше вкусът му. На черен пипер.

Всичко имаше вкус на черен пипер, дори сладоледът, който беше черен.

Други гости, освен Душкингови нямаше. След вечерята те седнаха с изплезени езици в хола с червен мрамор, където в камината лумтеше силен огън. И мистър Де Мон беше изплезил език. Злобара беше в рубиненочервена копринена рокля и със смарагдова огърлица. Тя се приближи колкото се може по-плътено до огъня.

— Раздухай високи пламъци — обърна се тя към мистър Де Мон.

Той така раздуха огъня, че Душкингови се изплашиха да не би коминът да се запали.

— Великолепно! — радваше се Злобара й пляскаше от удоволствие с ръце. — За жалост обаче пламъците са много краткотрайни.

И като позатихнаха, тя потрепери и се уви в крайно сеплото си наметало от бял визон.

Мистър и мисис Душкинг си тръгнаха веднага щом приличието позволи и се разходиха покрай парка, за да се разхладят.

— Странно име — Де Мон — рече мистър Душкинг. — Ако се съединят двете части, се получава демон. Да не би Злобара да е истински демон? Може би затова обича все да й е горещо.

Мисис Душкинг се усмихна — тя знаеше, че той се шегува. После рече:

— Щом като вечеряхме у тях, значи и ние трябва да ги поканим. Имаме задължения и към други хора. Най-добре да свършим всичко това преди появата на кученцата. Боже мой! Какво е това?

Нещо пухкаво се търкаше в глезените й.

— Котката на Злобара! — възкликна мистър Душкинг. — Прибери се у дома, котенце. Ще се изгубиш.

Но котката продължи да върви подире им чак докато стигнаха къщата си.

— Може би е гладна — предположи мисис Душкинг.

— Нищо чудно — освен ако черният пипер й допада — рече мистър Душкинг, който все още вдишваше въздух с пълна уста, за да охлади гърлото си.

— Ти я помилвай, а аз ще отида да й донеса нещо за ядене — каза съпругата му и слезе на пръсти в кухнята, за да не събуди Понго и Мисис, мирно сгушени в кошниците си. След малко се върна с мляко и половин консерва риба. Бялата котка ги изяде, а после заслиза по стъпалата към кухнята.

— Да не би да иска да остане да живее при нас? — зачуди се мисис Душкинг.

Изглежда, работата беше точно такава. Но в този миг Понго се събуди и гръмко излая. Бялата котка се обърна и изчезна в нощта.

— Толкоз по-добре — въздъхна облекчено мисис Душкинг.

— Злобара би ни дала под съд за такава ценна котка.

И те слязоха в кухнята, за да дадат възможност на Понго да ги приветства както трябва. Мисис, макар и сънена, също си беше отпочинала чудесно, така че скоро на черджето пред камината се виждаше само вихрушка от хора и кучета, докато мисис Душкинг се сети — твърде късно, — че официалният костюм на мистър Душкинг ще стане целият в бели косми.

След около три седмици Мисис започна да се държи по много странен начин. Взе да изследва всеки сантиметър от къщата, като обръщаше особено внимание на долапите и на кашоните. Най-силно я привличаше големият стенов долап до спалнята на Душкингови. В него лелите държаха разни кофи и метли и вътре нямаше къде игла да падне. Всеки път, когато Мисис успяваше да се завре в него, тя събаряше нещо с гръм и трясък, след което имаше много обиден вид.

— Божичко, та тя иска вътре да роди кученцата си! — възкликна леля Пудинг.

— Мисис, миличка, не може в този мрачен, задушен долап — рече ѝ леля Иконом. — Имаш нужда от светлина и въздух.

Ала когато Душкингови се посъветваха с Великолепния ветеринарен лекар, той им обясни, че Мисис има нужда от малко затворено пространство, в което да се чувства в пълна безопасност и щом като долапът с метлите ѝ допада, най-добре да ѝ го предоставят. При това незабавно — за да има време да привикне към него, макар до появата на кученцата да оставаха още няколко дни.

Така че кофите и метлите бяха изхвърлени от долапа, а Мисис се намести вътре за голямо свое удовлетворение. Понго се засегна леко, че не го пускат и него, но Мисис му обясни, че майките кучета предпочитат да са сами, когато очакват кученцата си, затова той нежно близна жена си по ухото и каза, че много добре я разбира.

— Надявам се, че гостите, които сме поканили, няма да разстроят Мисис — рече мистър Душкинг, когато се върна от работа и завари Мисис, настанена в долапа. — Дано си тръгнат по-рано.

Но взе, че се случи именно през тази нощ! Тъй като бяха поканили доста народ, Душкингови поднесоха нормална храна, обаче предвидливата мисис Душкинг постави пред Де Монови мелнички за черен пипер. Злобара си сложи толкоз много, че повечето гости се разхихикаха, но мистър Де Мон изобщо не си сложи черен пипер. И яде много повече, отколкото в собствената си къща.

Злобара задълбочено ръсеше с черен пипер плодовата си салата, когато в трапезарията влезе леля Иконом и прошепна нещо на мисис Душкинг. Мисис Душкинг сякаш се стресна, помоли гостите да я извинят за малко и излезе забързано. След няколко минути леля Иконом отново влезе и зашепна нещо на ухото на мистър Душкинг. Той също се стресна, извини се пред гостите и бързо напусна стаята. Гостите, които не кихаха, разговаряха учтиво. Леля Иконом влезе за трети път.

— Дами и господа — обяви тя драматично, — кученцата се появиха по-рано, отколкото ги очаквахме. Мистър и мисис Душкинг ви молят да имате предвид, че Мисис за пръв път става майка и има нужда от абсолютно спокойствие.

Настъпи пълна тишина, нарушена от приглушено кихане. След това гостите станаха, тихо вдигнаха на здравица за младата майка и напуснаха на пръсти къщата.

Всички, освен Злобара Де Мон. Когато излезе в коридора, тя се приближи до леля Иконом, която изпращаше гостите на вратата, и я попита:

— Къде са кученцата?

На леля Иконом и през ум не ѝ мина да я осведоми, ала Злобара чу гласовете на Душкингови и хукна нагоре по стълбите. Този път беше облечена в черна копринена рокля с огърлица от перли и се бе наметнала със същото крайно семпло наметало от бял визон. По време на вечерята нито за миг не го бе свалила, макар че в стаята беше много топло (а пиперът — страшно лют).

— Толкова искам да видя малките кученца! — извика тя.

Вратата на долапа беше откrehната. Душкингови бяха вътре и успокояваха Мисис. Три кутренца се бяха появили, преди леля Иконом да разбере какво става, когато занесла на Мисис питателна вечеря с пилешко месо.

Злобара разтвори рязко вратата и се вторачи в трите кученца.

— Та те са мелези! — възкликна тя разочаровано. — Няма петна! Трябва да ги удавите — незабавно!

— Далматинците винаги се раждат чисто бели — поясни мистър Душкинг, като изпепели Злобара с поглед. — Петната избиват по-късно.

— Но дори и да бяха мелези, пак не бихме ги издавили — възмутено додаде мисис Душкинг.

— Много е лесно — каза Злобара. — Аз съм издавила не знам колко дузини от котенцата на моята котка. Тя вечно избира за баща някой жалък уличен котарак, та не си заслужава да ги оставя.

— Надявам се, че си ѝ оставяла поне по едно котенце — рече мисис Душкинг.

— В такъв случай къщата ми досега да се е напълнила с котки. А вие сигурни ли сте, че тези отвратителни бели плъхове са чисти далматинци?

— Напълно сме сигурни — сръза я мистър Душкинг. — А сега ще ви помоля да си отидете. Мисис се разстройва от присъствието ви.

Мисис действително се бе разстроила. Макар Душкингови да бяха там, за да закрилят и нея, и дечицата ѝ, тя се боеше от тази жена с черно-бяла коса, която я разглеждаше тъй втренчено. Горката котка, изгубила всичките си котенца! Тя никога, никога няма да забрави това! (И един ден щеше да е много доволна, че наистина не го забрави.)

— След колко време кутретата ще могат да оставят майка си? — продължи да разпитва Злобара. — В случай че реша да си купя едно!

— След седем-осем седмици — отвърна мистър Душкинг. — Но ние няма да продадем нито едно!

И той тръшна вратата на долапа под носа на Злобара, а леля Иконом я изпроводи до външната врата.

В това време леля Пудинг се опитваше да се свърже по телефона с Великолепния ветеринарен лекар, но той беше излязъл по друга работа. Жена му обеща да му предаде, щом се върне, и им заръча да не се притесняват — по всичко личало, че Мисис се справя много добре.

И така си беше. Вече и четвърто кутре се беше появило. Мисис изкъпа с език, мистър Душкинг го изсуши, а мисис Душкинг даде на Мисис да си пийне топло млекце. Кутретото сложиха при другите три в една плетена кошница, където Мисис можеше да ги държи под око. Скоро се показва петото, а след него и шестото, и седмото.

Нощта напредваше. Осем кутрета! Може би няма да има повече? Далматинците рядко имат повече от девет деца първия път. Десет! Единадесет!

Дванадесетото не приличаше на братята и сестрите си. Цветът, който прозираше през бялата козинка, не беше розов като на здравите кученца, а болезнено жълтеникав. И вместо да започне да подритва с краченца, то лежеше неподвижно. Лелите, които стояха пред вратата на долапа, казаха на Душкингови, че се е родило мъртво.

— Майката няма да тъгува обаче, защото си има толкова много други дечица — утеши ги леля Пудинг.

Мистър Душкинг положи мъничкото същество в дланта си и тъжно го загледа.

— Не е справедливо изобщо да не си поживее — рече мисис Душкинг със сълзи на очи.

Нещо изплува в съзнанието на мистър Душкинг — нещо, което бе чел преди време. Той започна да разтрива кученцето, после внимателно го разтърка с един пешкир. Изведнъж около нослето му се появи малко розовато кръгче, а след това цялото телце порозовя под снежнобялата козинка. Крачетата му зашаваха! Беше живо!

Мистър Душкинг побърза да го сложи до Мисис, за да може тя веднага да го накърми, и то си остана там да суче до появата на следващото кутре — защото наистина се появи още едно. Така станаха тринадесет!

Призори на вратата се позвъни. Беше Великолепният ветеринарен лекар, който цяла нощ беше спасявал живота на едно премазано от лека

кола куче. До пристигането му всички кученца се бяха родили и Мисис кърмеше осем — повече от осем не можеше да храни наведнъж.

— Отлично! — зарадва се лекарят. — Прекрасна челяд. А как понася всичко това бащата?

Душкингови се почувстваха виновни. От момента, в който започнаха да се появяват кученцата, изобщо не се бяха сетили за Понго. Той стоеше затворен в кухнята. Цяла нощ беше крачил напред-назад и само веднъж чу новини за семейството си — когато леля Пудинг слезе в кухнята да приготви кафе и сандвичи. Тя го осведоми, че Мисис е добре — но му го каза на шега, защото не допускаше, че той я разбира.

— Горкият Понго, трябва да го пуснем тук, горе — рече мисис Душкинг.

Великолепният ветеринарен лекар обаче им обясни, че обикновено майките кучета не обичат бащите да се навъртат много много около новородените кутрета. В този миг се чу топуркане по лъснатия под на коридора и Понго се появи на стълбите, като вземаше по четири стъпала наведнъж. Леля Пудинг беше слязла да свари чай за Великолепния ветеринарен лекар и притесненият татко се бе измъкнал, щом тя откряна вратата.

— Внимавай, Понго — предупреди го лекарят. — Тя може да не те иска.

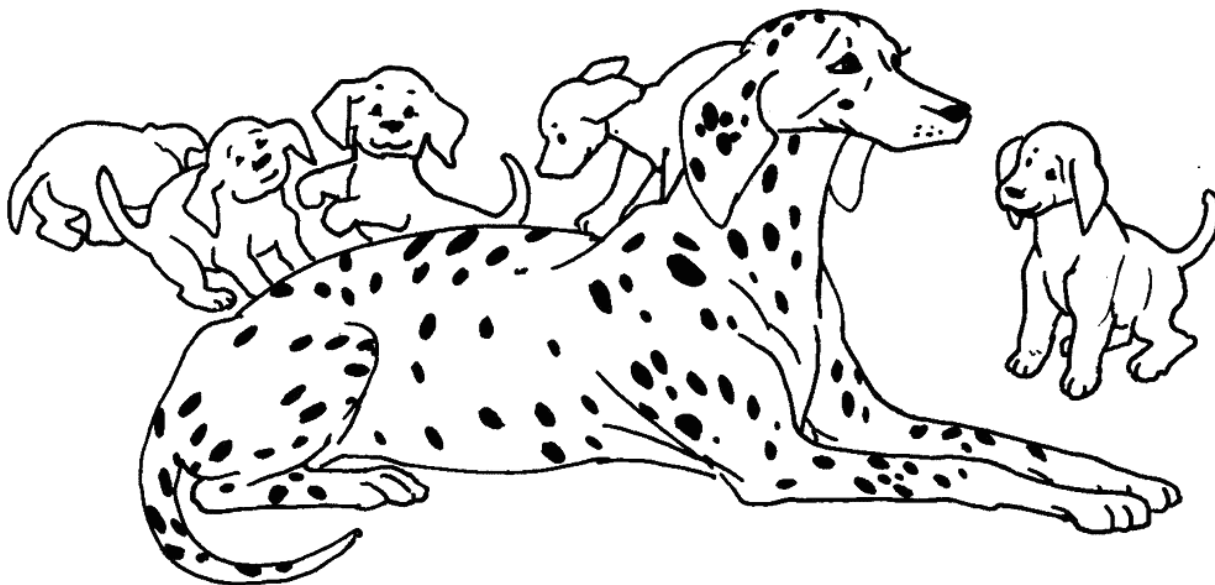
Ала Мисис уморено тупаше с опашка по дъното на долапа.

— Слез да закусиш и хубаво се наспи — каза тя на мъжа си, но само Понго я чу. По очите и бясно махащата му опашка майката разбра какво чувства той в момента — разбра колко обича нея и осемте чудесни кученца, които се наслаждаваха на първата си закуска. А колко ли още имаше в кошницата — онези, които чакаха своя ред, за да се нахранят?

— Жалко, че Понго не знае да брои — обади се мисис Душкинг.

Понго обаче много добре умееше да брои. Той слезе долу с гордо вдигната глава и с нов блясък в хубавите си черни очи. Защото знаеше, че е баща на петнадесет дечица.

ПЕРДИТА

— А сега — рече Великолепният ветеринарен лекар на Душкингови — трябва да намерите дойка за кученцата.

И той им обясни, че въпреки старанията си да се справи с кърменето на петнадесет кутрета, Мисис скоро ще се изтощи и ще отслабне. По този начин по-силните ще могат да получават повече мляко от по-слабичките. А кутрето, което мистър Душкинг бе върнал към живота, беше много дребно и щеше да има нужда от специални грижи.

Най-едрото имаше черно петно на едното ухо и част от главата. Това е недостатък при далматинците, които трябва да се родят чисто бели, както мистър Душкинг обясни на Злобара Де Мон. Някои хора *наистина* биха удавили това петнисто кутре, защото не беше ценно. Ала Душкингови особено се привързаха към него, защото бе започнало живота си с лош късмет. (А освен това много им харесваше, че могат да го разпознават. Докато започнаха да им избиват петна няколко седмици след раждането, това и другото — най-малкото и крехко кутре — бяха единствените, които различаваха от останалите.)

Великолепният ветеринар каза, че дойката трябва да е някое нещастно куче, което е изгубило кученцата си, но има още мляко. Мислеше, че ще успее да намери такова, но тъй като не беше сигурен, посъветва Душкингови да се обалят по телефона във всички приюти за бездомни кучета. А докато намерят дойка, рече той, биха могли да помогнат на Мисис, като хранят кутретата с кукленски биберон или едновременно пълнител за писалки.

След това Великолепният ветеринарен лекар се прибра у дома да поспи, преди да започне новия си трудов ден.

Леля Пудинг приготви закуската, а леля Иконом изведе Понго на разходка. Успяха да склонят Мисис да остави дечицата си за малко и също да се поразходи. Когато се върна, мисис Душкинг беше почистила долапа. Мисис нахрани и втората партида кутрета, след което си легна и хубаво се наспа заедно с всичките си петнадесет деца. Долу в кухнята Понго също си поспа хубаво, спокоен, че всичко е наред.

Щом отвориха магазините, мисис Душкинг отиде да купи кукленски биберон и пълнител за писалки. Сетне мистър Душкинг и лелите се редуваха да хранят кутретата. На мисис Душкинг много ѝ се искаше и тя да ги храни, но трябваше да звъни по телефона и да търси дойка. Лелите пък бяха много дебели и не се побираха в долапа, така че скоро отстъпиха цялата работа на мистър Душкинг, който на бърза ръка се специализира и дори взе да се разпорежда. Естествено, не можеше да отиде на работа, което не беше никак добре — в момента се водеха важни делови преговори.

За щастие телефонът в спалнята беше с дълъг шнур, така че той можеше едновременно да разговаря и да храни кученцата. Седеше си в тъмния долап с Мисис, петнадесетте кутрета и телефона. За малко да провали една важна работа, защото веднъж поднесе кученце към ухото си, а на телефона даде да си пийне млекце.

Едва мистър Душкинг затвори телефона, и ето че се обади Великолепният ветеринарен лекар, за да им каже, че не е намерил дойка. Мисис Душкинг също не бе успяла да открие дойка в цял Лондон, затова започна да звъни на кучешките приюти извън града. Чак късно следобед чу за една майка с мляко на около петдесет километра от Лондон. Тя току-що била отведена в приюта за изгубени кучета и трябваше да я държат там няколко дни да не би някой да си я потърси.

Мистър Душкинг подаде глава от долапа. Тъй като цяла нощ бе прекарал на крак и цял ден беше хранил кученцата, той вече бе капнал от умора, ала твърдо бе решил да помага на Мисис, докато намерят дойка.

— Защо не опиташ да вземеш назаем това куче? — обърна се той към жена си. — Ще обещаеш, че ще я върнем веднага, щом се появи собственикът ѝ.

И така мисис Душкинг изкара колата от старата конюшня зад къщата и потегли, изпълнена с надежди. Ала когато пристигна в приюта, научи, че собственикът на кучето майка вече си я бе отвел. Зарадва се заради кучето, но изпита и силно разочарование. Мислеше си как горката Мисис ще се изтощи от изхранването на толкова много кученца и как мистър Душкинг по всяка вероятност ще откаже да напусне долапа, за да се наспи. Взе да се пита дали изобщо ще намери дойка.

Беше се спуснала тъмна, навъсена, дъждовна октомврийска нощ. Цял следобед бе валило, но мисис Душкинг почти не бе забелязала дъжда, защото я сгряваше надеждата. Ала сега, когато потегли обратно за Лондон, времето започна все повече да я потиска. А дъждът така се усили, че чистачките на колата не успяваха да се справят с него.

Караше през някаква безлюдна местност, когато на пътя точно пред себе си видя нещо като вързоп. Забави ход и приближи — оказа се, че е куче, а не вързоп. Веднага си помисли, че е прегазено. Ужасена, че страховете ѝ може да се оправдаят, тя спря колата и слезе.

В първия миг си помисли, че кучето е мъртво, но щом се наведе над него, то с мъка се изправи на крака и тя видя, че е здраво и читаво. Толкова беше изплескано с кал, че не можа да разбере каква порода е, но в светлината на фаровете видя, че нещастното същество е само кожа и кости. Заговори му нежно и вълата опашка едва-едва помръдна, после пак безжизнено се отпусна.

„Не мога да го оставя тук — помисли си мисис Душкинг. — Дори да не е блъснато от кола, явно умира от глад. Ох, Божичко!“

Тъй като вече си имаше седемнадесет кучета, никак не ѝ се искаше да прибира бездомно куче, но знаеше, че няма да има сили просто да го предаде в най-близкия полицейски участък.

Потупа го по главата и се опита да го накара да я последва. То се понадигна, но краката не го държаха, така че тя го отнесе на ръце в

колата. Беше като чувал с кокали. В същия миг тя забеляза нещо. Бързо го сложи на седалката върху едно чердже и запали лампата. Беше куче майка и въпреки крайно изтощеното си състояние все още имаше мляко.

Мисис Душкинг скокна в колата и потегли колкото се може побързо. Скоро навлезе в покрайнините на Лондон. Знаеше, че ще мине доста време, докато се прибере у дома, тъй като движението беше твърде оживено, затова спря пред един ресторант. Собственикът ѝ продаде мляко и студено месо и дори ѝ услужи със съдинките на собственото си куче. Изгладнялото животно се нахвърли лакомо върху храната, а след това се разположи удобно и заспа. Добрият собственик на ресторанта си взе обратно съдинките и пожела на мисис Душкинг всичко най-добро. Тя отново се качи в колата си и потегли.

Прибра се точно когато Великолепният ветеринарен лекар пристигна да види как са Мисис и кученцата. Той сам отнесе намереното куче в топлата кухня и след като го прегледа внимателно, заяви, че изнемощялостта му се дължи по-скоро на факта, че съвсем наскоро е станало майка, отколкото на продължително гладуване и че при добра храна млякото, предназначено за собствените му кученца, може да не секне. Изказа предположението, че кученцата са били отнети от майката и тя се е заблудила, докато ги е търсела.

— Трябва да се изкъпе — рече леля Пудинг. — Иначе може да предаде бълхи на нашите кученца.

Лекарят одобри идеята ѝ и кучето бе отнесено в малката стаичка, приспособена за перално помещение. Леля Пудинг веднага се залови да го къпе, защото се боеше да не би мистър Душкинг да се заеме и с тази работа. А мисис Душкинг се качи горе да му разкаже всичко.

Топлата вода очевидно достави удоволствие на новото куче. Тъкмо го бяха насапунисали, когато Понго се прибра от разходката си с леля Иконом и се втурна през отворената врата на пералнята.

— Той никога не би обидил някоя дама — рече Великолепният ветеринар.

— И не е редно, след като тя ще помогне в отглеждането на кученцата — додаде леля Пудинг.

Понго се изправи на задните крака и целуна мокрото куче по носа, с което му изказа радостта си, че се запознава с него и колко ще е

благодарна жена му. (Хората обаче не го чуха.) Намереното куче отвърна:

— Ще се постарая, но нищо не мога да обеща. (И това не бе чуто от хората.)

Точно в този момент в стаичката се втурна мистър Душкинг да види новопристигналото куче.

— Каква порода е? — попита той.

Леля Пудинг тъкмо бе започнала да го плакне от сапуна — и всички ахнаха. Кучето също се оказа далматинец! Само че петната му не бяха черни, а кафяви, при далматинците ги наричат морави.

— Осемнадесет далматински дога под един покрив! — възторжено възкликна мистър Душкинг. — От това повече няма накъде! (Имаше накъде и той щеше да го научи един ден.)

Цялото мокро, нещастното куче с кафявите петна изглеждаше още по-слабо.

— Ще я наречем Пердита — заяви мисис Душкинг и обясни на лелите, че така се нарича една от героините на Шекспир. — Нали се беше изгубила. А на латински изгубен е пердитус.

И тя потупа Понго, който я гледаше с такива умни очи, че мисис Душкинг добави:

— Имам чувството, че всичко разбира.

Така си и беше. Макар латинският му да беше много беден — освен „каве канем“, което значи „пази се от кучето“, друго не знаеше — като младо кутре беше изгризал целия Шекспир с кориците (които бяха от много вкусна кожа).

Оставиха Пердита да изсъхне в кухнята пред запалената камина и пак ѝ дадоха да яде. Великолепният ветеринар каза, че трябва колкото се може по-скоро да започне да храни кученцата, за да се засили млякото ѝ, така че след като съвсем изсъхна и си подремна, ѝ донесоха от долапа две кученца — докато Мисис беше на двора за кратка разходка. Лекарят каза, че тя едва ли ще усети липсата им и не беше далеч от истината, тъй като Мисис не можеше да брои добре като Понго. Тя обаче разбра всичко, защото Понго ѝ каза, и изпрати по него на Пердита най-добрите си пожелания. Малко се натъжи, но знаеше, че раздялата е за доброто на двете кутрета.

Преди да си тръгне, Великолепният ветеринарен лекар предупреди Душкингови, че ако Пердита не е в състояние да нахрани

кученцата, не бива да ги връщат обратно на Мисис, защото тя ще подуши, че са били при друга майка и може да се настрои срещу тях. Това наистина се случва с много други кучета. Мисис никога не би постъпила така, но вече ви стана ясно, че тя и Понго са твърде необикновени кучета. Както и Пердита. Както, ако хората можеха да го проумеят, и много, много други кучета. Всъщност обикновените кучета са много по-необикновени от необикновените.

Оказа се все пак, че Пердита е в състояние да храни двете кученца. Понго се качи горе, за да уведоми Мисис (макар че Душкингови чува само как потупва по пода с опашката си). След това ѝ пожела лека нощ и се върна в кухнята, където вече го чакаше кошът му. На Пердита ѝ бяха предоставили коша, в който обикновено спеше Мисис. Беше нахранила и измила двете кутрета и сега вечеряше. (Великолепният ветеринарен лекар каза, че трябва да я хранят колкото се може по-често, за да възстанови силите си.) Понго също похапна, за да ѝ прави компания. Сетне лелите си легнаха и в кухнята остана да свети само огънят. А когато двете кутрета заспаха, Пердита разказа на Понго своята история.

Родила се в голяма къща в едно провинциално имение недалеч от мястото, където я намерила мисис Душкинг. Макар и много мила, тя не била ценна като братята и сестрите си — петната ѝ били по-малки, а опашката ѝ не била съвършено права (изправила се по-късно, като пораснала). Така че никой богат или влиятелен човек не пожелал да стане неин питомник и била дадена на един фермер, който, макар да не бил жесток с нея, не ѝ дал обичта, от която далматинците имат такава нужда. Освен това я оставил да тича на свобода, което не е полезно за никое куче.

След време много ѝ се приискало да се омъжи, ала нейният питомец не ѝ уредил женитба, а тъй като фермата била доста

отдалечена от околните села, никое куче не дошло да я ухажва. Така че един ден тръгнала сама да си търси мъж.

Пътят за селото минавал през една обширна мера, на която била спряла голяма, много красива лека кола. Групичка хора си били устроили излет, а около тях се въртял великолепен далматински дог с кафяви петна. Далматинците с кафяви петна са доста голяма рядкост. Пердита била единствената в цялото си семейство и винаги гледала на себе си като на изрод. Ала за кучето на общинската мера веднага разбрала, че не е никакъв изрод, а много ценно животно, защото имало прекрасен гердан и ядяло пиле от ръката на богато облечена дама. В същия миг то зърнало Пердита.

Това било любов от пръв поглед. Без дори да си направи труда да дояде пилето, то с няколко скока се озовало до нея и преди да успеят да им попречат, двамата вече навлезли навътре в гората. Там набързо уредили женитбата си и се заклели един на друг във вечна любов. След това щастливият съпруг рекъл на жена си, че тя, естествено, трябва да отиде да живее с него и я повел обратно на поляната. Ала щом се показали, насреща им се появил фермерът, при когото живеела Пердита, в раздрънканата си кола. Той я напъхал насила вътре, а излетниците завлекли съпруга ѝ в своята кола. Кучетата се съпротивлявали и виели, но напразно. Колите потеглили в противоположни посоки.

Девет седмици след женитбата Пердита родила осем кутрета. Фермерът не ѝ давал допълнителна храна, нито ѝ помагал в храненето на кученцата, така че тя започнала да отслабва с всеки изминат ден. Когато дечицата ѝ навършили един месец, тя била станала само кожа и кости. Тогава фермерът започнал да слага храна пред кутретата и те бързо се научили да ядат, ала въпреки това сучели от Пердита колкото мляко имала, така че ѝ било невъзможно да възвърне теглото си. Била съвсем млада майка, самата тя доскоро кутре, но обичала децата си с цялата си душа и правела за тях всичко, каквото можела. И докато тя слабеела, те пълнеели.

Петната по далматинците започват да избиват след втората седмица от раждането им. Когато станали на шест седмици, вече нямало съмнение, че децата на Пердита щели да бъдат с много красиви петна и изключително ценни — Пердита чула фермерът да казва това на някакъв непознат, който пристигнал една сутрин във фермата. Тя все

още ги дохранвала с млякото си — изяждали всичко, което им давал фермерът, а след това идвали да сучат от нея. После заспивали доволни в стария сандък, който ѝ служел за легло.

Един следобед се събудила и до себе си не намерила нито едно кученце. Претърсила къщата и целия двор — нищо. Изтичала на пътя, изплашена, да не би да ги е прегазила някоя кола. Тичала така напред-назад, като от време на време спирала, за да лае. Ала в отговор не чула кутренцата си. Малко след това заваляло. Тя си представила как децата ѝ се измокрят до кости и залаяла още по-отчаяно. За малко да я смаже кола — спасила се само благодарение на пъргавия си отскок в мръсната канавка, където калта се набила в очите и ушите ѝ. Когато стигнала поляната, където се запознала със съпруга си, вече треперела от студ, а краката едва я държали. Споменът за изгубения любим само я направил още по-нещастна. От предишния следобед нищо не била слагала в устата си — фермерът я хранил само веднъж на ден. Най-сетне, премаляла от глад и напълно сломена духом, тя изгубила съзнание. Скоро след това я открила мисис Душкинг.

Това бе цялата история на Пердита. Само едно скри от Понго — че фермерът я наричал „Лекето“ — Пердита ѝ харесваше много повече.

Понго ѝ съчувстваше от все сърце и се постара да я утеши както може. Каза, че според него и кученцата не са се изгубили. По-вероятно да са били продадени — може би на непознатия, който се отбил във фермата. Това е най-доброто, което би могло да им се случи, защото щом са ценни, значи за тях се грижат добре. Във фермата никога не биха получавали достатъчно храна, след като пораснат. Пердита се съгласи с него. А двете мънички кутрета в кошницата до нея ѝ действаха тъй успокоително — както и милите думи, които Понго ѝ наговори — че ѝ бил крайно признателен, задето ги храни. Скоро тя се почувства много по-добре и заспа — стоплена и сита.

Понго остана известно време буден — много му се искаше Мисис и всичките му кученца да са при него в огряната от огъня кухня. Бавно се приближи да погледне двете кутрета, спящи до Пердита, и се почувства горд и силен, готов да се бори за тях. И пак му стана мъчно за Пердита. Всъщност тя беше хубавичка — макар и дума да не можеше да става за сравнение с неговата Мисис.

После се върна в своя кош, изми се за последен път и се настани удобно. Огънят позагасна. Скоро кухнята се осветяваше само от

бледата светлина на уличната лампа. Понго заспа. Пердита също. И двете кученца, преборили се успешно с първия ден на живота си, спяха мирно, сякаш бяха до родната си майка.

Горе в долапа Мисис тъкмо бе нахранила осем от дечицата си и се бе уморила. Мистър Душкинг бе нахранил пет и също бе тъй изтощен от първия си ден като кучешка дойка, че се измъкна от долапа на четири крака. Мисис Душкинг го сложи да си легне и му даде да пийне топло мляко от един термос. Спаха на отворена врата — да не би на Мисис да ѝ потребва нещо — ала тя бе съвсем спокойна (макар че преди да заспи, през ума ѝ минаха няколко въпроса относно непознатата долу в кухнята при Понго. Не че се безпокоеше — просто се питаше...)

На най-горния етаж на къщата леля Пудинг спеше и сънуваше бебета, облечени като далматинчета.

Така че, като се имат предвид четиримата човеци, трите кучета и петнадесетте кученца, може да се каже, че къщата бе натежала от сън.

ЗЛОБАРА ДЕ МОН ИДВА ДВА ПЪТИ НА ГОСТИ

На другия ден дадоха на Пердита да храни още пет кученца и тя прекрасно се справи. Така че мистър Душкинг можа да отиде на работа. Побърза да се върне по-рано, за да помогне, но завари мисис Душкинг да храни горните кутрета, а лелите — да се редуват в храненето на останалите в кухнята. Малко му домъчня, че нямат нужда от него, но скоро му мина — знаеше, че най-важното е малките да получат достатъчно мляко, без да изтощят прекалено Мисис и горката слаба Пердита.

Леглото на Пердита беше преместено в кухненския бюфет, за да не се дразнят очите на кученцата от светлината. Те започнаха да проглеждат след осмия ден. А след още една седмица и петната им взеха да избиват.

Леле, каква радост беше, когато мистър Душкинг забеляза първото петънце! След това се появяваха едно след друго, при това много бързо, макар че трябва да изминат месеци, за да проличат

всичките. Много скоро по формата на петната можеха да разпознават кученцата. Бяха седем момиченца и осем момченца. Най-сладкото момиченце беше онова, което мистър Душкинг спаси след раждането му, но то беше твърде мъничко и крехко. Нарекоха го Изтърсачето — така казват на децата, които се раждат последни.

Черноушко — кутрето, което се роди с черно ушенце — беше най-едрото и най-силното от всички. И все се случваше така, че се оказваше до Изтърсачето — сякаш знаеха, че ще бъдат много верни приятели. Имаше и едно дебело, забавно момченце, което нарекоха Дунди — то вечно вършеше някаква беля. А най-забележителното кутре имаше на гърба си изписана конска подкова от петна и затова го нарекоха Късметчето. То преливаше от енергия и от самото начало даде да се разбере, че ще бъде предводителят на всичките си братя и сестри.

Няколко дни след като избиха всички петна, се случи нещо твърде неприятно: секна млякото на Пердита. Тя се почувства много нещастна, защото бе обикнала от все сърце седемте кученца, които хранеше — все едно, че си бяха нейни. Освен това много, много се изплаши. След като вече не можеше да бъде от никаква полза, за какво им е на Душкингови да я държат в тази удобна, топла къща, където — за пръв път, откак се помнеше — ѝ даваха да яде до насита. Ала тя не държеше най-много на храната и топлината, а на обичта. Към нея се отнасяха като към член на семейството. И не можеше да понесе мисълта, че ще трябва да се лиши от това.

Какво става с ненужните кучета? В сърцето ѝ се промъкнаха какви ли не страхове.

Сутринта, когато разбра, че няма мляко, тя се измъкна нещастна от долапа и видя мисис Душкинг да пие чай с лелите. Тя ѝ предложи бисквита, но Пердита не я взе. Само опря глава о коляното на мисис Душкинг и тихо изстена. Добрата жена я поглади и рече:

— Горката Пердита! Как да ѝ обясним, че ние ще помогнем в храненето на седемте кученца, така че няма за какво да се безпокои? Мила Пердита, ти така хубаво ги миеш и топлиш нощем, когато спят. Без тебе закъде сме?

Не че се надяваше кучето да я разбере: просто си мислеше, че нежният ѝ тон ще успокои Пердита. Ала Пердита с всеки изминат ден научаваше все повече човешки думи, така че много добре я разбра. И направо обезумя от облекчение. За пръв път се показва в истински добро

настроение, подскочи, целуна мисис Душкинг и се втурна обратно в долапа да измие наново всички кученца.

Няколко дни по-късно кученцата вече умееха сами да си лочат млекце, да ядат млечен пудинг и хляб, накиснат в сос от месо. Освен това израснаха и вече не можеха да живеят в долапите. Мисис и нейните осем кутрета се преместиха долу в пералното помещение, а Пердита и другите седем имаха на разположение цялата кухня — където непрекъснато се пречкаха из краката на лелите.

— Жалко, че не можем и тях да прехвърлим в пералнята, при братята и сестрите им — рече една сутрин леля Пудинг.

— Мисис може да им направи нещо — няма да разбере, че са си нейни — съгласи се леля Иконом. — Пък и двете с Пердита току-виж се сбили.

Понго чу този разговор и реши, че нещо трябва да се направи. Защото знаеше, че независимо как биха постъпили в такъв случай разни *обикновени* кучета, неговата Мисис ще си познае дечицата и двете с Пердита *няма* да се сбият. Така че поговори с жена си през долната пролука на вратата на пералнята и още същия следобед, докато лелите бяха на горния етаж, той подскочи високо, успя да натисне дръжката и отвори вратата. Мисис веднага изхвърча навън заедно с осемте си кученца и когато лелите слязоха, завариха Понго, Мисис и Пердита да си играят щастливи с петнадесет кутрета — които така се бяха смесили, че лелите изгубиха сума време да установяват кои деца от коя майка се гледат.

След този случай всички кученца заживяха в пералнята. Вратата стоеше отворена, препречена с една летва, достатъчно високо, за да не могат малките да излизат, и достатъчно ниско, за да могат Мисис и Пердита да я прескочат, когато им се отиваше в кухнята.

Вече беше месец декември, ала времето все още беше хубаво и удивително топло, така че малките можеха да си играят на двора по няколко пъти на ден. Там бяха в пълна безопасност, тъй като на вратата в горния край на стъпалата, които извеждаха на улицата, бяха поставили здрава заключалка. Една сутрин, когато трите кучета и петнадесетте кутрета бяха излезли на въздух, Понго видя, че някаква висока жена наднича през оградата на двора.

Веднага я позна — това бе Злобара Де Мон.

Беше облечена, както винаги, в съвършено сеплото си наметало от бял визон, но под него имаше и палто от кафяв визон. Шапката ѝ също бе от пухкава кожа, ботушите ѝ бяха подплатени с кожа, а на ръцете си имаше огромни ръкавици — също кожени.

„Какво ли ще облече, когато настъпят истинските студове?“ — запита се леля Иконом, която тъкмо излезе на двора.

Злобара отвори вратата и слезе по стъпалата.

— Какви сладки кученца! — рече тя.

Късметчето, както винаги пръв, дотича до нея и заръфа кожата около конحوвете на ботушите ѝ. Злобара го вдигна на ръце и го притисна до наметалото си, сякаш беше част от дрехата.

— Каква прелестна подкова! — възкликна тя, като се загледа в петната по гърба му. — До едно са с много хубави петна. Пораснаха ли достатъчно, за да се отделят от майка си?

— Почти — отвърна леля Иконом. — Но няма да им се наложи. Мистър и мисис Душкинг ще си ги запазят всички — до едно!

Понякога лелите се питаха как ли ще се справят с това.

— Колко мило! — продължи Злобара и се заизкачва по стъпалата, все така притиснала Късметчето до наметалото си. Понго, Мисис и Пердита изляяха остро, всички едновременно, а Късметчето се пресегна и ухапа ухото на Злобара. Тя изпищя и го изтърва. Леля Иконом едва свари да го подхване в престилката си.

— Ама че жена! — промърмори сърдито леля Пудинг, която тъкмо бе излязла на двора. — Може така да изуми кученцата, та чак петната им да избледнеят! Какво има, Късметче? — попита тя, защото

кутрето се бе втурнало към пералнята и сега жадно лочеше вода: ухото на Злобара имаше вкус на чер пипер.

С всеки изминат ден кученцата ставаха все по-силни и по-самостоятелни. Вече се хранеха изцяло сами, като освен попара с мляко и млечен пудинг ядяха и накълцано месо. Мисис и Пердита вече спокойно можеха да ги оставят сами за час, че и за повече, така че трите големи кучета всяка сутрин извеждаха мисис Душкинг и леля Иконом на разходка в парка, докато леля Пудинг готвеше обяда и наглеждаше кученцата. Една сутрин, тъкмо ги беше пуснала на двора, и на вратата се позвъни.

Беше Злобара Де Мон. Като чу, че мисис Душкинг я няма, тя заяви, че ще влезе вътре да почака. Задаваше безброй въпроси за Душкингови и кутретата и така се разприказва, че по едно време леля Пудинг ѝ рече, че трябва да я остави, за да слезе долу и да пусне кученцата вътре в къщата, защото задуха студен вятър. Злобара каза, че ще се поразходи и тя из парка — може би ще срещне там мисис Душкинг.

— Дали няма да я зърна оттук? — додаде тя и отиде до прозореца.

Леля Пудинг също се приближи до прозореца, за да ѝ покаже най-краткия път до парка. И като надникна навън, видя пред къщата малка черна камионетка, която в същия миг много бързо потегли.

Изведнъж Злобара се разбърза. Почти тичешком излезе от къщата и препусна по стъпалата, които извеждаха на улицата.

„Чудно как успява да се движи с такава скорост — помисли си леля Пудинг, като затвори входната врата подире ѝ. — Както се е увила цялата в кожи... Горките кученца, сигурно са измръзнали до смърт в тънките си кожички!“

И тя забърза надолу към кухнята, за да отвори вратата към вътрешния двор.

От кученцата нямаше и следа.

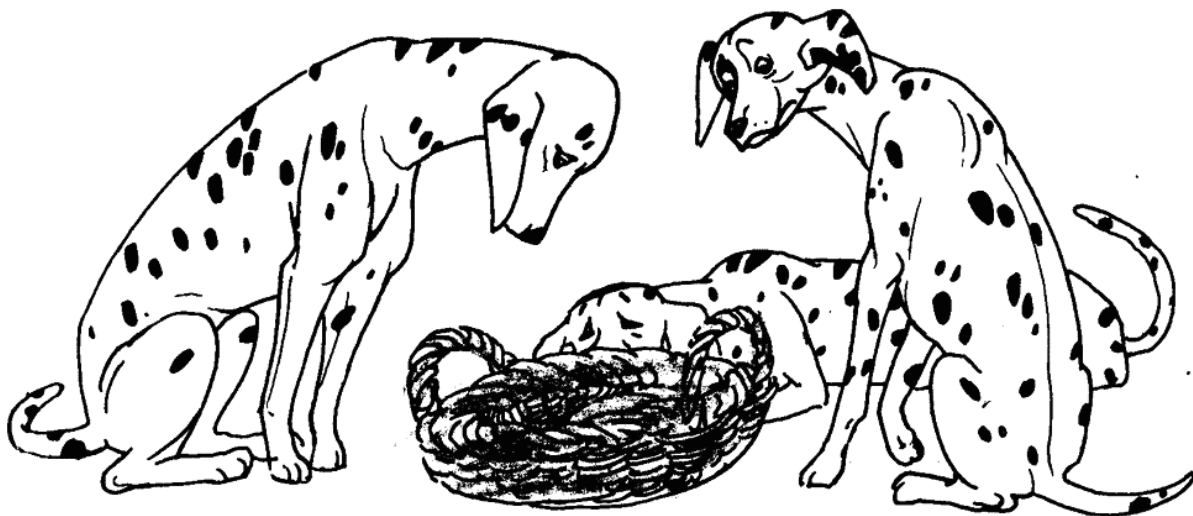
— Сигурно ми погаждат някакъв номер. Скрили са се — рече сама на себе си леля Пудинг, макар много добре да знаеше, че петнадесет кученца няма къде да се скрият.

Въпреки това прерови и зад най-малкото храстче, където дори и мишле не би могло да се скрие. Вратата в горния край беше залостена и в никакъв случай не би могла да бъде отворена от кученце. Все пак тя изтича на улицата и ги затърси и там като обезумяла.

— Откраднати са, знам! — завайка се тя и избухна в сълзи. — Сигурно са ги отмъкнали с онази черна камионетка, която видях да потегля.

Злобара Де Мон очевидно се бе отказала от намерението си да ходи в парка. Вече бе изминала половината път до собствената си къща, при това наистина много бързаше.

ЧУЙ КАК ЛАЯТ КУЧЕТАТА!

Леля Пудинг се втренчи през сълзи в парка. Съзря мисис Душкинг, леля Иконом и трите кучета, които тъкмо се бяха запътили към дома. Виждаше ѝ се странно и ужасно, че се прибират така щастливи, когато всяка крачка ги приближаваше към страшната новина.

Когато прекосиха улицата, тя изтича да ги посрещне и така силно ревеше, че мисис Душкинг не можеше да разбере какво се е случило. Кучетата дочуха думата „кутрета“, видяха сълзите на леля Пудинг и се втурнаха по стъпалата към задното дворче откъм кухнята. Обиколиха на бегом цялата къща и търсеха, търсеха. Всеки пет минути Мисис и Пердита виеха, а Понго яростно лаеше.

Докато кучетата търсеха, а лелите плачеха, мисис Душкинг се обади по телефона на съпруга си. Той веднага се върна у дома заедно с една Голяма клечка от Скотланд Ярд. Голямата клечка откри парче от чувал, закачило се за железните пръчки на оградата, и заяви, че кученцата изглежда са били напъхани в чували и откарани с черната камионетка. Обеща да претърси Престъпния свят, но предупреди семейство Душкинг, че откраднати кученца рядко се откриват, освен ако не се предложи възнаграждение. Макар да не е разумно да се предлага възнаграждение на крадец, мистър Душкинг беше готов да го стори.

Той се втурна към „Флийт Стрийт“, където са редакциите на всички вестници, и поръча да поместят на първа страница на вечерните вестници големи обяви (което струва много скъпо), а още по-големи обяви да се появят на първа страница на сутрешните издания (което е още по-скъпо). Двамата с мисис Душкинг не можеха да се сетят какво друго могат да направят, освен да се опитат да се утешат взаимно и да успокоят лелите и кучетата. След време лелите спряха да плачат и също взеха да утешават кучетата, а после приготвиха вкусни неща за ядене, които на никой не му се ядяха. Най-сетне над покрусения дом се спусна нощта.

Изнурени, трите кучета си легнаха в кошовете пред кухненското огнище.

— Като си помисля само за моето малко Изтърсаче, напъхано в чувал — изхълца Мисис.

— Батко й Черноушко ще се погрижи за нея — опита се да я успокои Понго, макар че самият той се нуждаеше от утеха.

— Късметчето е толкова добро, че ще изпохапе крадците — стенеше Пердита — и те ще го убият.

— Няма — рече Понго. — Кутретата са откраднати, защото са ценни. Никой не би ги убил. Струват пари само докато са живи.

Но още докато произнасяше тези думи, в душата му се прокрадна страшно подозрение, което се засили с напредването на нощта. Дълго след като напълно изтощените Мисис и Пердита заспаха, той остана буден, загледан в огъня, като дъвчеше пръчките на коша си, както някой мъж би дъвкал лулата си.

Всеки, който не познава добре Понго, би го взел за хубав, забавен и чаровен, но не за особено умен. Дори Душкингови не съзнаваха дълбините на неговата интелигентност, защото често се държеше като малко куче: тичаше подир топки и пръчки, катереше се в скутовете им, прекалено малки и тесни за него, претъркулваше се по гръб, за да го чешат по корема. Как да допуснат, че това игриво създание притежава един от най-будните умове в кучешкото царство?

И този ум сега бе задействан. През цялата дълга декемврийска нощ той събираше две и две и получаваше четири. Макар че веднъж-дваж за малко да получи пет.

Нямаше намерение да тревожи Мисис и Пердита с подозренията си. Горкият Понго! Той страдаше не само заради себе си като баща, но

и заради двете майки. (Защото вече имаше чувството, че кученцата наистина имат две майки, макар да не гледаше на себе си като на куче с две съпруги. Пердита бе за него по-скоро любима по-малка сестра.) Нищо нямаше да им каже за най-страшните си страхове, докато не се убедеше напълно. А междувременно му предстоеше да реши важна задача. Той все още умуваше над нея, когато лелите слязоха в кухнята, за да започнат новия ден.

Обикновено това бе най-приятният час — огънят подкладен, храната — обилна, а кутретата по това време бяха най-игриви. Ала тази сутрин — ех, както каза леля Иконом, не ми се ще да се замисля. И все пак тя все за това си мислеше, както и всички останали в осиротялата къща.

През целия ден не чуха никакви обнадеждаващи новини и Душкингови с изненада и облекчение видяха, че кучетата се хранят добре. (Понго бе непоколебим: „Яжте, момичета, за да имате сили!“) Следобед ги чакаше още по-голяма изненада. Понго и Мисис ясно дадоха да се разбере, че възнамеряват да изведат Душкингови на разходка. Не и Пердита. Твърдо бе решила да остане у дома, в случай че някое от кученцата се върне и има нужда от измиване.

Студеното време най-сетне бе настъпило — до Коледа оставаше само седмица.

— Мисис трябва да си облече палтенцето — реши мисис Душкинг.

Палтото беше много красиво — синьо, с беличко по края. Мисис много се гордееше с него. За Понго и Пердита също купиха палтенца, но Понго показва, че не му е приятно да го обличат.

Така че облякоха Мисис и сложиха на двете кучета чудесните им гердани. После те изведоха Душкингови за каишките към парка.

От самото начало се разбра, че на кучетата им е пределно ясно къде им се ходи. С твърда стъпка прекосиха парка, после широката улица и голямото открито пространство, наречено Примроус Хил — Игликин хълм. Душкингови не се изненадаха, тъй като това бе един от любимите им маршрути. Изненада ги обаче поведението на кучетата горе на хълма — те застанаха едно до друго и залаяха.

Първо лаяха на север, после на юг, най-накрая на изток и на запад. А всеки път, когато променяха посоката, започваха с три много особено кратки и отсечени излайвания.

— Човек може да помисли, че сигнализируют — обади се мистър Душкинг.

Всъщност той само се шегуваше. А те наистина *сигнализираха*.

Много хора са забелязали, че кучетата обичат да лаят рано привечер. И наистина понякога наричат здрача часа на кучешкия лай. Твърде заетите градски кучета лаят по-малко от селските си събратя, но всички те знаят много добре какво е Вечерният лай. По този начин поддържат връзка с отдалечени приятели, предават си важни новини, разменят си приятелски клюки. Ала нито едно от кучетата, които отговориха на Понго и Мисис, не очакваше да се наслади на клюка, тъй като трите къси и отсечени излайвания означаваха: „Помощ! Помощ! Помощ!“

Никое куче не би изпратило подобен сигнал, ако не е изпаднало в ужасна беда. И никое куче, чуло този сигнал, не би пропуснало да се отзове.

Само след няколко минути новината за откраднатите кученца вече прелиташе над Англия и всяко куче, което я чу, веднага се превърна в детектив. Кучетата от Престъпния свят на Лондон (изпохапани от живота индивиди, но и умеещи да хапят в отговор) незабавно се спуснаха да изследват злокобните тъмни улички, където се подвизаваха крадците на кучета. Кучетата от магазините за продажба на домашни животни побързаха да се уверят, че кутретата, изложени за продажба, не са предрешени далматинци. А онези кучета, които не можеха да се включат директно в издирването, побързаха да предадат новината, като я разпространиха из цял Лондон, из околностите му и отвъд него, в откритите полета:

Помощ! Помощ! Помощ! Откраднати са петнадесет кутрета далматинчета. Известете Понго и Мисис Понго от парка „Риджънтс“, Лондон. Край на предаването.

Понго и Мисис всъщност се надяваха, че всичко това ще се случи. Те знаеха само, че са се свързали с най-близките кучета, които можеха да ги чуят и да им отвърнат, и че тези кучета ще са нащрек на другия ден на смрачаване да приемат и предадат всяка вест, която достигне до тях.

Най-много ги окуражи един Датски дог, някъде откъм квартал „Хампстед“.

— Имам приятели из цяла Англия — излая той със силния си гръмовен глас. — И ще дежуря денонощно. Кураж, кураж, о кучета от парка „Риджънтс“!

Почти се беше смрачило. Душкингови много деликатно дадоха да се разбере, че биха искали вече да ги приберат у дома. Така че, след като размениха още няколко думи с Датския дог, Понго и Мисис ги поведоха надолу по „Примроус Хил“. Кучетата, които бяха откликнали, вече мълчаха, но Вечерният лай се разрастваше като постоянно разширяващ се кръг. И той щеше да продължи, докато луната се издигне високо над Англия.

На другия ден започнаха да се обаждат много хора, прочели обявите на мистър Душкинг, за да изкажат съболезнованията си. (Злобара Де Мон също се обади и много се разстрои, като научи, че кутретата са били откраднати, докато тя е разговаряла с леля Пудинг.) Ала никой с нищо не можеше да помогне. Скотланд Ярд беше Силно

Озадачен. Така че Душкингови, лелите и кучетата прекараха още един много тревожен ден.

Малко преди да се смрачи, Понго и Мисис отново дадоха да се разбере, че желаят да изведат Душкингови на разходка. Като излязоха, кучетата отново ги отведоха на върха на „Примроус Хил“. Пак застанаха едно до друго и излаяха три пъти откъслечно и рязко. Този път обаче, макар и недоловимо за човешкото ухо, лаят се различаваше от снощния. Той не означаваше:

Помощ! Помощ! Помощ!

А:

Готови! Готови! Готови!

Първи откликнаха кучетата, които събираха новините от цял Лондон. Съобщения се получиха от изисканата западна част на Лондон — Уест Енд, от не дотам изисканата източна част — Ийст Енд, и южно от Темза. И всички съобщаваха едно и също:

До Понго и Мисис Понго от парка „Риджънтс“.

Нямаме известия за вашите кутрета. Безкрайно съжаляваме. Край на съобщението.

Горката Мисис! Тя така се бе надявала, че кутретата са все още в Лондон. Тайните подозрения на Понго го бяха навели на мисълта, че единствената възможност е в новините от провинцията. И много скоро започнаха да ги получават, препредавани през цял Лондон. Ала всички гласяха едно и също:

До Понго и Мисис Понго от парка „Риджънтс“.

Нямаме известия за вашите кутрета. Безкрайно съжаляваме. Край на съобщението.

Колко пъти Понго и Мисис излайваха сигнала: „Готови!“, всеки път с нова надежда! И колко пъти ги чакаше горчиво разочарование. Най-накрая остана да чуят само Датския дог от Хампстед. Излаяха му сигнала — той бе последната им надежда.

В отговор избумтя басовият му лай:

До Понго и Мисис Понго от парка „Риджънтс“.

Нямам известия за вашите кутрета. Безкрайно съжалявам. Край на...

Датският дог млъкна наред съобщението. Миг по-късно пак залая:

Чакайте! Чакайте! Чакайте!

Замръзнали от напрежение и с разтуптени сърца, Понго и Мисис зачакаха. Чакаха толкова дълго, че мистър Душкинг сложи ръка върху главата на Понго и рече:

— Какво ще кажеш, да си тръгваме, момчето ми?

За пръв път, откак се бе родил, Понго с рязко движение освободи главата си от ръката на мистър Душкинг и отново замръзна в очакване. Най-сетне Датският дог пак се обади, а гласът му забоботи победоносно в спускащия се здрач:

До Понго и Мисис Понго.

Известия! Най-после имаме известия! Чакайте да ви съобщим подробностите!

Беше се случило нещо невероятно! Тъкмо когато се канеше да сложи край на предаването си, Датският дог чу съобщението на един шпиц с пискливо гласче.

Той бе научил новината от някакъв пудел, който пък я чул от боксер, а той от своя страна от пекинез.

Кучета от едва ли не всички породи бяха пренесли известието — както и голям брой псета от неизвестни породи (не че това ги прави по-лоши или по-глупави). Общо четиристотин и осемдесет кучета бяха предавали като щафета новината, която бе пропътувала по този начин близо сто километра. Всяко куче бе започвало със сигнала: „Важно!“, което бе затваряло, устите на всички клюкарстващи събратя. Макар че не бяха много кучетата, отдали се на клюки през тази вечер — почти без изключение Вечерният лай бе посветен на липсващите кутрета.

Ето каква бе странната история, която научиха Понго и Мисис: няколко часа преди това възрастен Овчарски пес, живеещ във ферма в отдалечено село на графство Съфък, излязъл на обичайната си следобедна разходка. Знаел за изчезналите кученца и тъкмо обсъдил тази тема с тигровата котка на фермата — голяма негова приятелка.

Малко встрани от селото, сред безлюдна местност, се издигала стара къща, цялата обградена с необичайно висок зид. В къщата живеели двама братя — Сол и Джаспър Лошър, но те само се грижели за нея в отсъствие на собственика. Мястото се ползвало с лоша слава — на никое местно куче и през ум не му минало да провре муцуна през високата желязна порта. Пък и самата порта винаги била заключена.

Станало така, че по време на разходката си старият Овчарски пес минал покрай тази къща. Той ускорил крачка, тъй като нямал никакво желание да се срещне с братя Лошърови. И в този миг през високата ограда нещо прелетяло и тупнало в краката му.

Било кокал, установил той с удоволствие, но без какво месо, както забелязал с огорчение. Кокалът бил стар и изсъхнал и целият бил изподраскан по много особен начин. Драсканиците съставлявали букви. А буквите били:

SOS

Някой моли за помощ! Някой там, зад високия зид и голямата омотана с вериги и заключена с катинари порта! Овчарският пес излаял ниско и предпазливо. Отвърнал му писклив остър лай. После се чуло изскимтяване, сякаш кучето било ударено. Овчарският пес излаял

отново: „Ще направя каквото мога!“, вдигнал кокала и го понесъл в зъбите си обратно към фермата.

Там показал кокала на котката и я помолил за помощ. После двамата се върнали тичешком при самотната къща. Отзад открили едно дърво, чиито клони стигали до оградата. Котката се покатерила, минала по клоните и скочила върху едно дърво от другата страна на оградата.

— Внимавай много! — излаял предупредително Овчарският пес. — Братята са големи бандити, не забравяй!

Котката се спуснала заднишком на земята и се шмугнала в храсталака. Така се приближила до старата тухлена ограда около конюшната. През оградата се дочувало скимтене и шумно дишане. Скочила най-горе на оградата и погледнала.

В следващия миг един от братята я забелязал и я замерил с камък. Тя едва се свила в последния момент, за да не я улучи, скочила от оградата и хукнала да си спасява кожата. Само след две минути се намерила отново в безопасност, при Овчарския пес.

— Там са! — съобщила ликуващо! — *Гъмжи* от далматинчета!

Овчарският пес бил голям специалист по Вечерно лаене. Тази вечер, тъй като разполагал с най-важната новина в цялото кучешко царство, надминал себе си. Така пропътувало съобщението, предавано от селски и домашни кучета, от големи и малки породи. Понякога лаят изминавал разстояния от един километър, друг път само няколко метра. Един остроух Кернтериер спасил веригата, застрашена от прекъсване, като го доловил от разстояние близо километър и половина, и за малко да се пръсне от лай самият той, за да го предаде на съседното куче.

Веригата се предавала през много километри голи полета, през обширни предградия, през цялата мрежа на лондонските улици, като постепенно се стабилизирала. От дълбините на графство Съфък чак до върха на Примроус Хил, където Понго и Мисис стояли замръзнали като статуи и слушали ли, слушали.

Кутретата открити в самотна къща. SOS върху стар кокал...

Мисис не успяваше да схване всичко, но Понго не пропусна нито дума. Последваха указания как да стигнат до селото, упътвания как да

пътуват, предложения за гостоприемен подслон по пътя. Кучешката верига беше в пълна готовност да предаде родителски напътствия на кутретата — Овчарският пес щеше да им излае посред нощ през оградата.

Отначало Мисис беше тъй развълнувана, че не се сети нищо, ала Понго отчетливо излая:

— Кажете им, че тръгваме веднага! Още тази вечер! Да не се отчайват!

Мисис също се окопити:

— Предайте им нашата обич! Кажете на Черноушко да се грижи за Изтърсачето! Късметчето да не се пише много смел! Дунди да не прави бели!

Щеше да каже по нещо за всяко от петнадесетте кутрета, ако Понго не ѝ бе прошепнал:

— Достатъчно, скъпа! Не бива да усложняваме излишно съобщението. Остави Датския дог да започне веднага предаването.

Така те излаяха „Край!“ и настъпи мъртва тишина. След малко, макар и не много отчетливо, отново чуха Датския дог. Този път обаче той не се обръщаше към тях. Онова, което чуха, бе собственото им съобщение, потеглило към Съфък.

НА ПОМОЩ!

Докато прибираха Душкингови у дома, Понго рече:

— Чу ли кой е собственикът на къщата, където са затворени кутретата?

— Не, Понго. Боя се, че не долових много от нещата, които изляя Датският дог.

— Ще ти кажа всичко, но по-късно.

Той беше изправен пред труден проблем. Знаеше, че най-страшните му подозрения са се оправдали и че е време Мисис да научи истината. Обаче ако ѝ кажеше всичко преди вечеря, тя можеше да изгуби апетита си, а ако ѝ го кажеше после, може би щеше да повърне вечерята си. Затова все още мълчеше. Накара я да си изяде всичко, до последната троха, а после заедно с него да моли лелите за още — което те им дадоха с голямо удоволствие.

— Може би дълго време няма да сложим нищо в устата си — обясни ѝ той.

Докато лелите хранеха Душкингови, кучетата съставяха своя план на действие. Пердита веднага предложи да ги придружи до Съфък.

— Все още си много слаба и няма да издържиш на дългия път, мила Пердита — рече ѝ Мисис. — Пък и с какво ще ни помогнеш?

— Бих могла да мия кутретата.

Понго и Мисис я увериха, че по-добър мияч на кутрета от нея не познават, но главното ѝ задължение сега ще бъде да утешава Душкингови. И самата тя знаеше, че е така.

— Тъй ми се иска да им обясним по някакъв начин защо ги напускаме — тъжно въздъхна Мисис.

— Ако можехме да им обясним, нямаше да има нужда да ги напускаме — рече Понго. — Тогава щяха да ни закарат дотам с колата и да повикат полиция.

— Моля те, нека опитаме още веднъж да проговорим на техния език — обади се Мисис.

Душкингови седяха до запалената камина в просторната бяла дневна. Зарадваха се на кучетата и им предложиха да се изтегнат на канапето. Ала Понго и Мисис нямаха никакво желание да си подремнат удобно. Застанаха един до друг и умолително загледаха младата двойка.

После Понго тихо изджафка:

— Бау! Бау! Бъфък!

Мистър Душкинг го потупа по главата, но нищо не разбра.

После и Мисис опита:

— Бау! Бау! Бъфък!

— Да не би да се опитваш да ни кажеш, че кутретата са в Съфък?
— попита мисис Душкинг.

Кучетата бясно замахаха с опашки. Ала мисис Душкинг само се шегуваше. Работата беше безнадеждна, а и кучетата си знаеха предварително, че от намерението им няма да излезе нищо.

Кучетата никога не ще проговорят езика на хората, както и хората няма да се научат да говорят по кучешки. Много кучета обаче разбират почти всички човешки думи, докато хората рядко различават повече от пет-шест вида лай, ако изобщо различават и толкова. А лаят представлява само една незначителна част от езика на кучетата. Една махаща опашка може да изразява толкова неща! Хората знаят, че щом кучето маха с опашка, значи е доволно, но не и от какво именно е доволно. (Всъщност много умно от тяхна страна, че се досещат какво изобщо означава една махаща опашка, тъй като самите хора нямат опашки.) Освен това има различни видове душене и скимтене,

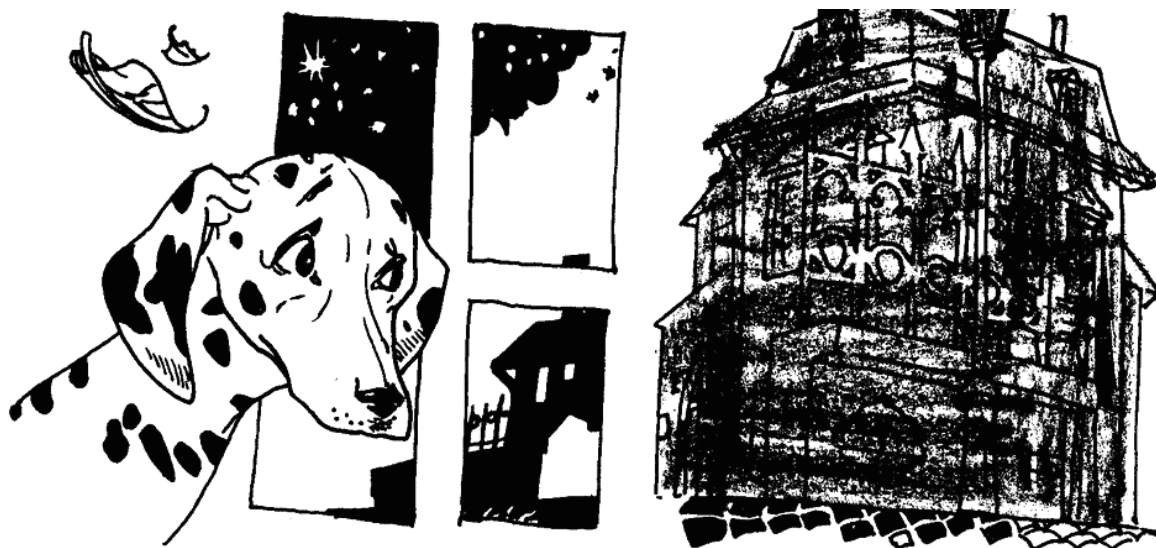
наостряне на ушите — и всичко това изразява различни неща. А колко много говорят кучешките очи!

Тази вечер Понго и Мисис говореха предимно с очите си, защото знаеха, че Душкингови разбират поне една дума с очите — думата „обич“, и кучетата я повтаряха непрестанно, облегли глави на своите питомци. А те все им казваха „милия Понго“ или „милата Мисис“.

— Молят ни да открием кученцата им, знам си — въздъхна мисис Душкинг, но така и не се сети, че освен думата „обич“ кучетата казваха още: „Ние сами ще си открием кученцата. Извинете, че ви напускаме. Вярвайте, че ще се върнем здрави и читави“.

В единадесет часа кучетата целунаха за последен път ръцете на мисис Душкинг и изведоха мистър Душкинг на последната му за деня разходка. Пердита също се присъедини към тях. Тя бе прекарала вечерта с лелите, усетила, че Понго и Мисис може би предпочитат да останат насаме със своите питомци. После и трите кучета се настаниха в плетените си кошове и къщата утихна, приготвила се за сън.

Но не за дълго. Малко преди полунощ Понго и Мисис станаха, изядоха няколко предвидливо скрити бисквити и се напиха до насита с вода. След това се сбогуваха с много обич с потъналата в сълзи Пердита, отвориха с муцуна едно прозорче в задната част на къщата и излязоха в дворчето. (Знаеха, че не могат да отворят предната порта.) Внимателно затвориха пак с нос прозорчето, за да не настине Пердита, и заобиколиха дворчето покрай оградата, за да ѝ се усмихнат за последен път (Кучетата се усмихват по различни начини; Понго и Мисис сбръчкваха носове.) Тя стоеше до кухненския прозорец и храбро се опитваше да им махне с опашка.

Зад гърба на Пердита Мисис зърна трите постлани с възглавнички плетени коша до червения отблясък на огнището.

А този свят бе тъй студен. Нощта беше ясна, звездите ярко светеха, но вятърът беше пронизващ. Ех, ако можеше да вземе красивото си синьо палтенце, висящо на една кука в топлата кухня!

Понго видя, че тя потрепера. Много е тежко за един любящ съпруг да гледа как жена му трепери от студ.

— Студено ли ти е, Мисис? — загрижено попита той.

— Не, Понго — отвърна тя и пак потрепера.

Спомни си колко много мирни нощи бе прекарала в своя собствен кош, в онези щастливи времена, когато едно куче можеше да заспи с мисълта за предстоящата закуска. Горката Мисис! Тя, разбира се, обичаше Понго, кутретата, Душкингови, лелите и милата Пердита — обичаше ги повече от всичко на света. Ала също така обичаше и житейските удобства. Никога преди домът не бе ѝ се струвал тъй скъп, както в този момент, когато го оставяше, за да се впусне в опасния и непознат свят.

— На мен пък ми е студено — излъга той. — Но ей сега ще се стопля.

И като махна с опашка за довиждане на Пердита, той се затича бодро в тръс по улицата, опасваща парка Риджънтс. Мисис не изоставаше от него, но след последното прощално махване към Пердита опашката ѝ тъжно увисна.

След няколко минути Понго пак попита:

— Постопли ли се, Мисис?

— Да, Понго — отвърна тя, без да спре да трепери. А и опашката ѝ бе все така провесена надолу.

Понго разбра, че ако не я ободри, тя няма да е в състояние да се справи с трудностите, които ги чакат. Пък и той самият имаше нужда от насърчение. Затова заговори — за да вдъхне кураж и на двамата:

— Понякога си мисля, че доста сме се изнежили. Не че разглезването вреди на добрите кучета — стига да не му се поддават изцяло. Ако това стане, те се състаряват преждевременно. Не бива да губим вкус към приключението, не бива да забравяме волните си предци. (Тъкмо минаваха покрай зоологическата градина, която се намира в парка „Риджънтс“.) Вярно, че сме разтревожени за кутретата, но колкото сме по-съсипани, толкова по-трудно ще ни бъде да им се притечем на помощ. Трябва да сме храбри, дори весели, и най-важното, трябва да сме убедени, че ще успеем. Стопли ли се, Мисис?

— Да, Понго — отвърна треперещата, провесила опашка Мисис.

Сега прекосяваха моста, който извежда от булеварда край парка в квартал „Камдън Таун“.

— Да поспрем за малко — обади се Понго и се обърна да погледне назад. Не се задаваше никаква кола, никъде в прозорците не проблясваше светлина. Уличните лампи приличаха на стражи, охраняващи спящия парк.

— Мисли си за деня, когато ще се връщаме по този път, а подире ни ще припкат петнадесет кутрета — обърна се Понго към жена си.

— Ах, Понго, вярваш ли?

— Убеден съм. Постопли ли се, мила Мисис?

— Да, Понго. Този път наистина.

— Тогава напред към Съфък!

И когато хукнаха към моста, опашката на Мисис бе вирната също като неговата.

— Не я вири прекалено, мила — рече Понго. — Нека духът ни е висок, а не опашките.

Защото когато опашката на някой далматински дог е извита високо над гърба му, това се нарича „весела“ опашка и се смята за сериозен недостатък.

Мисис все още се смееше на тази шега, когато сърцето ѝ внезапно се разтупка. Насреща им се задаваше полицай.

Понго веднага сви в една странична уличка и скоро бяха в безопасност, далеч от полицаия. Ала още като го зърна, Мисис се сети за нещо.

— Ах, Понго, нарушаваме закона! — изстена тя. — Излезли сме без герданите си.

— И много добре сме направили — отвърна Понго. — Защото всеки може да сграбчи куче за гердана му. Виж, за палтото, ти много съжалявам — беше забелязал, че тя пак трепери — този път от страх при вида на полицаия.

— Аз пък не съжалявам — храбро изрече Мисис. — Ако съм облечена в палто, как ще позная дали на кутретата им е студено? Те нали са без палтенца. Ах, Понго, как ще пропътуват целия път от Съфък в този студ? Ами ако завали сняг?

— Може би засега няма да пътуват — каза Понго.

Мисис го изгледа изненадано.

— Но нали трябва много бързо да си ги приберем — докато не ги е продал крадецът.

— Засега нищо няма да им се случи — натърти Понго на думата „засега“. Разбра, че е време да каже истината на жена си. — Хайде да си починем за минутка — предложи той и я поведе към един закътан вход. После внимателно заговори: — Скъпа Мисис, нашите деца не са откраднати от обикновен куче крадец. Не се плаши. Помни, че сме

тръгнали да ги спасяваме. Откраднати са по нареждане на Злобара Де Мон — за да си направи от кожата им палто. Бъди храбра, Мисис!

Краката на Мисис се бяха подкосили и тя лежеше безжизнена на стъпалото, дишаше тежко, а в очите ѝ се четеше неизразим ужас.

— Всичко ще е наред, мила — успокояваше я Понго. — Още няколко месеца ще са в безопасност. Прекалено малки са, за да бъдат... за да бъдат използвани за ушиване на палто.

Мисис потрепери. После с мъка се изправи на крака.

— Връщам се! — възкликна тя. — Ще се върна и ще разкъсам Злобара Де Мон на парченца!

— От това няма да имаме никаква полза — твърдо се възпротиви Понго. — Първо трябва да спасим децата, а отмъщението — сетне. Напред към Съфък!

— Добре тогава, напред към Съфък! — съгласи се Мисис и се затича с разтрепераните си крака. — Но ние ще се върнем, Злобара Де Мон!

Скоро се почувства по-добре, защото Понго я убеди, че кутретата, чиито кожи са нужни за кожено палто, ще бъдат добре хранени и гледани и ще ги държат заедно, на едно място. Обикновените кучекрадци досега да са ги продали, и то все на различни хора. Тя му задаваше въпроси и той сподели с нея първоначалните си подозрения — как внезапно си е спомнил онази вечер, когато лежаха под рояла в червения мраморен салон и за пръв път видяха Злобара.

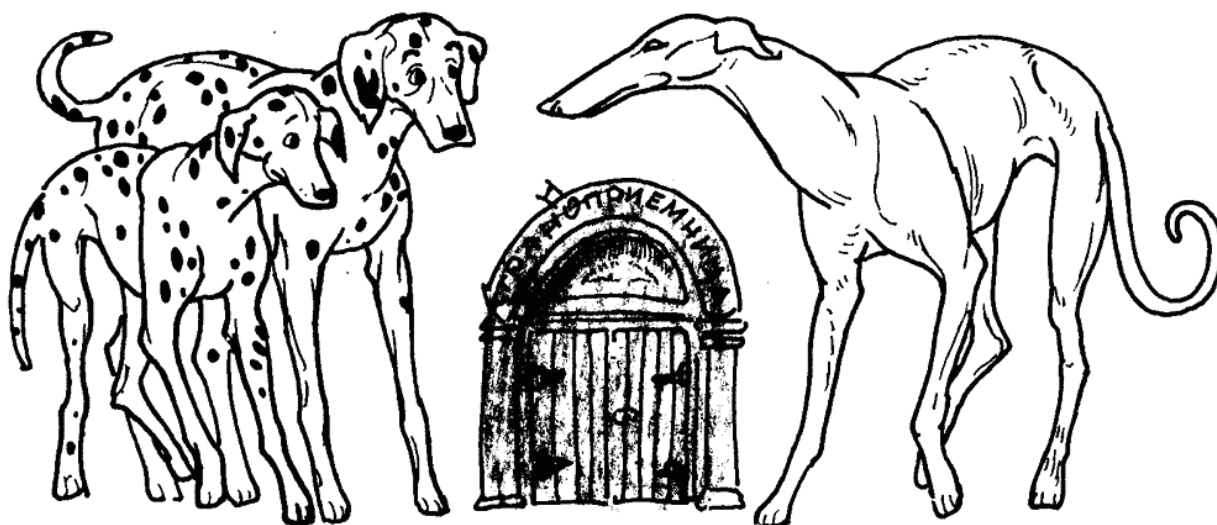
— Тя тогава каза, че от нас ще излязат прелестни кожени палта, спомняш ли си, Мисис?

— За пролетта, върху черен костюм — додаде Мисис, която също си спомни. — И много се интересуваше от кутретата.

— А докато са ги крали, тя е задържала леля Пудинг с празни приказки — продължи Понго. — До тази вечер не бях напълно сигурен, но по време на Вечерния лай всичките ми съмнения се разсеяха. Ти не разбра всичко, Мисис, но аз чух всяка дума. Кутретата ни се намират в Пъклен дом — наследствено имение на семейство Де Мон.

Той знаеше също така, макар да не сподели с жена си, че SOS върху стария кокал означава „Спасете нашите кожи“.

В СТАРАТА СТАРОПРИЕМНИЦА

За Понго не беше никак трудно да налучка правилния път, който водеше извън Лондон, тъй като двамата с мистър Душкинг често бяха правили излети с колата в ергенските си дни и много пъти бяха ходили в Съфък. Кучетата тичаха ли тичаха по безлюдните улици, изминаваха километър след километър, а декемврийската нощ ставаше все по-ледена. Най-сетне Лондон остана зад гърба им, а малко преди разсъмване навлязоха в едно село в Епинг Форест, където се надяваха да прекарат деня.

Бяха решили да пътуват само нощем, а денем да почиват, защото не се съмняваха, че мистър Душкинг ще разгласи изчезването им и полицията ще ги търси. А през нощта вероятността да ги забележат и хванат беше много по-малка.

Тъкмо навлязоха в спящото село, и чуха тихо излайване. Миг по-късно ги посрещна една хрътка.

— Вие сте, предполагам, Понго и Мисис Понго? Всичко е уредено за посрещането ви посредством Вечерното лаене. Ако обичате да ме последвате.

И ги поведе към стара странноприемница с фронтони. Минаха под една арка и влязоха в покрития с каменни плочи двор.

— Пийте, моля, от личната ми чаша — продължи Хрътката. — Храната е сервирана в спалното ви помещение, но въпроса с водата не успяхме да уредим. (Защото кучетата не могат да носят пълни купички с вода.)

Понго и Мисис бяха пили един-единствен път, откак напуснаха дома си — от старото корито за поене на коне, което имаше по-ниска част за кучета. Затова сега жадно и с чувство за признателност залочиха.

— Самочувствието ми на съдържателка на хан ме изкушава да ви предложа най-хубавата ни спалня — отново заговори Хрътката. — Тя съчетава едновременно обаяние с всички модерни удобства, включително и закуски в леглото без допълнително заплащане. Но няма да е благоразумно.

— Да — съгласи се Понго. — Веднага ще ни открият.

— Именно. Настаняваме ви в най-безопасното място, с което разполагаме. Естествено, веднага след Вечерния лай на събранието ни се стекоха всички кучета от селото — веднага щом научихме, че ще имаме честта да ви приемем. Оттук моля.

В дъното на двора се намираше стара конюшня, а в най-отдалечената ѝ част имаше разнебитена пощенска карета.

— Най-подходящото място за далматински догове — усмихна се Понго. — Нашите предци са били отглеждани, за да тичат подир каретите и каляските. Понякога все още ни наричат пощенски или каретни кучета.

— А преходът ви от Лондон дотук доказва, че сте достойни за прадедите си — рече Хрътката. — Като бях малка, често използвахме тази карета за училищни излети, но години вече никой за нищо не я употребява. Тук ще сте в пълна безопасност, а и винаги ще има на пост няколко кучета. В случай на внезапна тревога ще изскочите през задната врата на конюшната и ще избягате в нивите.

На пода на каретата имаше сламена постеля, а върху двойната седалка грижливо бяха поставени две великолепни пържоли, пет-шест сладки с глазура и кутия ментов фондан.

— От кучетата на месаря, хлебаря и сладкаря — поясни Хрътката. — За вечерята ви ще се погрижа аз. Какво ще кажете за бифтек?

Понго и Мисис отвърнаха, че с удоволствие ще си хапнат бифтек за вечеря, и се опитаха да ѝ изразят признателността си за всичко, но тя не прие благодарностите им, а рече:

— За нас това е огромна чест. Имаме намерение да окачим малка паметна плоча — скрита от човешки поглед, разбира се, на която да пише:

Тук спаха Понго и Мисис

Сетне ги отведе до покритото с паяжини прозорче и им посочи едно по-дребно свое копие, което патрулираше из двора на странноприемницата:

— Най-малкият ми син. Вече е застъпил на пост. Надява се да се срещне с вас за малко, след като си починете, и да ви помоли за отпечатъци от лапите ви — иска да си прави колекция. Малоброен почетен ескорт ще ви изпрати до края на селото, но няма да им позволя да ви отнемат много време. Лека нощ, макар че всъщност би трябвало да ви кажа добро утро. Приятни сънища!

Щом Хрътката излезе, Понго и Мисис се нахвърлиха настървено върху храната.

— Макар че не бива според мен да преяждаме преди лягане — отбеляза Понго и затова оставиха недокоснати няколко ментови фондана. (По-късно Мисис ги изяде, както си спеше.)

Настаниха се удобно върху сламената постеля, един до друг, за да се топят.

— Сигурен ли си, че хранят добре кученцата и се грижат за тях? — пак попита Мисис.

— Напълно съм сигурен. И още дълго време нищо лошо няма да им се случи, защото петната им не са достатъчно големи, за да изглеждат ефектно на кожено палто. Ах, Мисис, колко е приятно да сме си само двамата.

Мисис затупка радостно с опашка — радостно и с облекчение. Защото имаше моменти, когато бе усещала — е, не ревност, а малко

тъга, задето Понго е така привързан към Пердита. Тя също много я обичаше, беше ѝ признателна и много я съжаляваше. Друго си е обаче, когато собственият ти съпруг си е само твой, помисли си тя, но се насили да каже:

— Горката Пердита! Нито мъж, нито деца! Никога не бива да ѝ даваме да разбере, че предпочитаме да сме си само двамата.

— Дано успее да успокои Душкингови — обади се Понго.

— Поне ще ги *измие* добре — рече Мисис и заспа.

Ах, как чудно се наспаха! Това бе първият им истински дълбок сън, откакто изчезнаха кутретата. Дори Вечерният лай не ги обезпокои. А той донесе добри новини, които Хрътката им предаде, когато дойде да ги събуди — веднага щом се мръкна. Кутретата били добре, а Късметчето изпратило съобщение, че им дават повече храна, отколкото са в състояние да изядат. Тази вест разпали апетита на Понго и Мисис и те с удоволствие погълнаха бифтеците, които ги очакваха.

Докато се хранеха, разговаряха с Хрътката, с нейния съпруг и децата им, които живееха в различни къщи. Хрътката обясни на Понго как да се доберат до селото, където трябваше да прекарат следващия ден — това бе уредено посредством Вечерния лай. След бифтеците се заловиха за чудесно парче сирене и точно тогава се зададе кучето на пощаджията с вечерния вестник в уста. Мистър Душкинг бе публикувал най-голямата си обява със снимка на двете кучета (направена по време на съвместния им меден месец).

Понго много се обезсърчи — разбра, че пътят, който си бяха предначертали, вече няма да е безопасен. Минаваше се през много села, където можеха да бъдат забелязани дори нощем — освен ако не изчакваха всички хора да си легнат, а това означаваше загуба на много време.

— Трябва да продължим през нивите — реши той.

— Може да се заблудите — отбеляза съпругът на Хрътката.

— Понго никога няма да се заблуди — гордо заяви Мисис.

— Пък и сега е пълнолуние — додаде Хрътката. Сигурно ще се оправите. С храната ще е много трудно. Бях уговорила в няколко села да ви чакат с ядене.

Понго ги успокои, че добре са се нахранили и до сутринта няма да изгладнеят, но му беше неприятна мисълта, че през нощта напразно ще ги чакат много кучета.

— Ще уредя въпроса по време на лая в девет часа — обеща Хрътката.

Откъм задната врата на конюшната се дочуха дращение и сумтене. Всички селски кучета бяха дошли да изпратят гостите.

— Трябва незабавно да потеглим — рече Понго. — Къде е нашият млад приятел, който иска отпечатьци от лапите ни?

Най-малкият син на Хрътката пристъпи смутено напред с едно старо меню в уста. Понго и Мисис си сложиха отпечатьците на гърба на листа и благодариха на Хрътката и на цялото ѝ семейство за всичко, което бяха сторили за тях.

Отвън ги чакаха строени в две редици кучета, за да ги приветстват. Никое човешко ухо не би дочуло техните скандирания, тъй като кучетата бяха видели снимката във вечерния вестник и знаеха, че оттеглянето на гостите трябва да стане в абсолютна тишина.

Понго и Мисис се поклониха наляво и надясно и с душевно и сумтене благодариха на присъстващите. После, като си взеха сбогом с Хрътката, побягнаха през осветените от луната поля.

— Напред към Съфък! — изрече Понго.

ПРЕЗ ПОЛЯТА

Добре нахранени и отпочинали, те скоро стигнаха едно езерце, където утолиха жаждата си — Хрътката им беше казала да внимават да не го пропуснат. (Нямаше да е безопасно да пият отново от купичката ѝ — наоколо се навъртаха вече доста хора. Пък и духът им беше къде-къде по-висок, отколкото когато напуснаха дома си до парк „Риджънтс“. Колко далечно им се струваше онова време, макар че не бе изминало и едно денонощие, откак лежаха в плетените си кошове до кухненския огън. Разбира се, все така се тревожеха за кученцата си и им беше мъчно за Душкингови. Ала съобщението от Късметчето ги беше ободрило, а един ден се надяваха да компенсират на Душкингови всички неприятности. Пък и — както изтъкна Понго — притесненията на никого не са помогнали, докато тичането на свобода през полето щеше да им бъде от голяма полза.

Той забеляза с облекчение, че Мисис бяга добре и е в отлична форма. Тъй като бе получавала обилна храна, докато кърмеше кученцата, тя не отслабна като Пердита, на която не бяха давали допълнително ядене след раждането на нейните деца.

— Ти си много красиво куче, Мисис — рече Понго, — и аз се гордея с теб.

От тези думи жена му още повече се разхубави и Понго се почувства още по-горд. След малко додаде:

— Как смяташ аз в добра форма ли съм?

Мисис отвърна, че според нея той изглежда прекрасно, и съжали, че не го каза, преди да я попита. Не че мъжът ѝ беше суетно куче, но всеки съпруг иска да е убеден, че жена му много му се възхищава.

И така, те тичаха рамо до рамо, една чудесна двойка. Тази нощ не духаше и затова сякаш бе по-топло от предишната, ала Понго знаеше, че температурите са много ниски, а когато след няколко часа стигнаха второ езерце, повърхността му бе скована от тънка ледена кора. Те лесно я пробиха и пиха вода, но Понго започна да се пита притеснено къде ли ще ги свари утрото, защото в това студено време трябваше да бъдат подслонени. Тъй като тичаха през полетата, а не по пътя, той се съмняваше, че ще открият селото, където ги очакваха, но бе уверен, че повечето кучета вече са чули за тях и с готовност ще им се притекат на помощ. „Дано само да сме близо до някое село, мислеше си той, за да попаднем на кучета.“

Скоро след това излязоха на тесен селски път и тъй като току-що бяха чули как часовник на църковна камбанария бе ударил полунощ, Понго прецени, че едва ли ще срещнат човек по пътя. Надяваше се да види пътна табела, за да се увери, че тичат в правилна посока. Изминаха около километър и половина и стигнаха едно заспало село. На влизане в селото имаше табела, която Понго успя да разчете на лунната светлина. (Много го биваше да чете — като малък си беше играл с азбучни кубчета.) Всичко беше наред. Прекосяването на полето им бе спестило много километри път и сега се оказа, че са навлезли дълбоко навътре в графство Есекс. (Селото, където ги бяха очаквали, бе останало далеч зад гърба им.)

Лошото беше, че чудно хубавият бифтек бе изяден тъй отдавна — или поне на тях така им се струваше. А в такъв късен час нямаше никаква надежда да си набавят храна. Единственото, което им оставаше, бе да продължат напред и все повече да огладняват.

Когато взе да развиделява, двамата се чувстваха съвсем измръзнали — отчасти защото бяха гладни и изморени и отчасти, защото все повече застудяваше. Ледът на повърхността на езерата,

покрай които минаваха, ставаше все по-дебел, докато накрая стигнаха едно езерце, от което не можаха да се напият — ледената покривка се оказа тъй плътна, че не успяха да я разбият.

Понго започна силно да се безпокои — в местността, където бяха попаднали, почти не се срещаха села. Къде да хапнат? Къде да се подслонят? Къде да се скрият и да спят през люто студения ден, който ги очакваше?

Нищо не каза на Мисис за опасенията си, а тя не си признаваше, че е изгладняла. Опашката ѝ обаче увисна, а крачката ѝ ставаше все побавна. Той се чувстваше ужасно: уморен, гладен, разтревожен и дълбоко посрамен, че е допуснал красивата му жена да понася лишения. Не може, каза си той, да не попаднем скоро на някое село или поне на голямо имение.

— Дали да не си починем малко, Понго? — обади се най-сетне Мисис.

— Не бива, Мисис, преди да сме намерили кучета, които да ни помогнат — отвърна той и в следващия миг сърцето му се преобърна. Пред себе си зърна няколко къщи със сламени покриви! Съвсем бе разсъмнало и той видя как от комините се вие пушек. Не можеше да няма кучета! — Ако някой се опита да ни хване, трябва веднага да хукнем през полето — каза той на жена си.

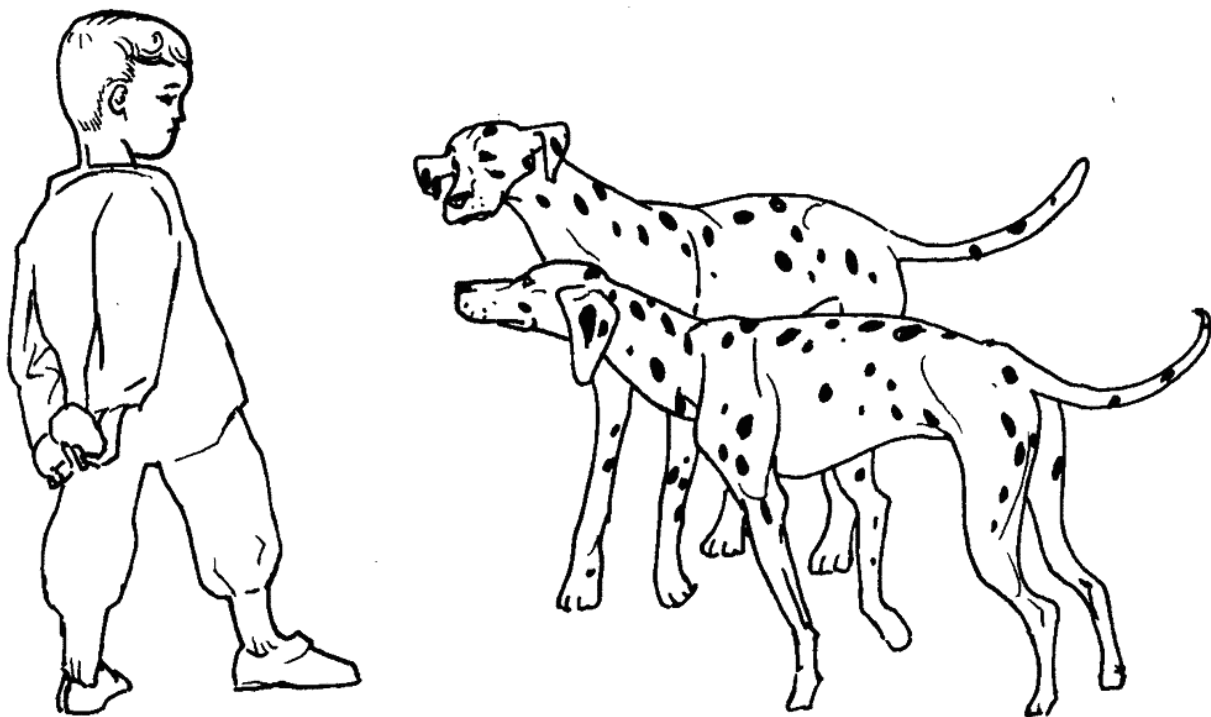
— Да, Понго — съгласи се тя, макар да знаеше, че не е в състояние вече кой знае колко да бяга.

Стигнаха първата къща. Понго тихо излая. В отговор не се чу кучешки лай.

Продължиха напред и скоро разбраха, че това не е истинско село, а просто няколко самотни къщи, повечето изоставени и полуразрушени. Като се изключи пушекът, който се виеше от един-два комина, нямаше друг признак на живот — поне докато стигнаха последната къща. Там на прозореца видяха малко момченце.

То също ги зърна и побърза да отвори вратата на къщата. В ръката си държеше дебела филия, намазана с масло, и сякаш им я протягаше.

— Спокойно, Мисис — предупреди Понго. — Да не го изплашим.

Те минаха през отворената порта и прекосиха покритата с плочи пътека, като махаха с опашки и гледаха с обич малкото момченце — а също и хляба с маслото. Детето безстрашно им се усмихваше и размахваше филията. И изведнъж, когато бяха само на два-три метра от него, то се наведе, взе един камък от земята и го метна по тях с всичка сила. Засмя се радостно, като видя, че камъкът улучи Понго, влезе в къщата и затръшна вратата.

В същия миг от вътрешността на къщата дочуха мъжки глас. Обърнаха се и хукнаха презглава към пътя, а оттам свърнаха в една нива.

— Боли ли те, Понго? — заплака Мисис, докато тичаха. Видя, че той куца. Спряха зад една купа сено. От Понговия крак течеше кръв — камъкът, изглежда, беше с остър ръб. Най-много го болеше обаче наранената кост и той трепереше от болка и гняв.

Мисис си беше изкарала ума, но внимаваше да не се издаде. Облиза раната и го зауспокоява с думите, че една добра почивка всичко ще оправи.

— Почивка ли? Че къде да починем? — попита Понго.

Мисис забеляза, че купата сено е направена доста небрежно, и като я разрови силно с лапа, възкликна:

— Виж, Понго! Ще се пъкнеш вътре и ще се стоплиш, а после и ще поспиш. Аз пък ще потърся храна и ще видиш, че ще намеря! Ще видиш! Първото срещнато куче ще ми помогне.

Докато говореше, тя успя да изрови голяма дупка в сеното. Понго я изгледа с възжеление, но не! Не можеше да я остави сама! Затова се изправи с мъка на крака, като се мръщеше от болка, и рече:

— Ще дойда с теб за храна. А онова дете ще го ухапя!

— Не, Понго, в никакъв случай! — ужасено извика Мисис. — Не забравяй, че то е просто едно малко човешко дете! А всички малки са жестоки, защото нищо не разбират — понякога и нашите кутрета ми причиняваха болка, защото не знаеха какво вършат. Няма по-голямо престъпление от това да ухапеш човешко същество. Не бива да допускаш онова глупаво жестоко дете да те вкарва в такъв грях! Болката и ядът ти ще преминат, но чувството за вина не ще те напусне!

Понго знаеше, че е права, пък и желанието да ухапе детето вече преминаваше.

— Но няма да те оставя да ходиш сама — настоя той.

— Тогава хайде и двамата да си отдъхнем за малко — хитро го запредумва Мисис. — Хайде, ела, тук има място и за двама ни.

И тя се пъкна в дупката.

— Първо трябва да намерим храна, иначе, като се събудим, няма да имаме сили да търсим — настоя Понго, но я последва в сеното.

— Подремни минутка-две, Понго, а аз ще вардя — уговаряше го Мисис.

Той повече нямаше сили да се съпротивлява. Сънят го споходи още докато си мислеше, че спори с нея.

Жена му изчака малко, после изпълзя навън и взе да дърпа сеното около него, за да го прикрие. Беше се разсънила, защото твърде силно се тревожеше. Дори глада си беше забравила.

Все пак знаеше много добре, че трябва да намери храна и за двамата, а нямаше представа по какъв начин, защото вече бе почти убедена, че наоколо няма кучета, от които да чака помощ. Като се престори обаче пред Понго на храбра, тя наистина усети как сърцето ѝ се изпълва със смелост и дори опашката ѝ вече не висеше безжизнено надолу.

Къщите със сламените покриви се виждаха откъм купата сено, а отзад забеляза и няколко кокошки. Може би около тях ще се въргалат

сухи корички хляб, които би могла... хм, да вземе назаем. И тя се запъти натам.

Първата къща се оказа същата, където живееше момченцето. А то само беше в задния двор и я зяпаше втренчено! Този път държеше в ръка още по-голям комат хляб, намазан с масло и конфитюр, и хукна към нея, протегнало ръчичка.

„Може би този път наистина иска да ми го даде — помисли си Мисис. — Нищо чудно да съжалява, че удари Понго.“

И тя пристъпи към него с надежда в сърцето, макар и готова да се пази от камъни.

Детето я изчака съвсем да се приближи и тогава отново се наведе за камък. Този път обаче бе стъпило върху малка тревна площ и наблизко не се виждаше никакво камъче. Затова я замери с комата хляб. Замери я яростно, не игриво, но от това постъпката му не бе по-маловажна за Мисис. Тя ловко грабна комата и хукна да бяга.

„Виж ти, мислеше си Мисис, то било просто малко човешко същество, което обича да хвърля разни неща. Родителите му би трябвало да му купят топка.“

Тя отнесе хляба при купата сено и го постави до носа на спящия си мъж. Дори не го беше близнала досега, но тук си позволи да отхапе едно залъче. Толкова беше вкусно, че апетитът ѝ рязко се възвърна, ала тя остави целия къшей на Понго — да го намери до себе си, щом се събуди. Отново го затрупа със сено и изтича на пътя. Пред къщата на момченцето забеляза някакъв мъж, затова не посмя да наmine отново при кокошките, а хукна в обратна посока.

Беше чудно хубава зимна утрин. Всяко стръкче трева бе посребрено от скреж и блестеше със светлината на току-що изгрялото слънце. Но Мисис бе твърде тревожна, за да се радва на тази красива гледка. Победоносното чувство, че е намерила хляб, вече отминаваше и в сърцето ѝ отново нахлуха какви ли не страхове.

Ами ако Понго е сериозно наранен? Ами ако не е в състояние да продължи? Ами ако тя не успее да намери наблизко храна? Ако се отдалечеше, като нищо можеше да се изгуби. Тя се губеше дори в парка „Риджънтс“ — кажи-речи, всеки път, когато Душкингови се отвържеха от каишката. Те често се смееха, като я виждаха как застава неподвижна и ги търси с поглед като обезумяла. Ами ако не намери обратния път до

Понго и той започне да я търси, без изобщо да я намери? Изгубено куче! Дори само думите звучаха ужасно.

Сигурна ли е, че ей сега може да се върне обратно при купата?

„Не е честно — каза си тя. — Не е честно, като съм толкова разтревожена, да усещам и глад.“

Защото ѝ беше примаяло от глад — и от жажда. Опита се да поближе леда в една канавка, но той само ѝ нарани езика, без да утоли жаждата ѝ.

Тъкмо реши, че е по-добре да се връща, за да не изгуби купата сено, когато отпред ѝ се появи тухлена арка, от която се излизаше на дълга, покрита с чакъл алея за леки коли. Мисис се ободри. Това можеше да бъде само входът за някоя голяма къща като онези, в които бяха отсядали с мисис Душкинг, когато и двете бяха моми. В такива къщи обикновено гъмжеше от кучета и имаше просторни кухни с изобилна храна. И тя радостно премина през арката.

Пред себе си не видя къща, защото алеята извиваше. Беше обрасла с бурени и сякаш бе безкрайна — Мисис взе да се съмнява, че изобщо ще я изведе пред някоя къща. Алеята ставаше все по-запустяла и неугледна, дори напомняше повече на горска пътека, а не на път към къща. Пък и много беше тихо — Мисис никога не се бе чувствала тъй сама.

Все по-изплашена, тя взе на бегом поредния завой и изведнъж пред нея се откри просторна ливада с къща в дъното.

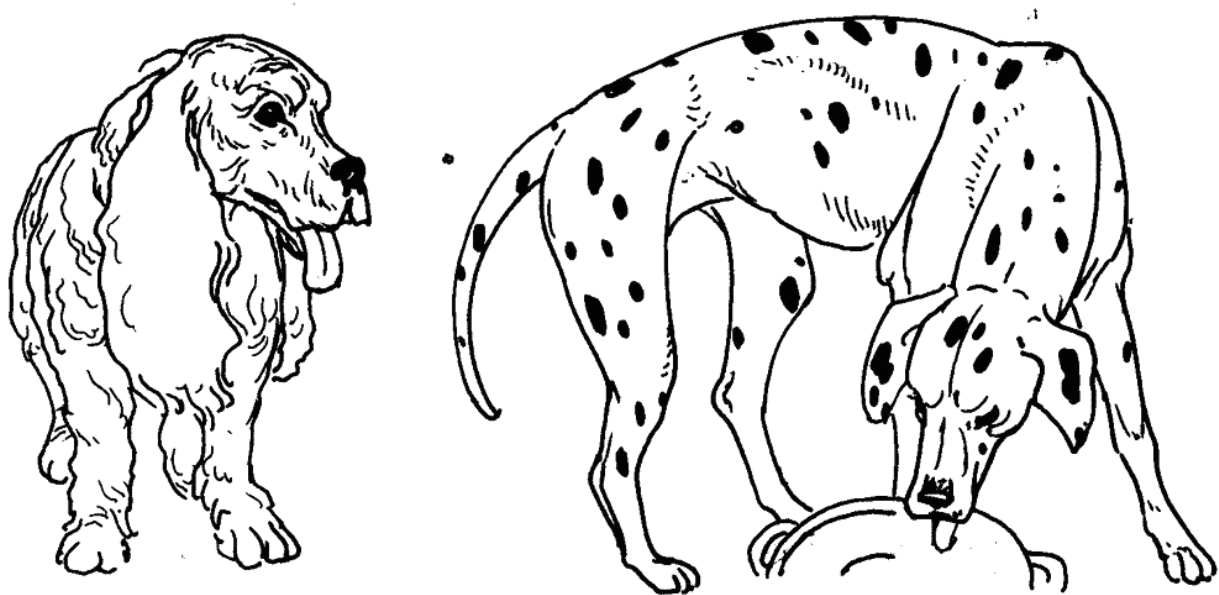
Беше стара, построена от същите червеникави тухли, както и арката, с много малки прозорчета с ромбовидни стъкла и един огромен прозорец, който стигаше почти до покрива. Стъклата проблясваха на ранното утринно слънце и имаха весел и гостоприемнен вид, ала никъде не се виждаше признак на живот.

„Празна е!“ — отчаяно си помисли Мисис.

Но не беше празна. От един отворен прозорец се подаваше Кокер шпаньол — целият черен, с изключение на муцуната, посивяла от напредналата му възраст.

— Добро утро — поздрави той най-любезно. — С какво мога да ви услужа, скъпа госпожо?

ПРЕПЕЧЕНИ ФИЛИЙКИ С МАСЛО

Кокер шпаньолът учудващо бързо схвана цялата история, която Мисис му разказа, особено като се има предвид, че не бе чул нищо по Вечерния лай.

— От години не съм се вслушвал в него — призна си той. — Дори се съмнявам, че изобщо може да достигне до мен. Наоколо на километри разстояние няма никакво куче. Пък и точно привечер, по време на Лая, сър Чарлс има най-голяма нужда от мен, макар че всъщност съм му нужен по всяко време. Не съм дежурен сега, защото се къпе в банята.

Намираха се в просторната, покрита с каменни плочи кухня, където Шпаньолът бе вкарал Мисис, след като я покани да скочи през прозореца.

— Преди да продължите разказа си, ако обичате да закусите, млада госпожо — продължи той и я отведе при пълна с месо чиния.

— Но това е *вашата* закуска — възпротиви се Мисис, като се опитваше да не се издаде, че умира от глад.

— Нищо подобно. Това, ако искате да знаете, е вечерята ми. Нямах никакъв апетит, а и за закуска няма да съм гладен, макар че всеки момент ще ми я поднесат. Обичам да хапвам само следобед. Побързайте, миличка. Ако не го изядете, ще го изхвърлят.

Мисис се нахвърли лакомо върху месото, но още след първата хапка вдигна глава.

— Съпругът ми...

— За *неговата* закуска ще се погрижим по-късно — прекъсна я Шпаньолът. — Хайде, дете, искам всичко да изядете.

Така че Мисис яде ли, яде, а сетне дълго време пи вода от бялата порцеланова купичка. За пръв път виждаше такава купичка.

— Това е кучешка купа за вода от осемнадесети век — поясни Шпаньолът. — Предава се от куче на куче в това семейство. А сега, преди да ви се е приспало прекалено много, няма да е зле да доведете и съпруга си.

— О, да! — възкликна с готовност Мисис. — Само ще ви помоля да ми обясните как да намеря отново купата сено.

— Като стигнете края на алеята, свийте вляво.

— Не съм много наясно кое е ляво и кое е дясно, особено ляво.

Шпаньолът се усмихна, после погледна лапите й.

— Сега ще ви кажа как да ги разпознавате. Ето тази лапа с красивото петно е дясната ви лапа.

— Коя тогава е лявата?

— Другата, разбира се.

— Задната или предната?

— Забравете задните лапи.

Мисис силно се озадачи. Как да забрави за задните си лапи? И ако го стори, дали ще е благоразумно?

— Гледайте само предните лапи и мислете: дясна лапа с петънце. Лява лапа без петънце — продължи старият Шпаньол.

Мисис се загледа втренчено в краката си.

— Сега ще си го повтарям — сериозно обеща тя. — Но ми кажете, моля, как да *свия* вляво.

— Ще завиете по посоката на лапата, която е без петънце.

— Накъдето и да се движа ли?

— Разбира се. Лапата с петънцето винаги ще остане дясната ви лапа, можете да не се съмнявате.

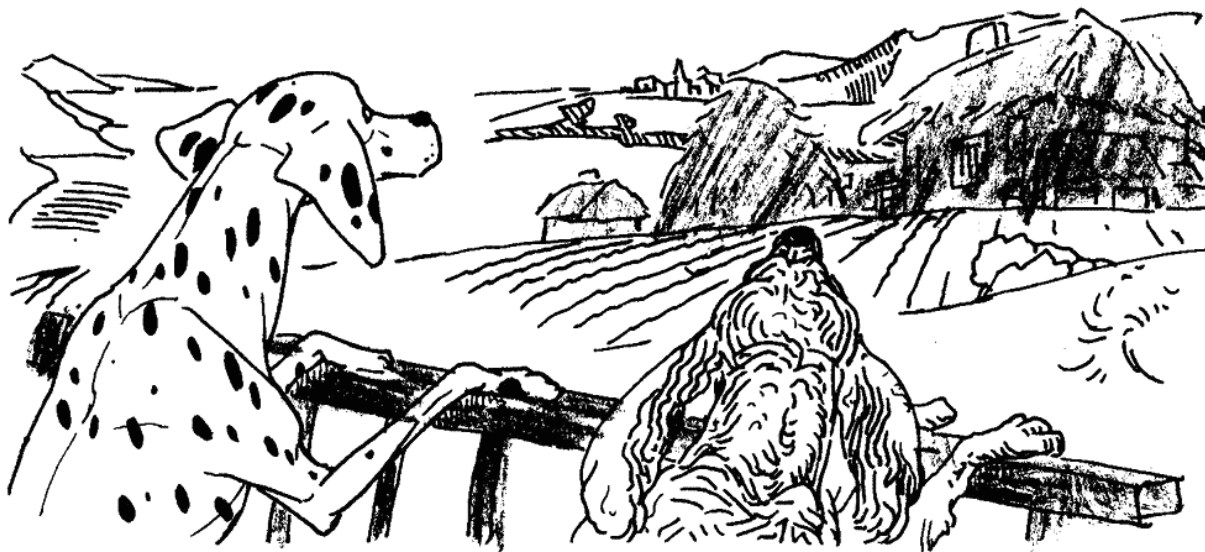
— Ако се обърна към вас, това вляво ли е? — попита съсредоточено Мисис.

— Да, да! Браво!

Тя се обърна кръгом.

— Да, но сега сте откъм лапата с петънцето — разтревожи се отново Мисис. — Значи дясната лапа стана лява.

Шпаньолът се отказа от обучението.

— Ще ви *покажа* купата — въздъхна той и я поведе през някогашната зеленчукова градина, която сега бе обрасла цялата с бурени.

Отвъд се простираха нивите. Мисис различи едва-едва къщите със сламени покриви и купата сено.

— Тя е единствената купа — обясни Шпаньолът. — Но въпреки това не откъсвайте поглед от нея, докато тичате. Бих ви придружил, но ревматизмът много ме мъчи, а и сър Чарлс ще има нужда от мен — да му сваля по стълбите калъфа на очилата. Ние с него сме много, много стари, миличка. Той е на деветдесет, а аз според глупавите човешки изчисления, че една година кучешки живот се равнява на седем човешки години, съм на сто и пет.

— Никога не бих ви ги дала — учтиво и искрено каза Мисис.

— Във всеки случай съм достатъчно млад, за да оценя красотата на едно куче — галантно продължи старият Шпаньол. — А сега

тръгвайте да доведете съпруга си. Лесно ще намерите обратния път, защото от купата сено се виждат нашите комини.

— Вдясно или вляво?

— Точно пред прекрасното ви носле. Ако не ме видите, направо отведете съпруга си в кухнята, а аз ще дойда при първа възможност.

Мисис щастливо се затича през заскрежените ниви, като не свали поглед от купата, и се изпълни с гордост, когато я откри, без да се изгуби. Понго спеше все така дълбоко, а хлябът с маслото лежеше на същото място, до носа му.

Горкият Понго! Пробуждането му бе неимоверно мъчително — страшно му се спеше, кракът много го болеше и се ужаси, като разбра, че Мисис е сновала сам-сама из полето. Но когато чу новините, веднага се почувства по-добре. Докато той ядеше хляба с маслото, Мисис му разказа всичко от игла до конец. И макар кракът да го болеше, с учудване забеляза, че е в състояние да тича, без дори да накуцва.

— Накъде? — попита той, като се измъкна от купата.

Мисис се смути. По посока на носа ѝ не се виждаха никакви комини — защото бе обърната с гръб към тях. Понго обаче ги видя и я поведе натам. Малко преди да стигнат зеленчуковата градина, Мисис рече:

— Понго, кучетата на десните си лапи ли имат петна, или на левите?

— Зависи от кучето — отвърна Понго.

Мисис поклати глава. „Цялата работа е безнадеждна — помисли си тя. — Как да се оставя да зависи от нещо, което зависи?“

Шпаньолът ги очакваше.

— Настаних сър Чарлс до камината — каза той. — Така че имам един час на разположение. Заповядайте на закуска, млади момко.

И той поведе Понго към кухнята, където на пода бе поставена нова паничка с храна.

— Но, сър, това е вашата закуска — възпротиви се Понго.

— Вече похапнах със сър Чарлс. Обикновено не закузвам, но срещата с хубавата ви съпруга събуди апетита ми, затова приех два резена бекон. Сър Чарлс остана много доволен. Така че, момчето ми, започвайте — аз повече зальк не мога да сложа в устата си.

И Понго яде ли, яде и пи вода до насита.

— А сега ще спите дълго, дълго — обеща им Шпаньолът.

Той ги поведе нагоре по задното стълбище през много коридори, докато влязоха в просторна слънчева спалня с огромно легло с балдахин. До него имаше кошче.

— Моето легло — посочи Шпаньолът кошчето. Само че не го използвам, защото сър Чарлс обича да спя при него в леглото. За щастие вече е оправено, тъй като Джон, нашият прислужник, има почивен ден. Скачайте вътре и двамата.

Понго и Мисис се намериха с един скок в леглото с балдахина и блажено се изтегнаха.

— До вечерта тук никой няма да влиза — продължи Шпаньолът. — Сър Чарлс не може да се изкачва сам по стълбите и ще чака Джон да се върне. Огънят в камината ще гори поне още няколко часа — винаги го палим, за да може сър Чарлс да вземе банята си на топло пред него. В тази къща няма модерни измишльотини като течаща топла вода. Приятни сънища, деца мои.

Слънчевата светлина, топлината на огъня, гоблените по стените — всичко бе тъй прекрасно, че да ти се прииска да стоиш буден и да се наслаждаваш на гледката. Те така и направиха — за близо минута. В следващия миг, както им се стори, Шпаньолът нежно ги будеше. Слънцето вече залязваше, огънят в камината беше загаснал, в стаята бе хладно. Понго и Мисис сънливо се протегнаха.

— Сега имате нужда от чай — обяви Шпаньолът. — Но преди това глътка въздух. Хайде след мен!

Навън в зимната, обрасла с гъсталаци градина слънцето все още хвърляше последни отблясъци. Понго огледа разкошната стара къща от червени тухли и Шпаньолът обясни, че тя е на четиристотин години, но сега, освен него, сър Чарлс и Джон никой не живее в нея и повечето стаи стоят заключени.

— От време на време бършем праха — заключи Шпаньолът. — Повече не мога да ходя — за мен това е твърде дълга разходка.

Големият прозорец се осветяваше от отблясъците на огъня в камината.

— Най-много седим там, в онази стая. В някоя от по-малките ще ни е по-топло, но сър Чарлс обича големия салон — чу се сребърно звънче. — Ето! На мен ми звъни. Чаят е готов. А сега правете каквото ви кажа.

Той ги поведе към къщата и ги вкара в голяма стая с висок таван. В дъното на стаята в камина гореше буен огън, а пред него бе седнал стар джентълмен, когото не можаха да видят добре, тъй като зад облегалката на стола му бе опънат параван.

— Легнете, ако обичате, зад паравана — прошепна Шпаньолът. — По-късно сър Чарлс ще заспи и ще можете да се приближите до огъня.

Докато Понго и Мисис пристъпваха на пръсти към задната част на паравана, те забелязаха голямата маса, поставена до сър Чарлс, върху която имаше поднос за храна — всичко бе изядено по всяка вероятност, тъй като подносът грижливо бе покрит със салфетка — и необходимите за приготвяне на чай прибори. Водата в сребърния чайник вече завираше върху спиртника. Сър Чарлс напълни порцелановия чайник и го покри със специално калъфче, чието предназначение е да пази водата гореща. След това вдигна похлупака на сребърната съдинка, върху която имаше нарязани филии хляб. Шпаньолът вече се бе настанил до стареца и нетърпеливо потупваше с опашка по пода.

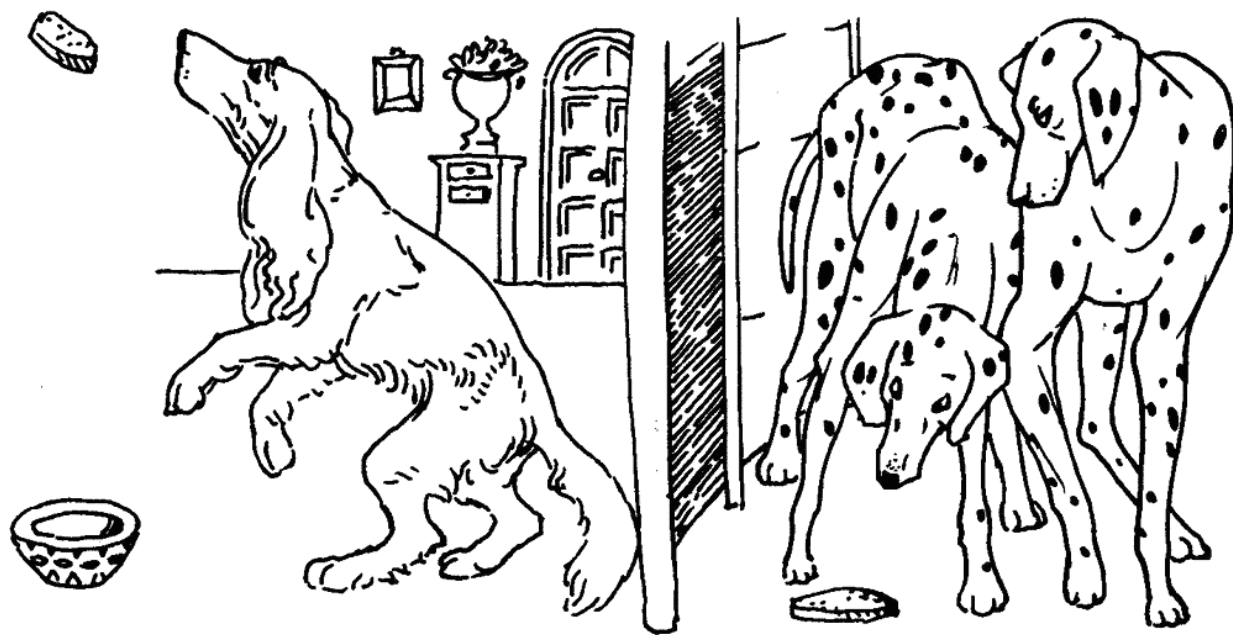
— Ти нещо си изгладнял, а? — попита сър Чарлс. — Я виж какъв чудесен огън имаме за нашите филийки.

И той наниза една филийка върху специална вилица с дълга дръжка. Вилницата беше желязна, а дължината ѝ надхвърляше един метър. Всъщност предназначението ѝ беше да служи като маша — да се наместват горещите пънове в камината. Сър Чарлс обаче ѝ беше намерил друго приложение и много сръчно си служеше с нея — избягваше горящите цепеници и печеше хляба върху нажежените до червено главни. Препечената филия беше готова за нула време. Сър Чарлс я намаза обилно с масло и предложи едната част на Шпаньола, който я изяде, наблюдаван от стареца.

Мисис леко се изненада, че галантният Шпаньол не ѝ предложи първото парче. Още повече се изненада, когато той налапа и второто парче, все така следен с поглед от сър Чарлс. Тя започна да усеща глад и да се притеснява. Не бе възможно милият Шпаньол да ги е поканил на чай, за да му се наслаждават как хубаво се храни. Предложено му бе и трето парче — но този път сър Чарлс се извърна за малко встрани. Шпаньолът моментално прехвърли хляба зад паравана. И така Понго и Мисис започнаха да получават парче след парче, като Шпаньолът хапваше само от време на време, когато сър Чарлс го гледаше. Мисис се засрами заради подозренията си на гладно куче.

— За пръв път, откак те познавам, имаш такъв апетит, момчето ми — обади се старият джентълмен с доволен глас. И продължи да пече филия след филия, докато хлябът свърши. Същата съдба постигна и резените кейк. Накрая сър Чарлс предложи на Шпаньола купичка с чай. Доброто куче я постави досами ръба на паравана, така че Понго и Мисис си пийваха от нея, когато старецът не гледаше към тях. Щом видя, че купичката е празна, той я напълни отново, после пак — докато всички пиха много чай. Макар че цял живот се бяха радвали на добра храна, Понго и Мисис за пръв път вкусиха топли препечени филийки, намазани с масло, и чай със захар и мляко. Завинаги щяха да запомнят този пир!

Най-сетне сър Чарлс се изправи сковано, добави още една цепеница към огъня, върна се в креслото и затвори очи. След малко вече спеше и тогава Шпаньолът покани Понго и Мисис да се приближат до огъня. Те се излегнаха на топло и заразглеждаха стария джентълмен. Лицето му беше цялото в дълбоки бръчки, а самите бръчки бяха някак си отпуснати, така че много им заприлича на стария Шпаньол — или може би Шпаньолът приличаше на сър Чарлс? Огънят осветяваше и двамата, а зад гърбовете им се виждаше огромният прозорец, син от здрача.

— Време е да си тръгваме — прошепна Понго на Мисис. Ала до огъня бе тъй топло, а и те така се бяха натъпкали с филии, че скоро потънаха в лек, много приятен сън.

Понго се събуди изведнъж стреснато. Беше му се сторило, че някой произнесе името му.

Огънят вече не гореше буйно, но въпреки това имаше достатъчно светлина и той видя, че старият джентълмен е буден и се накланя напред.

— Я, та това са Понго и неговата Мисис! — усмихнато промърмори той. — Виж ти! Каква приятна изненада!

Мисис също бе отворила очи.

— Не мърдайте и двамата — прошепна Шпаньолът.

— А ти виждаш ли ги? — продължи сър Чарлс, като сложи ръка върху главата на кучето си. — Ако ги виждаш, не се плаши. Нищо лошо няма да ти сторят. Ако бяха живи, много щяха да ти харесат. Чакай да помисля — май че умряха петдесет години преди да се родиш, ако не и повече. Бяха първите кучета, които срещнах в живота си. Често молах майка си да спрем каляската, за да се качат при нас — не можех да понеса да тичат подире ни. Така че в крайна сметка те се превърнаха в обикновени домашни кучета. Колко често са седели тук пред този огън. Хей, вие двамата! Щом като кучетата могат да се връщат оттам, защо не дойдохте по-рано?

Тогавя Понго разбра, че сър Чарлс ги е взел за призраци. Спомни си, че мистър Душкинг го кръсти Понго, защото така са наричали най-често далматинските догове, които са тичали след каретите. Сър Чарлс ги беше взел двамата с Мисис за далматинците от своето детство.

— Може вината да е и моя — продължи старият джентълмен. — Никога не съм притежавал качествата, които в наше време наричат параспсихически. Говорят, че тази къща е пълна с призраци, но аз лично не съм видял нито един. Предполагам, че ми се привиждате, само защото вече съм наближил края — и крайно време беше. Напълно съм готов. Много се радвам, че и кучетата отиват там — винаги съм се надявал да е така. Предполагам, че тази новина те е зарадвала и теб, момчето ми — игриво подръпна той ушите на Шпаньола. — Виж ти, Понго и хубавата му женичка — след толкова години! Вече не мога да ви видя добре като едно време, но ще запомня това.

Огънят догаряше. Лицето на стария джентълмен вече почти не се забелязваше, но равното му дишане скоро им подсказа, че отново е заспал. Шпаньолът безшумно се надигна.

— Елате — прошепна той. — Джон скоро ще се върне, за да приготви вечерята. Доставихте голямо удоволствие на милия ми стар питомец. Дълбоко съм ви признателен.

Те се измъкнаха на пръсти, прекосиха просторното тъмно преддверие и се отправиха към кухнята, където Шпаньолът настоя още да похапнат.

— Само няколко хранителни бисквитки — когато Джон не си е вкъщи, кутията ми с бисквитите е винаги отворена.

После се напиха до насита с вода и Шпаньолът подробно обясни на Понго как да стигнат до Съфък. Обяснението му изобилстваше от думи като „ляво“ и „дясно“, така че Мисис не разбра нито дума. Старото куче забеляза разсеяния й поглед и попита закачливо:

— Е, коя е дясната ви лапа?

— Една от двете предни — умно отговори Мисис, а Понго и Шпаньолът се засмяха, както само мъжете умеят.

След това благодариха на Шпаньола и си взеха довиждане. Мисис каза, че винаги ще помни този ден.

— Аз също — усмихна й се Шпаньолът. — Ех, Понго, късметлия куче сте вие!

— Знам! — отвърна Понго и погледна жена си с гордост, И те тръгнаха на път.

След като потичаха известно време, Мисис се обърна към Понго и го попита с тревога:

— Как е кракът ти, Понго?

— Много по-добре. Ах, Мисис, ако знаеш колко ме е срам! Такава олелия вдигнах тази сутрин. Донякъде, защото бях ядосан. Болката е по-силна, когато те е яд. А ти си ми такава утеха, толкова си храбра!

— И ти ми беше голяма утеха онази нощ, когато напуснахме Лондон — отвърна Мисис. — Всичко ще е наред, стига и двамата да запазим своята смелост.

— Радвам се, че не ми позволи да ухапя онова малко човешко същество.

— Нищо никога не бива да принуждава едно куче да ухапе човек — поучително изрече Мисис.

— Че нали ти самата каза онази нощ, че ще разкъсаме Злобара Де Мон на парчета — припомни й Понго.

— Това е друга работа — мрачно заяви жена му. — За мен Злобара Де Мон не е човек.

Мисълта за Злобара отново ги подсети за кученцата и те ускори крачка. Дълго време мълчаха, накрая Мисис се обади:

— Понго, далече ли сме сега от кутретата?

— Ако всичко върви както трябва, утре сутринта трябва да сме при тях.

Малко преди полунощ стигнаха пазарния център Съдбъри. Когато прекосяваха моста над река Стуър, Понго спря за миг.

— Оттук нататък е графство Съфък — победоносно обяви той.

Преминаха бегом през смълчаните улици със стари къщи и излязоха на пазара. Надяваха се да срещнат някое куче и да разберат дали има някакви новини за кученцата по Вечерния лай, но пътят им не бе пресечен дори от котка. Докато пиеха вода от фонтана, църковният часовник удари полунощ.

— Ах, Понго! Вече е утре! — радостно извика Мисис. — Значи днес ще бъдем при нашите кученца!

КАКВО ВИДЯХА ОТ ВЪРХА НА ЩУРОТИЯТА

Нощта напредваше, те преминаваха през множество селца; накрая влязоха в най-дивата и запустяла местност, която бяха видели до този момент. Много бяха горите и полетата, малко — фермите. Толкова беше диво, че Понго не посмя да рискува по преките пътеки, а внимателно се придържаше към пътищата, които бяха тесни и криволичещи. Луната бе скрита зад облаци и той не можеше да разчете малкото пътни знаци, които срещаха.

— Много ме е страх да не отминем селото — каза той. — Никой няма да ни очаква, защото не успяхме да ги предупредим по Вечерния лай за пристигането си.

Обаче грешеше. Внезапно от мрака се разнесе звънко „мяу“!

Те замръзнаха на място. Точно пред себе си, върху едно дърво, съзряха тигрова котка.

— Предполагам, че сте Понго и Мисис — рече котката. — И се надявам, че сте дружелюбно настроени.

— Така е, госпожо, права сте — отвърна Понго. — А вие случайно да не сте котката, която е помогнала при откриването на нашите кученца?

— Аз съм.

— Тогава много, много сме ви благодарни! — възкликна Мисис.

Котката с един скок се намери долу.

— Извинете ме за недоверчивостта, но някои кучета не са в състояние да се сдържат при вида на котка, макар че аз лично не съм имала такива неприятности. Е, ето ви, значи пристигнахте.

— Много мило, че ни чакахте, госпожо — рече Понго.

— Това за мен не е никакво безпокойство, аз и без туй будувам по цели нощи. Можете да ме наричате Писи, макар че истинското ми име е Кипра маца. Много е дълго за повечето хора и жалко, защото то страшно би ми допадало.

— И много ви отива — изрече Понго с галантност, която бе заимствана от Шпаньола. — С вашата стройна фигура и меки сиви лапи.

Рискуваше с последните си думи, тъй като в тази тъмница изобщо не бе в състояние да различи фигурата ѝ, камо ли лапите.

Котката обаче остана очарована.

— Е, успех да запазя фигурата си, а Кипра маца ми викат именно заради лапите. А сега сигурно умирате за някой залък и хубава дълга почивка.

— Кажете ни, моля, дали кутретата са все още живи и здрави — помоли Мисис.

— Всичко беше наред вчера следобед, когато ги видях за последен път. Игриви като котета и кръгли като топки.

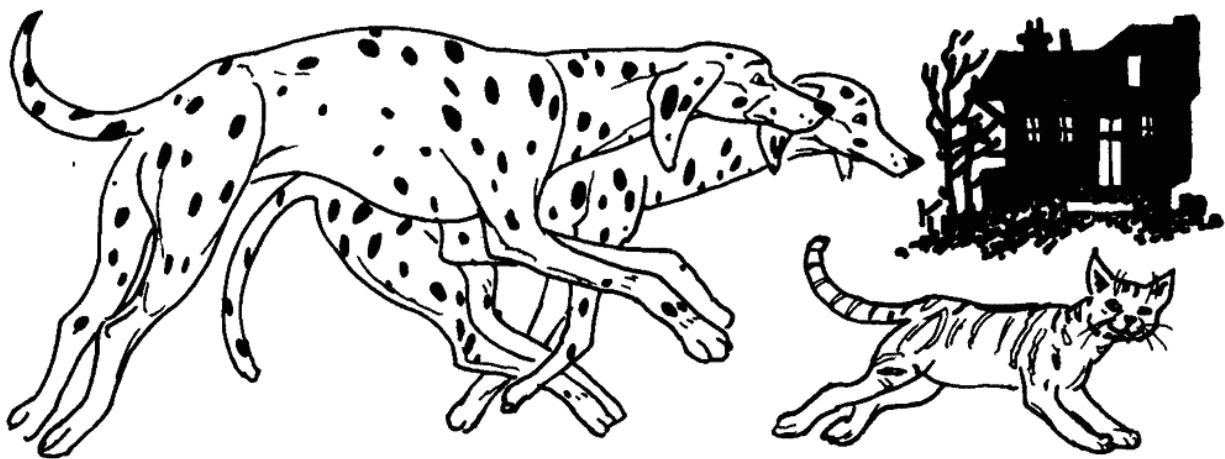
— А може ли да ги зърнем — само за минутка — преди да се нахраним и да легнем да спим? — попита Мисис.

— Не можем да се катерим по дърветата като госпожа Кипра — напомни ѝ Понго.

— Няма да ви се наложи — каза котката. — Полковникът е уредил нещата по друг начин. Само че няма да можете да ги видите, преди да ги изкарат на разходка, а дотогава има цели часове. Лошърви не са от ранобудните. Е, хайде, елате да ви запозная с Полковника.

— Полковникът човек ли е? — озадачи се Мисис.

— Божичко, не, разбира се! Това е нашият Овчарски пес. Истински факир в стратегията — питайте овцете. А мен ме направи свой лейтенант.

И котката ги поведе по пътя. Понго попита далече ли е фермата.

— Сега не отиваме там. Полковникът тази нощ е в Щуротията. Безумно място, но сега ни върши добра работа.

Леко се развиделяваше. Скоро пътят се отклони в някаква пустош, а някъде далеч пред тях на фона на просветляващото небе различиха тъмна грамада. След няколко минути Понго видя, че това всъщност е висока каменна стена.

— Пристигнахме — съобщи котката. — Кученцата са зад тази стена.

— Има вид, сякаш опасва затвор — рече Понго.

— Много неприятно място — съгласи се придружителката им. — Полковникът ще ви разкаже историята му.

И тя отби встрани от пътя. Тръгнаха по бодливия пирей, с който бе обрасла местността. Като приближиха, Понго видя, че стената е извита — като че огражда кръгла кула. Над нея се издигаха стволите на високи дървета и голите им клони чернееха на фона на небето.

— Може да си помислиш, че зад тези стени има най-малкото замък — обади се котката. — Говори се, че наистина щели да строят замък, само че работата нещо се объркала. Останало е само — всъщност сами виждате какво е останало.

Тя ги поведе към ръждясалата желязна порта и двете кучета занадничаха през пръчките. Вече беше достатъчно светло и виждаха

надалече. Зад тревната площ, дива като местността, през която минаваха, зърнаха водна повърхност — само че, странна работа, водата сякаш беше *черна*. Чак тогава видяха причината за това явление. В нея се отразяваше *черна* къща.

По-страшна къща Понго и Мисис не бяха виждали. Много от прозорците на голямата плоска фасада бяха зазидани с тухли, не зазиданите приличаха на очи и нос, а вратата — на уста. Само че очите бяха твърде много, носът и устата не си бяха на мястото и от това лицето имаше изкривен вид.

— Тя ни видя! — ужаси се Мисис. И наистина като че ли прозорците на къщата се вираха в тях от напуканото, олющено черно лице.

— Ето ви Пъклен дом — обяви котката.

Тя пак тръгна и те я последваха покрай извитата стена. След няколко минути над върховете на дърветата съзряха извисяваща се кула. Беше построена от груби сиви каменни блокове, също като стената, и напомняше църковна камбанария. Само че без църква. Кулата просто се издаваше от стената. Много от тесните прозорчета бяха изпочупени, камъните около стъклата се ронеха. Кулата още не се беше срутила, но видът ѝ бе такъв, сякаш това щеше да се случи всеки миг.

— Неслучайно са я нарекли Щуротията — поясни котката.

Мисис не знаеше тази дума, но Понго беше виждал нещо подобно и преди, та ѝ разясни. Често наричат така стари, скъпо струващи постройки, чието предназначение не е много ясно и построяването им е било една щуротия и нищо повече.

Котката измяука три пъти и от вътрешността на кулата някой излая три пъти в отговор. Миг след това се отмести резе.

— Полковникът е единственото куче, което познавам, способно да отваря и затваря резета със зъби — гордо изрече котката.

Понго за минута реши и той да се научи.

— Заповядайте, заповядайте — дочу се дрезгав глас. — Или чакайте първо да ви видя, че вътре е още тъмно.

От кулата излезе огромен Овчарски пес. Понго веднага видя, че това не е някакъв наперен военен, а едва кретащ стар воин, който не мисли бързо, но затова пък е надарен с богат опит. Очите му хитро святкаха през гъсталака от сиво-бяла, мека като вълна козина.

— Радвам се, че сте *големи* Далматинци — одобрително изрече той. — Не че имам нещо против малките кученца, но ако питат мен, друго си е едрата порода. Е, разказвайте, какво ви мина през главата? Снощи по Вечерния лай се чу туй-онуи, но за вас — нито дума.

Докато ги предвождаше навътре в Щуротията, Понго му разказа за деня, прекаран с Шпаньола.

— Изглежда е прекрасен пес — каза Полковникът. — Жалко, че не участва във Вечерния лай. Е, сега, започвайте да лапате. Донесох закуска, в случай че се появите.

Храна имаше много — вкусна селска храна и дълбока кръгла консервена кутия, пълна с вода.

— Как донесохте всичко това? — учуди се Понго.

— Напълних кутията с храната и я дотъркалях дотук от фермата — нали е кръгла. Натъпках я със слама, за да не се изсипе храната. След това взех назаем от най-малкия си питомник Томи малка кофичка за пясък — милото момче ми дава всичко, каквото му поискам. Мога да нося кофичката за дръжката, като я стискам в зъбите си. Шест тура до езерото и кутията беше пълна — добре, че вчера ледът се разтопи. Хайде, пийте! Вода колкото искате.

По време на вечерята котката се държеше като любезна домакиня. Понго внимаваше винаги да се обръща към нея с „госпожа Кипра“.

— Каква е тази „госпожа Кипра“, за която постоянно чувам? — попита внезапно Полковникът.

— Кръстена съм Кипра маца — поясни котката. — И имам пълно право да бъда госпожа.

— Имаш излишно много имена — рече Полковникът. — Писи, защото всички ти викат така. Кипра маца, защото така си кръстена. Писана, защото всички котки са Писани. Аз лично те наричам Лейтенант Писи или само Лейтенант. Мислех си, че това ти допада.

— Харесва ми само Лейтенант, но не и Лейтенант Писи.

— Във всеки случай не можеш да си и госпожа Кипра. Никой няма шест имена.

— Имам право на девет имена, тъй като имам девет живота — настоя котката. — Но ще се съглася на Лейтенант Кипра, а неофициално може да ми викате Писи.

— Дадено — съгласи се Полковникът. — А сега да покажем на гостите къде ще спят.

— Много ви моля — обади се Мисис. — Не може ли, преди да си легнем, да зърнем кутретата?

Котката хвърли бърз поглед към Полковника и рече:

— Казах им, че ще минат часове, докато изведат малките на разходка.

— Освен това прекалено ще се развълнувате и няма да можете да заспите — додаде Полковникът. — А трябва и двамата добре да си отпочинете, преди да започнат тревогите.

— Тревоги ли? — остро попита Понго. — Какво се е случило?

— Давам ви честната си дума, че с кутретата ви нищо не се е случило — отвърна старият воин.

Понго и Мисис му повярваха, но все пак и на двамата им се стори, че тонът му е малко особен, пък и погледът, който му метна котката...

— А сега да се качваме — енергично продължи Полковникът. — Ще спите на най-горния етаж, защото само там прозорците не са изпочупени. Да ви понося ли на гръб, Лейтенант Кис... искам да кажа, Лейтенант Питра... по дяволите — котке!

— Само едно няма да позволя да ме наричате — просто котка — засегна се тя.

— Права си. И аз мразя да ми викат само куче — съгласи се Полковникът... — Моля за извинение, Лейтенант Кипра. А сега качвай се на гръба ми, ако не желаш да ходиш пеша.

Котката се метна върху гръба на Полковника и се вкопчи в рунтавата му козина. Понго виждаше за пръв път котка да скача на кучешки гръб с дружелюбни намерения. Беше силно впечатлен — както от доверчивостта на Полковника, така и от факта, че котката е достойна за доверие.

Тесните извити стълби ги изведоха пет етажа по-горе, като Щуротията се оказа претъпкана с изпочупени мебели, стари сандъци и какви ли не боклуци. На най-горния етаж имаше удобна постеля от слама, домъкната от Полковника в един чувал. Мисис обаче прояви най-голям интерес към тесния прозорец, тъй като бе убедена, че той гледа към Пъклен дом.

Веднага изтича да надникне навън. Да, през върховете на дърветата, покрай занемарените овощни градини прозираше гръбът на

черната къща — грозен като фасадата, макар и лишен от страховития ѝ вид. Отстрани се виждаше конюшня с ограден вътрешен двор.

— Там ли ще изведат кутретата? — попита тя.

— Да, да — потвърди Полковникът. — Но дотогава има... доста време.

— Няма да мигна, докато не ги видя — настоя на своето Мисис.

— Ще заспите, ще заспите — увери я Полковникът. — С приказките си ще ви приспя на бърза ръка. Съпругът ви ме помоли да ви разкажа историята на Пъклен дом. А сега елате и си легнете.

Понго също изгаряше от нетърпение да види кутретата, но знаеше, че първо трябва да се наспят, затова придума жена си да легне. Полковникът придърпа слама, за да ги завие.

— Тук е хладно, макар че аз лично нищо не усещам. После изпрати котката да намери храна за следващото ядене и заразказва с боботещия си глас. Ето какво научиха Понго и Мисис: някога Пъклен дом е бил обикновена фермерска къща и се наричал Пъкмен — по името на фермера, който го построил преди близо двеста години. По същото време била построена и фермата, където живееха Овчарският пес и котката.

— Двете къщи всъщност много си приличат — поясни Полковникът. — Само че нашата е боядисана в бяло и е много добре поддържана. Спомням се как изглеждаше Пъклен дом, преди да го боядисат черен, и трябва да ви кажа, че съвсем не беше грозен.

Фермерът на име Пъкмен затънал в дългове и продал къщата на някакъв прадядо на Злобара Де Мон, който много харесал нейната усамотеност сред дивата пустош. Намерението му било да я събори и

на нейно място да построи фантастичен дом — нещо средно между замък и катедрала — и започнал строежа на стената и Щуротията. (Всичко това Полковникът бе научил по време на гостуванията си във викарията, където живеел местният свещеник.)

Веднага след завършването на стената с тежката ѝ желязна порта плъзнали странни слухове. Селяните, на които се случвало да прекосяват нощем пустите полета, чували писъци и див кикот. Дали зад тази тежка стена нямало затворници? Хората започнали грижливо да пазят децата си.

— Носел се слух — впрочем няма да ви разказвам всичко, защото вече умираме за сън, пък и не съм го чул във викарията. Ще спомена обаче едно нещо — защото то няма да ви действа както едно време на селяните. Говорело се, че този Де Мон имал дълга опашка. Това също не го знам от викария.

Мисис чу съвсем малка част от разказа на Полковника, защото вече спеше дълбоко, но любопитството на Понго беше събудено.

— По него време вече били преименували къщата на Пъклен дом, а на онзи Де Мон направо си му викали демона. Краят настъпил, когато мъжете от няколко съседни села се стекли една нощ тук със запалени факли, готови да разбият портата и да изгорят къщата. Но като наближили, навън се разразила страшна гръмотевична буря и изгасила факлите. Миг след това портата се отворила от само себе си и навън се появил самият Де Мон в каляската си. Разправят, че гръмотевиците не били от небето, а от него — сини, раздвоени като змийски езици. Мъжете се разбягали с писъци и повече не се върнали. Де Мон също. Тридесет години къщата стояла празна, докато един ден я наели. Оттогава все я дават под наем, но никой не се застоява дълго.

— Все още ли е собственост на Де Монови? — попита Понго.

— Злобара е единствената издънка от рода и е собственичка на Пъклен дом. Тя именно боядиса къщата черна преди няколко години, когато се появи за пръв път. Разправят, че отвътре била червена. Но не остана да живее тук нито един ден. Пуснала е братя Лошър без наем, само за да пазят имота. Аз лично не бих им поверил нито една своя кучешка колиба.

Това бяха последните думи, които Понго чу, тъй като краят на историята съвпадна със съня, който го обори. Овчарският пес остана загледан в мирно спящата двойка.

— Като си помисля какъв удар ги очаква — рече си той и заслиза тежко по стълбите.

След по-малко от час Мисис отвори очи. Сънуваше кутретата си и дори ги чу да лаят. Но те наистина лаеха! Тя се измъкна с един скок от сламата и се втурна към прозореца. Не видя никакво кутре, но лаенето ясно се чуваше откъм вътрешността на черната къща. После се усили, вратата на двора към конюшната се отвори и от нея се заниза поток от кученца.

Мисис премигна. Възможно ли е кученцата ѝ да са пораснали толкова много за по-малко от седмица? Пък и сякаш не бяха толкова много... Потокът от кутрета не секваше, скоро целият двор се напълни с чудесни едри физически далматинчета, обаче...

Мисис вдигна глава и отчаяно зави. Това изобщо не бяха нейните дечица! Всичко бе заблуда! Нейните кутрета си бяха изгубени — сигурно умираха от глад, може би вече бяха мъртви. И тя отново зави от мъка.

Понго се събуди още от първия ѝ вой. В миг се озова до нея и се втренчи в изпълнения с боричкащи се, препъващи се кутрета двор. А от къщата продължаваха да излизат още, вече доста по-малки...

И тогава го видяха — по-малък дори, отколкото си го спомняха. Късметчето! Нямаше начин да объркат ясно очертаната подкова на гърба му. След него се появи Дунди, който както винаги се препъна и се прекатури, после Черноушко, Изтърсачето и всички останали. Изглеждаха добре, размахваха опашлета и бързаха към ниските корита в двора, за да се напият с вода.

— Виж Черноушко помага на Изтърсачето да си намери местенце — възхити се Мисис. — Но какво означава всичко това? Откъде се взеха всички тези кутрета?

Макар и замаян от съня, острият ум на Понго незабавно защрака. Всичко му стана ясно. Явно Злобара бе започнала да краде кученца още преди няколко месеца — скоро след онази вечер, когато заяви, че иска палто от кожи на далматинци. Най-едрите кутрета в двора бяха на около пет месеца, като постепенно ставаха все по-малки и по-малки. Най-дребни и най-невръстни бяха собствените му дечица, явно откраднати последни.

Тъкмо обясни това на Мисис, и на площадката се появи Овчарският пес — бе тръгнал за вода, когато чу виенето на Мисис.

— Е, сега всичко ви е известно — рече той. — Надявах се само преди това да успеете да се наспите.

— Но защо сте толкова разтревожени и двамата? — учуди се Мисис. — Кутретата ни са живи и здрави.

— Така е, мила. Ти продължавай да им се радваш — нежно отвърна Понго, сетне се обърна към Полковника.

— А ние с теб, момчето ми, да слезем долу да пийнем по глътка — обади се старият пес.

В ЛАГЕРА НА ВРАГА

Ах, каква нужда имаше Понго от тази глътка!

— Ела с мен до езерцето — каза Полковникът, като взе кофичката в зъби. — Ще се поразсъниш, поне засега.

Понго имаше чувството, че никога вече няма да му се приспи.

— Аз съм виновен, че допуснах да изживеете този шок — продължи Полковникът, когато двамата излязоха навън на ярката слънчева светлина. — Лейтенантът няма никаква вина. Тя не е обучен наблюдател. Като ми каза първия път, че дворът „гъмжал от далматинчета“, аз, естествено, помислих, че има предвид само вашите кутрета. В края на краищата петнадесет кученца могат да накарат един двор да гъмжи. Едва вчера разбрах каква е работата — след като установих щаб си в Щуротията. Вчера, разбира се, побързах да съобщя новината по Вечерния лай, но не е стигнала до вас.

— Какъв е броят на кутретата? — попита Понго.

— Не мога да кажа с точност, защото изобщо не се спират на едно място, но според мен заедно с вашите са стотина.

— Сто?!

Бяха стигнали езерцето.

— Пийни си — предложи Полковникът.

Понго пак си пийна, после загледа безпомощно Овчарския пес.

— Какво да правя, Полковник?

— Ще поиска ли съпругата ви да спаси само собствените си кутрета?

— В първия миг не е изключено, но след като си даде сметка, че и другите ги чака сигурна смърт...

— Тъй или иначе, вашите не са достатъчно големи, за да предприемат толкова дълъг път. Надявам се, че това ви е известно?

Да, Понго добре съзнаваше този факт. Намерението му беше да остави децата си в Пъклен дом, докато поотраснат, а те с Мисис да се грижат за тях и да им се притекат на помощ в случай на опасност. Той сподели плановете си с Полковника.

— Да, точно така — съгласи се мъдрият стар пес.

— Но какво ще стане с другите кутрета?

— Ще разпространя новината из цяла Англия. Тогава може би и други родители ще се притекат на помощ.

— Съмнявам се, след като е изминало толкова време...

— В случай на най-лошото ще се съгласят ли вашите питомци да ги приютят?

Понго не можеше да си представи, че Душкингови ще откажат да помогнат на някое куче, но все пак това са сто кутрета! От друга страна обаче, дневната беше достатъчно просторна...

— Не допускам, че ще ги изгонят — рече той. — Не мога да си представя. Полковник, как ще закарам цялата тази тълпа до Лондон?

— Така, както са сега, е невъзможно. Ще трябва да обучим всяко мъжко кутре. Ще ги научим да вървят в строй, да се подчиняват на заповеди, а по-големите ще обуча как да си намират храна...

— Аз самият с удоволствие бих учил това — каза Понго.

— Чудесно! А сега какво ще кажеш да поносиш кофичката в уста? Трябва да научиш този номер. Не, не така — изпъни глава напред, за да не се удрия в гърдите ти. А така!

Понго откри, че всъщност съвсем не е трудно да се носи пълна с вода кофичка. Това го поободри. Щом като чудесният стар Полковник

ще му помага, нищо чудно да успее да спаси всички кученца. Той отнесе кофичката до Щуротията и я постави на пода.

— Вече изглеждаш по-добре — заяви Полковникът. — Може да успееш да заспиш. Докато се стъмни, двамата със съпругата ти всъщност няма какво да правите. А щом се мръкне, ще се срещнете с дечицата си. Междувременно ще ги уведомите за пристигането си.

Една мисъл обаче не даваше покой на Понго.

— Полковник, защо ѝ е било на Злобара да краде толкова далматинчета? Едва ли ѝ трябва повече от едно палто от кожи на далматинци.

Овчарският пес се учуди.

— Мислех, че знаеш — съпругът ѝ е търговец на кожи. Доколкото ми е известно, тя само за това се е омъжила за него.

Вярно! Понго беше забравил. Но щом като Де Монови възнамеряваха да търгуват с палта от далматинци, значи Пъклен дом бе чисто и просто ферма за развъждането им и докато търговията на Злобара процъфтява, никой далматинец нямаше да бъде в безопасност.

„Ще измисля някакво спасение, когато се прибера в Лондон!“ — реши Понго, докато се изкачваше мрачно по стълбите.

Мисис се беше изтегнала на голите дъски до прозореца. Докато кутретата бяха на двора, тя не бе откъснала поглед от тях, а след това умората я бе повалила и тя бе заспала на същото място. Понго я зави със слама и легна до нея, за да я топли. Мисис не помръдна. Последните му мисли бяха на лек упрек към самия себе си. Беше очаквал Овчарският пес да се окаже оглупял от старост провинциален мърморко, а колко много зависеше сега от този добър и мъдър стар воин! Когато Полковникът ги събуди, навън беше нощ.

— С кутретата всичко е наред, но от другите родители не се чува нищо по Вечерния лай — докладва той. — Съобщих за благополучното ви пристигане и отвсякъде пристигат пожелания за успех. Цялото кучешко царство очаква новини от това спокойно селце. Обещах, като си отпочинете, лично да излаете няколко думи.

— С удоволствие — рече Понго.

— А сега да слезем на вечеря — предложи Полковникът.

Тримата се спуснаха по стълбите и добре си хапнаха кренвирши, които котката бе насъбрала през деня. Самата тя беше във фермата — Полковникът обясни, че ако не присъства на следобедния чай на своите

питомци, където очаквали да изпие чинийка с мляко, те щели много да се оскърбят.

— Самият аз също трябва да се прибера малко по-късно, защото най-младият ми питомец Томи обича да съм около него, когато се къпе. Така че да побързаме.

Той стана, бутна един прозорец и го отвори.

— Отбранителните съоръжения на Пъклен дом са направо детински прости — продължи старият воин. — Какъв е смисълът да затваряш с катинар главната порта, когато отзад, през тази Щуротия, всеки може да се вмъкне вътре?

Понго чак тогава видя, че Щуротията има врата и прозорец, от които се излизаше на двора на Пъклен дом, и друга врата и друг прозорец, които водеха към запустелите полета, така че всъщност кулата беше нещо като къща на пазача. Вратата към двора на Пъклен дом беше залостена от външната страна, поради което Полковникът прекара Понго и Мисис през прозореца.

— А сега трябва да сме много предпазливи — прошепна той. — Има опасност прозорецът да се затвори от вятъра, а от тази страна няма дръжка. Колкото до резето на вратата — може да ми отнеме много време, за да го дръпна.

Той все пак успя да го дръпне, отвори вратата и я подпря с тежък камък.

— В случай че трябва да се приберете много бързо — макар че се съмнявам. Не бих се учудил, ако изявите желание да прекарате нощта с кутретата си.

Мисис се задъха от радост и веднага го отрупа с въпроси.

— По пътя ще ви отговоря — рече Полковникът и тръгна към Пъклен дом.

Зад къщата изгряваше пълна луна.

— Какво е това на покрива, Полковник? — обади се Понго. — Не мога да повярвам, че е телевизионна антена — тук, в тази пустош?

— Антена е — потвърди Полковникът. — Откакто имаме електричество, в селото няма къща без телевизор. Повечето са взети на изплащане, макар че колкото до братя Лошър, трудно може да се говори за изплащане — чух, че от месеци не са правили вноските си.

Той сподели с тях плана си и скоро се оказа, че телевизорът играе голяма роля в него. Братята толкова обичали да гледат телевизия, че не

понасяли кученцата да лаят, докато дават любимите им програми. От друга страна, когато им било студено, те лаели като побъркани. Най-топлата стая в къщата била кухнята, където бил инсталиран и телевизорът, така че там живеели и кутретата (освен ако не се разхождали в двора на конюшната). Някои обичали да гледат, други просто заспивали, но поне не лаели, така че братята се забавлявали на спокойствие. Всичко това Полковникът научил от Късметчето по време на продължителните им разговори през оградата.

— Умът му е като бръснач — заключи Полковникът. — Разсъдлив е не за месеците си.

Понго и Мисис се надуха от гордост.

Замисълът на Полковника беше Късметчето да изведе братята и сестрите си в двора на конюшната, докато братята гледат телевизия.

— Само че е много студено и няма да могат да останат там дълго — продължи мъдрият стар пес. — Пък и не виждам защо вие да не отидете при тях в кухнята. Късметчето твърди, че тя се осветява само от екрана, така че ще можете да се снишите и да се чувствате в пълна безопасност. Дори и да ви видят братята, ще ви вземат за две от поедрите кутрета. Има голяма вероятност изобщо да не ви забележат.

— Късметчето ми каза, че Лошърови не се откъсвали от телевизора, докато не свършили всички програми, а след това направо лягали и заспивали — дюшеците им били проснати върху кухненския под. Според мен едва ли нещо ще ви попречи да прекарате нощта там. На разсъмване ще ви повикам и ще се измъкнете, преди братята да се събудят.

Понго и Мисис харесаха този план.

— И ще можем да прекараме там цялата нощ? — не можеше да повярва Мисис.

Полковникът каза, че се надявал всичко да мине както трябва, пък и обучението на кутретата за дългия преход до Лондон трябвало да се осъществи именно през нощта.

— Според Късметчето нищо не е в състояние да разбуди Лошърови, така че и аз възнамерявам да дойда при вас в кухнята. Ще проведе занятия и ще обучавам по десет кутрета наведнъж в двора на конюшната. Но преди това вие двамата трябва да прекарате там една спокойна нощ и да ми докладвате какви са условията.

Почти бяха наближили двора.

— Не ми обяснявайте нищо повече, Полковник — примили се Понго. — Толкова съм развълнуван, че нищо няма да схвана. Ти как си, Мисис?

Мисис цялата трепереше.

— Не мога да повярвам, че ще ги видя — прошепна тя.

Полковникът отвори вратата на двора към конюшната. Мисис изстена тихо и се метна вътре с няколко скока — беше зърнала Късметчето. То стоеше на прага на задния вход и ги чакаше.

А зад него, в дългия тъмен коридор, който водеше към кухнята, се бяха наредили всичките му братя и сестри. Кой може да опише чувствата на родителите през следващите няколко минути, когато се опитваха да прегърнат петнадесет махащи с опашки, подскачащи, ближещи кутрета? Те всички се мъчеха да пазят тишина, но въздухът се изпълни с толкова блажено скимтене, щастливо душене и подсмърчане, че Овчарският пес се притесни.

— Да не ни чуят? — обърна се той към Късметчето.

— Кой, Лошърови ли? — попита кутрето нечленоразделно, тъй като бе налпало ухото на майка си.

— Не, пуснали са възможно най-силно любимия си телевизор.

И все пак Полковникът изпита голямо облекчение, когато вълната на първата радост поутихна.

— А сега — тишина! — изкомандува Късметчето.

— Бъдете тихички като мишлета — додаде Мисис.

И те се изненадаха приятно, че кученцата мигновено утихнаха. Чувахе се само шумоленето на сухите паднали листа, по които удряха петнадесет щастливи опашчици.

— А сега — мирно! — каза Късметчето.

Опашлетата замръзнаха.

— Уча ги да се подчиняват на заповеди — обърна се кутрето към Полковника.

— Браво, момчето ми. Чакай да си спомня — май те направих ефрейтор днес следобед? Сега те повишавам в чин сержант. Ако всичко върви добре, нищо чудно до следващата седмица да станеш офицер. А сега да вървя при питомника си Томи — време му е да се къпе.

Той каза на Понго, че ще се върне след два часа и добави:

— Опитай се да се измъкнеш, за да ми съобщиш какво мислиш за положението — или изпрати сержанта.

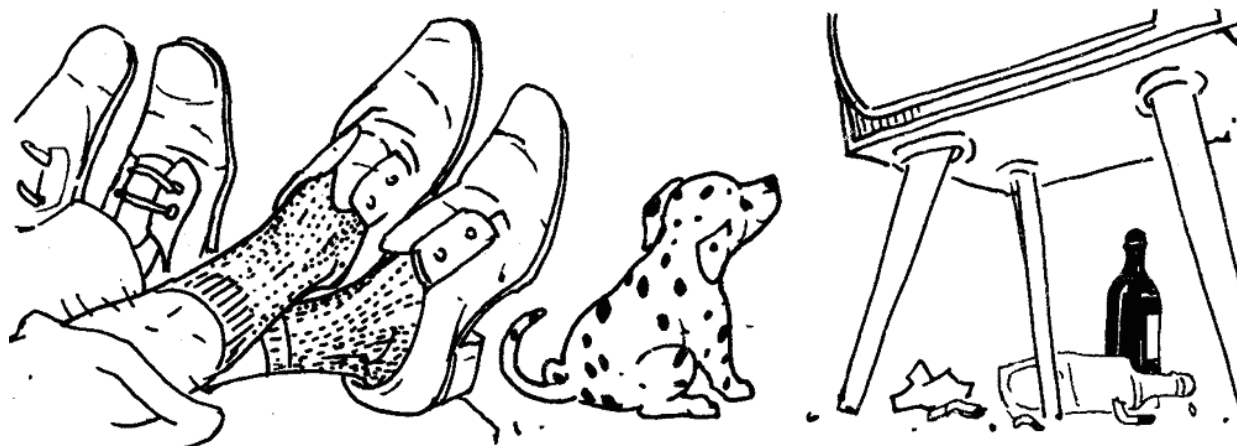
— Няма ли да дойдете да погледате телевизия, сър? — попита Късметчето.

— Изключено е, докато братята са будни. Дори те не биха ме взели за далматински дог.

И той си тръгна, а Късметчето отпрати братята и сестрите си обратно в кухнята, след което вкара вътре родителите си.

— Стойте отзад, докато очите ви свикнат с тъмнината — заръча им то.

И наистина в кухнята беше много тъмно. Единствената светлина идваше от екрана и от огъня на просторната кухня. А тъй като стените и таванът бяха боядисани в яркочервено, те не отразяваха никаква светлина. Освен това вътре беше много топло — повече, отколкото би могло да се очаква от огъня. Това бе тъй, защото Злобара беше прокарала парно отопление още когато имаше намерение да се засели в къщата.

Най-сетне Понго и Мисис започнаха да виждат горе-долу добре и пред погледите им се разкри странна гледка. На самия под върху голи дюшеци лежаха двама мъже, впили очи в екрана на телевизор, който бе само на метър от тях. Зад гърба им се бяха строили в редици кутретата — най-малките най-отпред, по-големите зад тях. Онези, които не се интересуваха от предаването, спяха пред камината. Топлата червена стая бе особено уютна, макар Понго да имаше чувството, че се намира в устата на гигантско чудовище.

— Дай да настаним мама при нашите, а теб ще те разведе из стаята — всички кутрета искат да те видят. Тате, нали ще ги спасиш до

едно?

— Надявам се — отвърна Понго с безпокойство и все повече недоумяваше как ще се справи с тази задача.

— И аз така им казах, ама те са доста разтревожени. Ей сега ще им известя, че могат да разчитат на теб.

Той прошепна нещо на първото куче от редицата и слухът се понесе като вятър по житно поле. Човешкото ухо едва ли би различило дори един звук, освен може би едно-две потупвания с опашки, но и те бяха заглушени на минутата. Всички разбираха, че не бива с нищо да издадат присъствието на Понго, така че когато той мина безмълвно покрай редиците, никой дори не помръдна. Ала той много добре усещаше любовта и доверието им, които го обливаха на вълни. И изведнъж всички кутрета му станаха близки, придобиха реален облик — не бяха само проблем, който трябваше да реши. Почувства се техен баща. И разбра, че никога не би могъл да ги изостави.

Най-мили му бяха големите кученца в задните редици. Някои от тях почти бяха израснали — по-скоро млади кучета, отколкото кутрета. Сладки непохватни същества с тромави крака. Спомни си собствената си съвсем не далечна младост. Запита се още колко време кожата им ще бъдат в безопасност от Злобара — дали тя ще има търпението да изчака да поотраснат? И дали тези кученца знаеха опасността, която с всеки изминат ден ставаше все по-голяма? Нещо в погледите им му подсказа, че знаят. А много от тях се намираха в това ужасно място вече месеци наред, без капчица надежда до момента, в който Късметчето бе разпространило мълвата, че родителите му пристигат. Колко горд се чувстваше синът му сега, когато развеждаше баща си покрай редиците на своите другари, които гледаха на Понго като на истински герой.

Размекната от щастие, Мисис се бе излегнала, наобиколена от дечицата си. Освен тях не виждаше нищо, ала те бяха решили да не я лишат от удоволствието да погледа телевизия. Тя за пръв път се сблъскваше с този феномен (Душкингови не си падаха по него) и никак не й беше лесно да следи какво става на екрана. Кутретата също не разбираха всичко, тъй като не бяха научили достатъчно човешки думи, но затова пък много харесваха движещите се малки фигурки и все се надяваха, че рано или късно ще зърнат кучета.

— Ще имаме ли и ние телевизор, като се приберем у дома? — попита Изтърсчето.

— Обезателно, детето ми — обеща Мисис. По някакъв начин Душкингови трябваше да бъдат убедени да си купят такъв апарат.

Понго вече се беше „запознал“ безмълвно с всички кутрета и каза на Късметчето, че иска добре да огледа двамата братя. Късметчето го поведе към задната стълба и двамата изкачиха няколко стъпала, откъдето можеха да наблюдават всичко, без да бъдат забелязани.

Братя Лошър никак не си приличаха. Сол беше едър и тъмен, с толкова ниско чело, че веждите и сплъстените му коси се сливаха. Джаспър беше слаб и русолав, а брадичката му беше тъй остра и издължена, че надупчваше ризите му, макар че те не бяха кой знае колко много. И двамата имаха твърде занемарен и мръсен вид.

— Изобщо не се преобличат — ходят само с тези ужасни дрипи. И никога не се къпят — прошепна Късметчето. — Според мен това не са истински хора, тате. Има ли получовеци?

След като разгледа Лошъррови, Понго реши, че има, но не може да отгатне каква е нечовешката им половина. Не му напомняха на никое от животните, които беше виждал.

— Да не би да се отнасят зле с вас? — разтревожено попита той.

— Не, много ги е страх от ухапване — отвърна Късметчето. — Изобщо са големи страхливци. Някои от по-големите кутрета бяха намислили да ги нападнат, но не виждаха начин да се измъкнат оттук. А ако ги убият, кой ще ни храни? Ах, татко, така се радвам, че дойдохте!

Понго близна ухото на сина си. Кутретата, също като момченцата, не обичат бащите им да бъдат любвеобилни (майките са нещо друго), но това беше много интимен момент.

Сетне отидоха при Мисис и останалите. Чувстваха се много особено — седнали спокойно във вражеската бърлога. Едно по едно кутретата на Понгови заспаха — всички, с изключение на Късметчето, Черноушко и Изтърсачето. На Късметчето не му се спеше. На Черноушко му се спеше, но бодърстваше, защото и Изтърсачето не заспиваше. А то не си лягаше, защото умираше за телевизия.

Много от по-големите кутрета също се готвеха за сън — повечето се протягаха с удоволствие и за пръв път, откакто ги бяха затворили в Пъклен дом, чувстваха, че имат на кого да се осланят. Понго бе пристигнал. Също и Мисис. Те я бяха разгледали стеснително и разбираха, че собствените ѝ дечица ѝ бяха най-мили, ала се надяваха по-късно да намери време и за тях. Повечето почти не си спомняха

майките си. Най-малките обаче много добре ги помнеха и затова никак не им се спеше. Бавно и тихичко те се промъкваха все по-близо до Мисис.

Тя гледаше телевизия и с помощта на Изтърсачето бе започнала да разбира за какво става дума. Сетне някакъв едва доловим звук откъм децата отново прикова вниманието ѝ към тях. Ала звукът не идеше от собствените ѝ кутрета. Около тридесет други, не по-големи от нейните, се бяха скупчили на половин метър от нея и я гледаха с надежда в очите.

„Божичко, колко са мръсни — бе първата ѝ мисъл. — Не са ли ги научили майките им да се мият?“

В следващия миг изпита остра жал. Та кое от тях имаше сега майка? И Мисис се усмихна на всички, а те сбърчиха нослета и отговориха на усмивката ѝ. Тя отмести поглед зад гърбовете им към поедрите кутрета. Някои от поотрасналите момиченца и момченца ѝ напомниха за самата нея на същата възраст — тъй кльощава и глупава. Умееха вече да се мият, но колко други неща не знаеха, за колко работи имаха нужда от майчин съвет. И изведнъж почувства, че всички тези кутрета са нейни деца, че тя им е майка — така, както Понго се бе почувствал баща на всички. И наистина най-мъничките постепенно се бяха присламчили съвсем до нея и така се бяха смесили с нейните, че стана невъзможно да различи къде свършва малкото ѝ семейство и къде започва по-голямото.

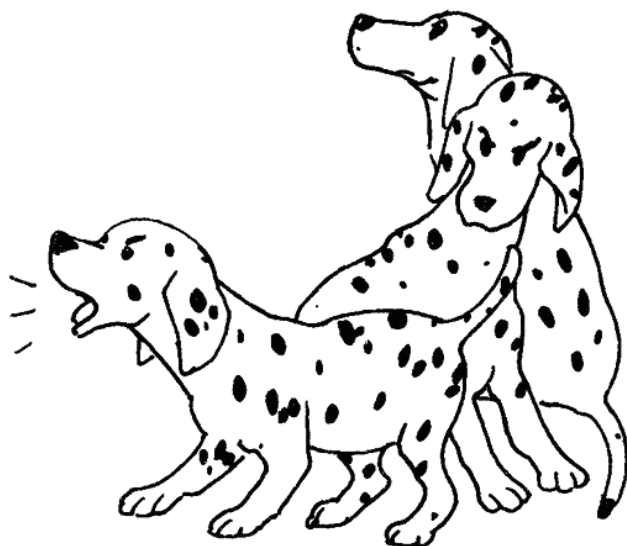
Топлата червена стая се изпълни със сънливост. Дори братята задряха. Програмата, която показваха в момента по телевизията, не им харесваше особено, а държаха да бъдат свежи и отпочинали за любимото си предаване, което щяха да излъчат по-късно. Дори Мисис поспя — знаеше, че Понго ще бъде през цялото време нащрек. Накрая само три чифта очи останаха отворени. Понго лежеше буден и мислеше, мислеше... Късметчето също не мигваше, защото се имаше за часови, който не бива да заспива на пост. А Изтърсачето гледаше ли, гледаше любимата си телевизия.

Внезапно отвън се дочуха шумни стъпки. Спящите кученца се пробудиха разтревожени. Братята се изправиха с мъка и запреплитаха крака към вратата, но преди да стигнат до нея, тя рязко се разтвори.

Отвън, на фона на лунното небе, се откри висока фигура в дълго бяло наметало.

Беше Злобара Де Мон.

ВНЕЗАПНА ОПАСНОСТ

Тя се вира известно време в полумрачната стая, сетне се развика:
— Сол! Джаспър! Спрете този телевизор! И запалете лампата!

— Никаква лампа не можем да палим, защото нямаме крушки —
отвърна Сол. — Като свърши телевизията, ние просто си лягаме.

— А ако спрем телевизора, в стаята ще стане съвсем тъмно —
додаде Джаспър.

— Тогава поне изключете звука! — ядосано нареди Злобара.

Джаспър се подчини и малките фигури, които се движеха по екрана, изведнъж останаха без глас. Изтърсачето ядосано се разджафка. Мисис, снишила се наред децата си, веднага го бутна да млъкне. Понго, който също се бе свил ниско на кълбо, се приготви да се нахвърли върху Злобара, ако тя стори нещо на някое от кученцата. Тя обаче изобщо не им обръщаше внимание. Най-близките до нея се отдръпнаха уплашено, щом тя пристъпи вътре в стаята.

— Имам работа за вас, момчета — обърна се Злобара към Лошърови. — Тази нощ трябва да избиете кутретата — до едно.

Братята я изгледаха със зяпнали уста.

— Но те са още много малки, за да станат на палта — възрази Сол.

— По-големите ще свършат работа, а от малките ще направим ръкавици. Но, така или иначе, трябва да ги убием, преди някой да ги е открил. Твърде много писаха във вестниците за кучетата на Душкинг. Цяла Англия е на крак — всички търсят далматинци.

— Че как ще ги намерят тук? — обади се Джаспър. — Защо да не останат, докато поотраснат?

— Прекалено е рисковано — отвърна Злобара. — Някой може да ги чуе да джафкат и да се обади в полицията. Мъжът ми ще откара кожата в чужбина — ще оставим само колкото за едно мое палто. Ще го направя с две лица — от едната астраган, а от другата — далматинска кожа. Далматинската страна ще нося отвътре, докато хората забравят за кученцата на Душкингови. А щом се размине, ще насъбера пак кученца и отново ще започнем отглеждането на далматинци. Само че от тези трябва да се отървем, и то незабавно.

— По какъв начин? — попитаха едновременно братята.

— Както щете — отровете ги, удавете ги, удряйте ги по главите... Нямате ли хлороформ в килера?

— Нито капка — отговори Сол. — И етер нямаме.

— Откъде пари за такива глезотии? — изръмжа Джаспър.

— Тогава ги удавете.

— Кучетата могат да плуват — възрази Сол. — Пък и езерото е само една педя дълбоко.

— Тогава ще ги удряте по главите — настоя Злобара.

Сол пребледня.

— Какво? Да удряме по главите деветдесет и седем кученца? — попита той с разтреперан глас. — Изключено, мисис Де Мон! Смилете се над нас! Направо ще капнем от умора!

— Вижте какво! — повиши глас Злобара. — Не ме интересува как ще ги избием тези животни. Бесете ги, душете ги, хвърляйте ги от покрива — Боже мой! Има десетки прекрасни начини! Съжалявам само, че нямам време сама да свърша тази работа.

— Все пак няма ли да смогнете, мисис Де Мон? — попита Джаспър. — Сигурно много ви бива за тази работа и ние с удоволствие ще ви погледаме.

Злобара поклати глава.

— Трябва да се върна веднага в Лондон — в очите ѝ блесна демонично пламъче. — Сетих се! Затворете ги без храна и те ще се изядат едно друго!

— Да, ама ще вдигнат ужасен шум — възрази Сол. — Няма да можем да гледаме телевизия.

— Пък и ще си повредят кожата — сети се Злобара. — От това цената им ще спадне. Трябва много внимателно да ги убивате. А след това ще им одерете кожата.

— Но ние не умеем да дерем кожи — изстена Джаспър. — Представа нямаме как се върши тази работа!

— Моят мъж ще ви покаже — каза Злобара. — Утре вечер двамата с него ще дойдем с колата. И ще преброим трупове — запомнете това! Ако изпуснете едно-единствено кутре, ще ви изгоня от Пъклен дом — така да знаете! А сега се залавяйте за работа. Лека нощ!

За щастие само две-три от кутретата разбираха човешки език, но всички усетиха колко е зла. Като тръгна да излиза, тя срита едно от най-малките кученца, случило се в опасна близост до крака ѝ. То повече се изплаши, отколкото го заболя, но изскимтя силно и някои от по-големите се озъбиха възмутено на Злобара. Късметчето си спомни онзи път, когато я ухапа, и побърза да излае:

— Не я хапете! Тя люти!

Така че Злобара стигна благополучно до вратата, отвори я широко и лунната светлина заблестя върху черно-бялата ѝ коса и съвършено семплото наметало от визон. Тя се обърна пак към препълнената с кутрета стая:

— Сбогом, отвратителни животинки! Във вид на кожи ще ми бъдете далеч по-симпатични, отколкото като кутрета! А онези, от които ще е ушито палтото ми, направо ще заобичам. Ах, ако знаете с какво нетърпение очаквам това!

Те я проследиха с погледи, докато мина покрай езерото, отразяващо черната къща, и отиде до тежката желязна порта. Отключи катинара и пак заключи след себе си. Сетне тихата зимна нощ бе раздрана от звука на мощен мотор на потеглящ автомобил, последван от оглушителния рев на най-пронизителния клаксон в Англия.

Ах, колко добре си спомняха Понго и Мисис този страшен звук! Мислите им ги върнаха в онази щастлива вечер, когато стояха един до друг до раираната черно-бяла кола, недалеч от парка „Риджънтс“.

Тогава бяха в безопасност, щастливи и доволни, и през ум не им минаваше какво ги чака.

Джаспър побърза да затвори вратата, като промърмори:

— Щом ще трепем псетата, по-добре да гледаме да не ги разпилеем.

Понго беше като замаян. Умът му отказваше да работи. Ах, защо го нямаше Овчарският пес да му помогне с мъдър съвет!

— Ако решиш да нападнеш тези злодеи, аз ще ти помогна, Понго — прошепна Мисис.

— Те имат ножове — побърза да ги предупреди Късметчето.

Умът на Понго постепенно се избистри.

— Ако ги нападнем, може да ни убият — отвърна той на жена си.
— И тогава няма кой да помогне на децата. Пазете малко тишина! Искам да помисля.

Братята разговаряха с ниски, ръмжащи гласове.

— Едно ще ти кажа със сигурност — рече Джаспър. — Няма да е тази нощ, защото ще изпуснем „Какво е моето престъпление?“

Това беше любимото им телевизионно състезание. Две жени и двама мъже в безупречно вечерно облекло трябваше да познаят какво е престъплението, извършено от също така безупречно облечен мъж или жена. Строги моралисти твърдяха, че предаването причинява вълна от престъпления и пълни затворите, тъй като хората вършели престъпления с надеждата да бъдат избрани за състезатели. Но престъпността в Англия и без това расте на вълни, пък и затворите са пълни, така че предаването вероятно не беше от значение в случая. И двамата братя умираха от желание да се състезават в него, но много добре знаеха, че няма да ги изберат, ако не извършат някакво ужасно оригинално престъпление, а все още не можеха да се сетят какво.

— Нищо не ни пречи да изтрепем кутретата след „Какво е моето престъпление?“ — обади се и Сол. — Ще го направим през нощта, докато спят. Ако са будни, ще са по-опасни.

— Досадна работа, ако питаш мен — изръмжа брат му. — Както и да я свършим, все ще сме капнали от умора. Първо да ги убиваме, пък после и да ги дерем!

— Дрането може да не е трудно и да ни се удаде — каза Сол. — В такъв случай ще можем хем да дерем, хем да гледаме телевизия.

— И все пак деветдесет и седем кутрета са това! — напомни му Джаспър. После очите му блеснаха дивашки. — Сол, хващам се на бас, че никой досега не е убил деветдесет и седем далматинци! Като нищо ще ни вземат за „Какво е вашето престъпление?“

— Най-сетне и ти да кажеш нещо умно! — възхити се Сол.

— Представяш ли си — ние двамата в официални костюми, с червени карамфили в петлиците, а цяла Англия ни гледа. Само че ще трябва да измислим някакъв наистина неповторим начин, по който да извършим престъплението си. Дали да не ги одерем живи?

— Няма да стоят мирни — възрази Джаспър. — Какво ще кажеш да ги попарим с вряла вода?

— Ще трябва да ги нападнем — прошепна Понго на Мисис. — Това е единствената ни надежда.

— Ще организирам по-големите да ти помогнат — обади се Късметчето. — Всички ще помагаме. Знаете ли как умея да хапя!

И тогава се случи нещо. Изтърсачето, чиито очи не се откъсвала от безгласния телевизионен екран, излая три пъти — кратко и остро. Човешкото ухо не би познало, че това означава „Какво е моето престъпление?“, но братята, стреснати от шума, погледнаха към кутрето и така забелязаха екрана. Сол нададе разярен рев на разочарование, Джаспър изстена нещастно. Беше започнало! „Какво е моето престъпление?“ бе започнало, само че без звук, естествено. Пропускаха любимата си програма, и то точно тогава, когато се надяваха да вземат участие в нея! Втурнаха се към апарата, Сол пусна звука до краен предел, а Джаспър нагласи картината. Сетне се проснаха на дюшеците и заръмжаха от удоволствие.

— Сега поне половин час няма да помръднат — прошепна Късметчето.

Мозъкът на Понго най-после заработи и той каза на ухото на сина си:

— Изведи кутретата в строй навън, в двора на конюшната! А ние двамата с майка ти ще стоим на пост до братята.

— Дали не можем да минем през килера? — отвърна шепнешком Късметчето. — Поне да си изядем утрешната закуска. Ето я вратата — до камината. Залостена е, но ти сигурно можеш да я отвориш, нали, татко?

Понго никога не беше дърпал резета, но бе видял как Овчарския пес се справи с вратата на Щуротията.

— Мога, момчето ми — твърдо отвърна той. — Знам как се дърпа резе.

Те прекосиха на пръсти кухнята. Понго се изправи на задните си лапи и захапа топчето на резето. Ала то не помръдна. Той го пусна и взе да го разглежда, доколкото това бе възможно на светлината на огъня. Видя, че топчето е обърнато надолу и ще трябва да го вдигне, преди да се опита да дръпне самото резе.

— Сега вече ми е ясно как — рече той на Късметчето и отново захапа топчето. Повдигна го и опита да го плъзна встрани. То обаче заяждаше.

„Късметчето ще изгуби доверие в мен“, помисли си Понго и така упорито задърпа, че чак зъбите му щяха да се счупят. После изведнъж се уплаши, че ако резето рязко се отлости, може да се вдигне голям шум. В следващия миг от телевизора се разнесоха гръмогласни ръкопляскания — някой беше познал престъплението на състезателя. (Бил откраднал сто запушалки на вани от различни хотели.) Понго направи последен отчаян опит, резето щракна рязко и вратата на килера се отвори.

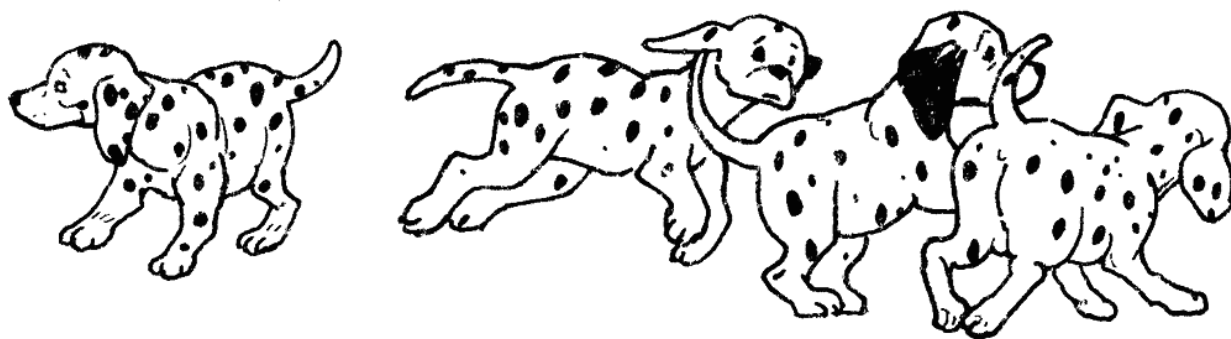
— Знаех си, че можеш, татко — гордо заяви Късметчето.

— Важното е да умееш — отвърна Понго, като проверяваше с език дали всичките му зъби са здрави.

Откъм килера задуха ледено течение. Навремето, когато Пъклен дом е бил фермерска къща, там се намирало помещението за обработка и съхраняване на млечни продукти, затова вместо прозорци имаше дървени капаци с подвижни летвички. Лунната светлина проникваше през тях и правеше каменния под да изглежда на тъмни и светли райета. Месото за закуска на кутретата вече беше разпределено в дълги корита, тъй като братята много мразеха да се трудят рано сутрин. За малките имаше по-малки корита, за големите — големи.

— Изчакай да се върна при майка ти — рече Понго на Късметчето. — Ние ще държим братята под око и в случай на нужда ще ги нападнем, а ти вкарай кутретата вътре едно по едно. Кажи им да не започват да ядат, докато всички не заемат местата си пред коритата. Аз ще дойда и ще дам сигнал да се хранят.

Кученцата учудващо бързо напуснаха кухнята, следвайки нарежданията на сержант Късметче, дадени шепнешком. Маршируваха редица след редица като деца, които се изтеглят от училищния двор след час по физкултура, само че по-големите тръгнаха първи, защото бяха най-близо до вратата. Понго и Мисис следяха напрегнато братята, тъй като стотиците ноктенца драскаха доста силно по пода на кухнята, пък и от време на време имаше по някое боричкане, изсумтяване и изпръхтяване — макар и нито едно излайване, дори най-тихичко, защото кучетата се досещаха — животът им зависеше от съблюдаването на пълна тишина. Братята обаче не виждаха нищо, освен екрана.

Късметчето остави своите братя и сестри най-накрая, а двамата с Изтърсачето напуснаха кухнята последни. Изтърсачето беше умно кученце и много добре разбираше, че трябва да се махне от кухнята, но ах, как не му се искаше да напуска телевизора! Затова си тръгна заднишком, без да откъсва очи от екрана.

Последни се изтеглиха Понго и Мисис, които се плъзнаха бързо и безшумно през просторната червена кухня. На прага на килера се извърнаха — братята не бяха помръднали.

— Още колко време ще продължи предаването? — прошепна Понго.

— Двадесет минути — незабавно и с копнеж отвърна Изтърсачето.

Понго и Мисис притвориха след себе си вратата на килера. Резето от вътрешната страна беше разположено ниско и лесно се затваряше. Понго бързо се справи с него под възхитените погледи на кутретата, които бяха заели местата си пред коритата, но дори не бяха близнали храната.

— Едно, две, три — старт! — изкомандува Понго. Всичката храна бе погълната точно за петдесет и девет секунди.

— Ами вие с мама? — попита Късметчето. — Чакайте — мисля, че знам къде е неделната вечеря на Лошърови.

И той я намери върху един от рафтовете — два бифтека, но не особено доброкачествени, ала Понго и Мисис бързо ги излапаха. Сетне Понго разреши на войниците си да търсuvat за храна и сам оглави претърсването на килера. Всичко, което ставаше за ядене, беше унищожено, като по-големите кутрета честно делеха храната с помалките.

— А в онзи долап има ли нещо? — попита накрая Понго.

— Само въглища за парното — отговори Късметчето. — Е, сега вече братята няма да намерят нищо за ядене.

— Да ядат въглища — рече Понго.

Цялата операция по храненето не отне повече от пет минути. Понго си даде сметка, че трябва да изведе възможно най-скоро войската си от Пъклен дом. За обмисляне на план на действие не бе имал никакво време, затова разчиташе на съветите на Полковника. Единственото, което можеше да направи сега, бе да отведе кутретата в Щуротията. Външната врата на килера се отвори лесно и те се заизнизваха през опустялата овощна градина, после през вратата, която Полковникът предвидливо остави откритата. Мисис хвърли поглед назад към осветения от пълната луна Пъклен дом. Какво ли ще направят братята, като открият, че в кухнята няма нито едно далматинче?

На долния етаж на Щуротията нямаше място за деветдесет и седем кученца, на горните също не биха се побрали, така че Понго ги изведе всички в полето. Овчарският пес пристигна точно когато последното кутре напускаше кулата.

Отначало си помисли, че Понго е започнал бягството безразсъдно рано, но като чу как стоят нещата, го похвали и изрази особено задоволство от факта, че кученцата са били нахранени, преди да напуснат къщата.

— Хрумването беше на сержант Късметче — гордо каза Понго.

— Браво, старшина — повиши го на място Полковникът.

— Какво ще правим сега? Къде да вървим? — тревожно попита Мисис. — Вижте, децата треперят от студ.

Те наистина трепереха — не че беше толкова студено навън, колкото усещаха разликата с топлата кухня.

Овчарският пес имаше притеснен вид, макар че никой не разбира това, тъй като изразът на очите му винаги беше скрит от рунтави косми. Какво да прави, ей така изведнъж, с деветдесет и седем малки далматинчета и два големи далматински дога?

— Нощта ще прекарате в големия ни харман — реши той накрая. — Кутретата ще се топят в сламата. Той е само на километър оттук.

Цял километър! Това бе нищо за Понго и Мисис, но много, страшно много за мъничкото Изтърсаче. Не бяха изминали и стотина метра, а Понго вече се отчая при мисълта за дългия преход до Лондон, който ги очакваше.

Големите кученца тичаха щастливо напред. Средните също се справяха добре. Дори малките като че ли можеха да издържат на сравнително дълга разходка. Ала най-мъничките — децата на Понго — как щяха да извървят те цели сто километра? Късметчето, Черноушко, Дунди и останалите храбро местеха крачка, но момиченцата се препъваха и се задъхваха и трябваше често да спират, за да си починат. А колкото до Изтърсачето, тя изобщо нямаше да стигне до фермата, ако Овчарският пес не я беше понесъл на гръб. Той клекна ниско, тя се покатери отгоре му и здраво се вкопчи със зъби в козината му. Но дори така на два пъти се хлъзна и щеше да падне.

— А на нашите гладки гърбове изобщо няма да се задържи — каза Мисис на Понго. — Ех, защо нямаме кукленска количка, щяхме да я бутаме пред себе си.

— Само на задни крака не можем да стигнем до Лондон — възрази Понго. — Дори и да имахме количка.

Най-сетне наближиха големия хамбар зад гърба на фермата, където живееше Овчарският пес. Изморените кученца се сгушиха в сеното и моментално заспаха, а Понго, Мисис и Овчарският пес застанаха до вратата и взеха да кроят планове.

— Не можете да останете тук задълго — рече Полковникът. — Ще ви открият, пък и аз не съм в състояние да изхраня толкова кучета. Ще трябва да пътувате до Лондон на етапи. — По няколко километра на ден.

— Но къде ще спим? Как ще си намираме храна? — разтревожи се Понго.

— Ще ни трябва огромна организация — заяви Полковникът. — Надявам се още сега да уредя първите няколко етапа чрез Среднощния лай. Ще лая на разстояние от фермата, за да не събудя питомците си.

Понго му предложи и той да участва в лаенето, но Овчарският пес каза, че и дума не можело да става за това.

— Трябва да си починете, часът наближава десет. Ако всичко върви, както съм го намислил, ще ви събудя в четири, когато остават още три часа до зазоряване — достатъчно, за да стигнете до мястото, което имам предвид.

— Боя се за най-малката си дъщеря — тя е толкова слабичка — завайка се Мисис. — Как ще издържи пътуването?

Полковникът се усмихна, макар че никой не видя това.

— Намислил съм нещо за малката. А сега спете и двамата.

Понго и Мисис влязоха в хамбара и с душене откриха децата си. Само Късметчето се размърда и каза, че се опитвал да спи с едно отворено око, защото бил на пост.

— Веднага да си затвориш и двете очи! — нареди Мисис.

И Късметчето я послуша, доволен, че родителите му са редом, за да го отменят.

— Какво ще стане, ако ни открият тук? — попита Мисис. — Надявам се, че хората от фермата са добри и няма да ни сторят нищо лошо.

И Понго беше мислил за това. Предполагаше, че тъй като във вестниците бяха писали толкова много за него, жена му и децата му, може би щяха да ги върнат живи и здрави на Душкингови. Но какво щеше да стане тогава с другите кутрета? Дори добрите и мили Душкингови не биха могли да приберат у дома си осемдесет и две непознати кученца. Горките дечица щяха да бъдат предадени в полицейския участък и не се знаеше какво може да им се случи. От друга страна, ако Душкингови ги *видеха*, то те по някакъв необикновен начин щяха да станат техни, на Душкингови — така, както Понго ги беше усетил свои дечица там, в тъмната кухня. Затова на всяка цена трябваше да ги отведе в Лондон.

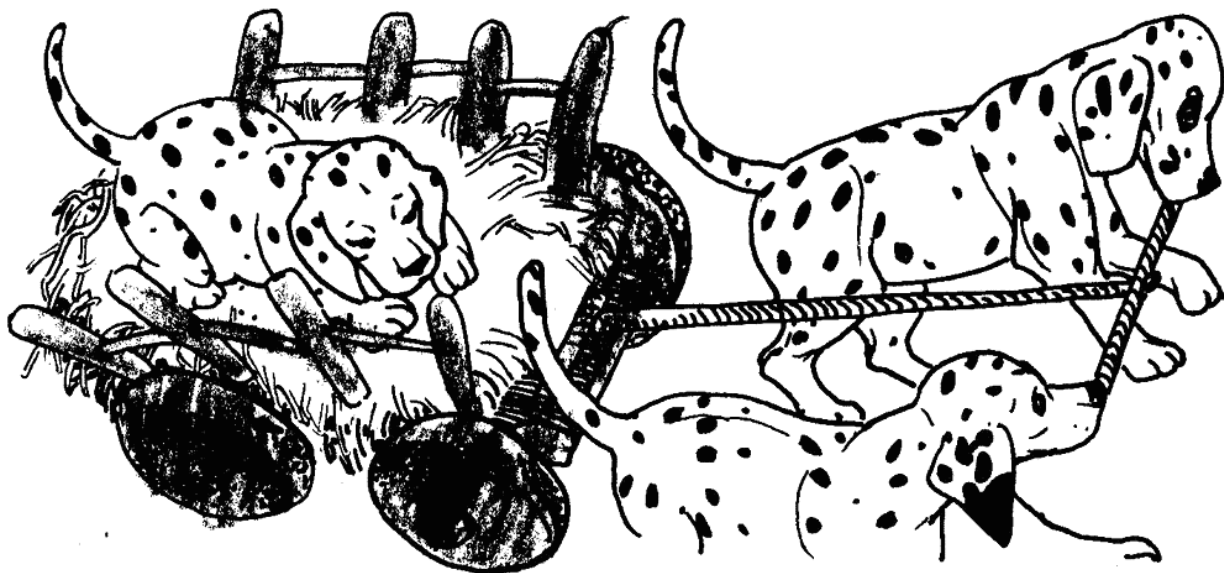
Мисис беше съгласна с него, но не можеше да си представи как Изгърсачето и сестричките ѝ ще издържат дългото пътуване.

— Сега спи — каза Понго и я близна с много обич. — Доволна ли си, че все пак не ти се наложи да ухапеш човек?

— Лошъррови не са по̀ човеци от Злобара, но съм доволна, че не си измърсих с тях зъбите.

Те нямаше да заспят веднага, ако бяха видели онова, което се изпречи пред погледа на Овчарския пес. От другата страна на полето се движеха два фенера. Братята бяха излезли навън и търсеха изгубените кутрета.

МАЛКАТА СИНЯ КАРУЧКА

Понго сънуваше, че е пак в парка „Риджънтс“ и тича подир пръчката, хвърлена от мистър Душкинг, когато леко потупване по рамото го събуди. Беше Лейтенант Кипра.

— Полковникът ви поздравява и моли двамата със съпругата ви да се явите при него.

Мисис спеше спокойно. Понго я разбуди внимателно, като се питаше какво ли сънува и дали тъмният хамбар ще ѝ се стори също тъй чужд, както на него преди минутка. Тя скочи веднага, замаяна и тревожна.

— Всичко е наред — успокои я котката. — Имате уредени храна и подслон за два дни напред. Среднощният лай се приемаше много добре. А сега бихте ли ме последвали?

И тя не спомена нито дума за братя Лошър, които претърсваха полето през нощта с фенери в ръце.

Когато напуснаха хамбара и прекосиха двора на фермата, навън беше все още непрогледен мрак. Котката ги поведе към задната врата на голяма бяла фермерска къща.

— Помогнете ми да бутнем вратата — помоли тя. — Полковникът дръпна резето.

Доста лесно отвориха, влязоха в кухнята и тръгнаха по дълъг коридор. В края му се виждаше отворена врата, през която се процеждаше светлина. Котката ги вкара вътре и те се озоваха в детска стая, осветена от нощна лампа. В дъното на стаята до малко изрисувано легло стоеше Овчарският пес, а в леглото се кокореше будно двегодишно момченце.

— Това е моят питомник Томи — рече Полковникът. — Много иска да се запознае с вас.

Понго и Мисис се приближиха до момченцето, а то ги погали по главите. След това издаде някакви гъргорещи звуци, които не им прозвучаха като човешки, нито като кучешки. Овчарският пес обаче ги разбра, а Томи пък разбра какво му отвърна Овчарският пес. Понго реши, че това трябва да е някакъв нов език — наполовина човешки, наполовина кучешки.

— Томи иска да ви послужи с нещо — обясни Полковникът. — Знае каква нужда имате от него и примира от желание да ви помогне. Ето!

И показва на Понго и Мисис малка дървена каручка, боядисана със синя боя. Беше съвсем като истинска, с четири високи колелета и дървен перваз отстрани, за да не пада сеното — тя и сега беше пълна със сено. Отпред имаше дълго парче дърво, пресечено с още едно, за да може Томи да я вози подире си.

— Ще можете да изберете две кученца с еднакви размери продължи Полковникът, — а те ще хванат напречно дървото със зъби и ще дърпат каручката. При нужда кученцата, които са отзад, ще бутат с носовете си. Най-малката ви дъщеря ще се вози удобно в сеното, а ако някое друго се умори, ще сяда до нея да си почине.

Понго и Мисис заразглеждаха малката каручка. Бяха прекалено едри, за да се вмъкнат между нея и напречното дърво, но не хранеха и капка съмнение, че по-големите кутрета ще се вместят.

— Но той наистина ли е готов да ни я даде? — попита Мисис.

Овчарският пес каза нещо на Томи, а момченцето закима с главица, като през цялото време дърдореше на странния си език.

— Името и адресът му са написани отстрани — каза Полковникът — и много ще му бъде приятно, ако един ден намерите начин да му я

върнете. Ако обаче това е невъзможно, той няма да се сърди ни най-малко.

— Ако изобщо се приберем у дома — рече Понго, — убеден съм, че мистър Душкинг ще му я върне. Кажете на Томи, моля ви се, че сме му безкрайно признателни.

Овчарският пес преведе, Томи се усмихна широко и пак загъркори.

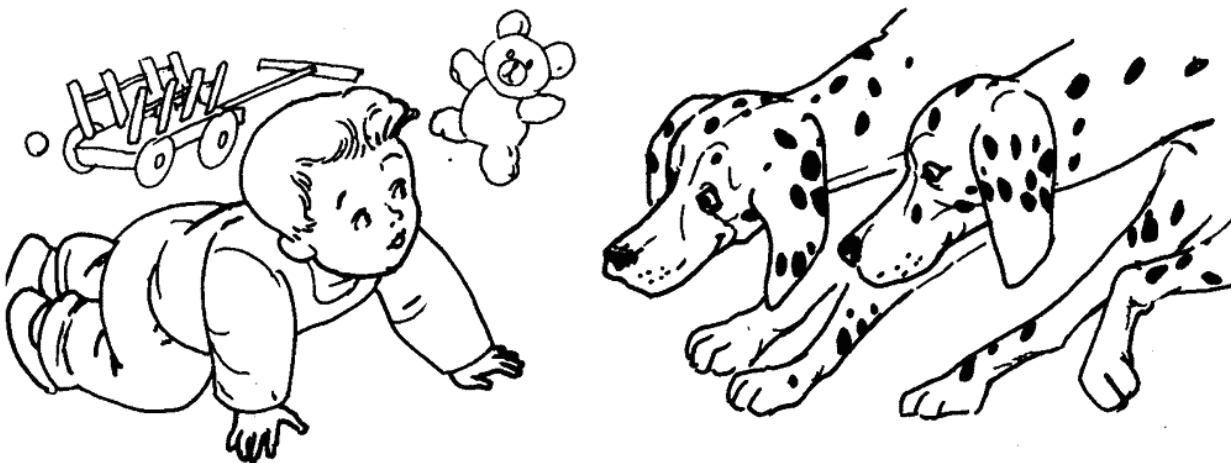
— Казва, че се радва, задето вие се радвате, и иска да види всички кученца. Според мен ще можете на тръгване да минете под прозореца му — няма никаква опасност, пък и вие скоро трябва да тръгвате.

Взеха си довиждане с Томи, а Овчарският пес затика каручката заднишком и я изкара през задната врата. Доста се озори.

— Добре, че малкото ми питомниче спи на най-долния етаж — изпръхтя той. — Нашите стълби са ужасно стръмни. Не бих могъл да смъкна каручката по тях.

Върнаха се в хамбара, събудиха кутретата и по-големите излязоха навън, за да премерят каручката (луната се беше снишила на небосклона, но все още имаше достатъчно светлина). Осем братчета и сестричета се оказаха съвсем по мярка, а и десетина други биха могли добре да се справят, така че Понго нареди всички те да се движат до каручката и да се редуват в тегленето ѝ две по две. Изтърсачето беше ужасно доволно и веднага се настани на сеното, за да могат кутретата да се поупражняват.

Междувременно Понго беше известен, че всичко е уредено за пътуването им посредством Полунощния лай. До съмване трябваше да извървят само осем километра (което нямаше да им отнеме повече от три часа), за да стигнат селото, където един приятел на Полковника живееше в хлебарницата.

— А месарницата е точно до нея — осведоми ги Полковникът. — Щом се смрачи утре, ще извървите още осем километра — но за всичко това ще ви инструктира моят приятел. Надявам се за десет-дванадесет дни да стигнете до Лондон — ще се грижа да бъдете настанени на места, където да сте добре скрити и хранени. Най-трудни ще са последните етапи на пътуването, но по пътя има складове, стига да успеем да се свържем с кучетата, които ги пазят. Близко до Хампстед има един Датски дог, който вече работи върху този проблем. Прекрасен пес. Разбрах, че бил генерал.

Десет дни, че и повече! Сърцето на Мисис примря.

— Понго — сети се тя внезапно. — Кога е Коледа?

— Вдругиден — отвърна Полковникът. — Не, божичко, *утре е!* Защото сега сме вече Бъдни вечер, макар още да не се е съмнало. Не се притеснявайте, мисис Понго. Ще имате истинска коледна вечеря.

Ала Мисис не мислеше за храната, а за Душкингови — сами на Коледа. Понякога се сецаше за тях час или два, но не и за по-дълго. Сега си спомни за онази последна вечер, когато облегна глава на коляното на мисис Душкинг, за да я накара да разбере. Сети се и за топлата всекидневна, където сега имаше коледна елха с подаръци за трите кучета и петнадесет кутрета. Мисис беше чула Душкингови да говорят за това.

Понго отгатна мислите на жена си — никак не му беше трудно, тъй като и самият той си мислеше същото.

— Нищо, Мисис — опита се да я утеши той. — Следващата Коледа ще си бъдем у дома.

Кутретата, които трябваше да се редуват в тегленето на каручката, вече бяха добили известен опит и бяха готови да се справят.

— Тогава тръгвайте! — нареди Полковникът. — Но преди това заповядайте — нашите крави ви канят да си пийнете.

И той поведе Понго, Мисис и кученцата към мрачния краварник, където сеното миришеше на лято. Главните крави — Цвета и Детелина — ги чакаха, за да ги приветстват с добре дошли и да ги инструктират как да използват млечния бар. За кутретата това не беше проблем, особено за онези, които още си спомняха как ги хранеха майките им, макар че най-малките трябваше да се изправят на задните си лапички, подкрепяни от по-големите. Обилното и топло мляко им беше чудесна закуска.

Най-сетне, след като благодариха на гостоприемните домакини, настана време да тръгват.

Томи се беше изправил до прозореца си и се взираше в лунната светлина, загледан в парада. Понго и Мисис сбърчиха носове — това бе най-хубавата им усмивка, а всички кутрета обърнаха глави към него, с изключение на Изтърсачето, което легна по гръб върху сеното в количката и му замаха с четирите си крачета.

— Колко не прилича Томи на онова лошо момче, което ни замери с камък — рече Понго на Мисис.

— То беше лошо само, защото не е имало куче — отвърна Мисис и сигурно бе права.

Полковникът ги изведе на кръстопътя и им показва накъде да тръгнат.

— Много ми се иска да дойда с вас, но ме чака работа — рече той.

И двамата с котката, която се возеше на гърба му, побързаха да си вземат довиждане и тъй стремглаво си тръгнаха, че Понго трябваше да лае подире им, за да изрази признателността си. Полковникът отвърна също с лай, че старшина Късметче е повишен в лейтенант, и изчезна с бясна скорост. Понго зяпна подире му в почуда — не можа да разбере каква ще е тази работа, която трябва да се върши с такава бързина. Измина много време, преди да научи.

Полковникът току-що бе узнал от лейтенант Кипра, че братя Лошър, след като не открили кутретата на полето, били излезли в покрайнините на селото, на не повече от километър зад далматинците.

Той се сети само за едно нещо, което можеше да се направи, и тръгна да го върши с голямо удоволствие.

Препускаше в галоп, докато зърна фенерите на братята. Тогава нареди на котката да слезе от гърба му. И щом тя слезе, Полковникът се нахвърли върху Лошърови и ги нахапа по краката. Рядко се случва четири крака да бъдат нахапани с такава бързина от едно-единствено куче. Братята взеха да вият от ярост, страх и болка, захвърлиха фенерите и закуцукаха колкото можеха по-бързо към Пъклен дом. (Много е трудно да куцаш добре, когато куцаш с двата крака.) Така и не разбраха какво ги ухапа. Знаеха само, че *то* хапе много лошо.

— Поздравявам ви, Полковник — рече лейтенант Кипра.

— Повишавам ви в чин капитан — рече Овчарският пес. Сетне се изкашля скромно и додаде: — Ах, да, между другото — току-що се повиших в чин генерал.

БЪДНИ ВЕЧЕР

Междувременно далматинската армия се нижеше по пътя в стройни редици. Макар и студена, нощта бе много тиха. Кутретата бяха отпочинали, изпълнени с надежда. А фактът, че някое и друго изтощено кученце можеше да прилегне до Изтърсачето в каручката и да си отдъхне, караше грохналите кученца да се чувстват по-малко уморени. Всъщност отначало Мисис трябваше дори да настоява по-малките кутрета да се редуват на каручката. Ала въпреки всичко не се придвижваха бързо. Толкова често трябваше да спират, за да сменят кученцата, които теглеха, или за да се качват или слязат от каручката други кутрета, пък и на всеки половин километър цялата армия спираше да си отдъхне. И въпреки всичко нещата се развиваха чудесно, докато стигнаха на около половин километър от селото, където по план трябваше да прекарат деня.

Зората вече изпъстряше небето, но Понго бе убеден, че ще успеят да стигнат селото, преди да се развидели опасно. Той леко ускори ход и посъветва кутретата да си мислят за закуската, която ги очакваше в хлебарницата.

Малко след това Изгърсачето възкликна:

— Вижте! Шарени къщички на колела!

Понго ги зърна в същия миг и разбра, че това не са къщи, а фургони. Беше виждал фургони веднъж по време на разходка с мистър Душкинг и го беше чул да казва, че в тях живеят цигани и че циганите крадат ценни кучета.

— Спрете! — веднага извика той.

Дали можеха да минат незабелязани покрай фургоните? Не, нямаше намерение да рискува. Между тях и най-близкия фургон имаше отворена порта. Ще минат през нея — сигурно ще ги изведе в нивите и можеха да продължат през тях, докато подминат фургоните на безопасно разстояние. Незабавно даде заповед, която мина от кутре на кутре: „Да пазим гробна тишина и да следваме Понго през портата!“

Ето как притежателят на един от най-умните мозъци в цялото кучешко царство извърши грешка — нещо, което не му се случваше често. Защото в най-близкия фургон една стара циганка не спеше и гледаше през задното прозорче. Тя видя приближаващите далматинци и незабавно събуди мъжа си, който застана до нея при прозорчето в същия миг, когато Понго поведе армията си към нивите.

Старата циганка изобщо не четеше вестници и не знаеше нищо за откраднатите далматинчета. Но знаеше, че пред погледа ѝ се нижат много ценни кучета. Знаеше и още нещо, което бе неизвестно на Понго. Между циганите и далматинците съществува дълбока връзка. Много хора са убедени, че циганите първи са пренесли далматинците в Англия — преди много, много години. А преди не толкова много години циганите са обикаляли цяла Англия с дресирани далматинци. Тези кучета актьори са печелели пари за тях. Старата жена още ги помнеше и сега си помисли, че ще бъде чудесно, ако и тези бъдат дресирани да им печелят пари.

— Бързо! Затвори портата! — извика тя на мъжа си. Говореше на цигански език. — Единственият друг изход от нивите е през пролуката в оградата. Ще събудя катуна и ще посрещнем там кучетата, за да не могат да се измъкнат.

За по-малко от две минути целият цигански катун беше на крак. Децата ревяха, кучетата лаеха, конете цвилеха. Беше толкова тъмно, че на Понго му трябваша цели пет минути, за да открие пролуката в

оградата. А когато я откри, се оказа, че пътят е преграден. Всички цигани се бяха скупчили пред пролуката с пръчки и въжета в ръце.

— Веднага назад към портата! Бързо! — извика той на кутретата.

Но като стигнаха портата, тя се оказа затворена. Бяха попаднали в капан.

Понго гръмко се разлая с надеждата, че някое от кучетата на циганите ще го чуе. Отвърнаха му много, но всички бяха затворени във фургоните, да не би да се сбият с далматинците. Пък и те лаеха само на цигански, та не разбираха нито дума от онова, което Понго им каза.

Но друг го разбра. Внезапно Понго чу гръмкото цвилене на кон, някъде съвсем наблизо — и о, какво щастие! Конят цвилеше нормално, а не само на цигански. Той разбра Понго и Понго също го разбра. Конете почти винаги са приятелски настроени към далматинците — сигурно още от дните, когато далматинците са били обучавани да тичат подир каретите. Този кон не беше толкова стар, че да помни онези дни, но Понго, Мисис и всички кутрета му бяха харесали от пръв поглед. Щом като тези приятни същества желаят да излязат от оградената нива, какво по-лесно от това? Той се приближи достолепно, отлости портата с дългите си здрави зъби и широко я разтвори. А кученцата само това чакаха.

— Поведи ги извън катуна колкото се може по-бързо! — извика Понго на Мисис, а сам остана да изчака, докато и последното кутре се изниже през вратата.

— Колко много деца имате! — рече конят. — А ние с жена ми никога не сме имали повече от едно. Е, желая ви всичко най-добро.

И без да приеме благодарностите на Понго, отиде да затвори грижливо портата, защото много обичаше реда. А циганите, които чакаха до един при пролуката в оградата, така и не разбраха как се измъкнаха пленниците им.

Мисис, кутретата и най-накрая Понго препускаха през глава по пътя. (Кутретата, които теглеха каручката на Изтърсачето, предано останаха на поста си.) Затворените цигански кучета ги чува и разтърсиха фургоните, опитвайки се да се измъкнат. Порой от яростен лай се изливаше през тесните прозорчета.

— Керванът лае, а кучетата си вървят — отбеляза Понго, щом усети, че са вън от всякаква опасност.

Само няколко минути по-късно стигнаха до селото, където трябваше да преспят. Приятелят на Овчарския пес, който се оказа един великолепен Коли, ги чакаше, за да ги приветства с добре дошли.

— Никакви приказки, докато не ви скрия добре — рече той. — Вече почти се развидели.

Те го последваха бегом през общинската мера на селото към три стари къщи с фронтони. Тази на хлебаря се оказа средната — разположена между къщите на месаря и коминочистача. И тримата бяха вдовци и тъй като денят беше неделя, бяха отишли за Коледа на гости на омъжените си дъщери и толкоз по-добре!

Самата хлебарница не беше достатъчно голяма, за да побере всички далматинци, но за щастие пекарната с фурната бе много просторна. Не след дълго всички кутрета бяха вътре и ръфаха с удоволствие по една масленка с кренвирш. Докато се хранеха, Понго и Мисис разговаряха с любезното Коли. То поклати угрижено глава, като чу за циганите.

— По чудо сте се отървали. Лошото е, че вие, далматинците, много се хвърляте на очи. А деветдесет и девет на едно място сте истинско зрелище — казвам ви го като комплимент. Щяхте да сте в много по-голяма безопасност, ако бяхте черни.

— Като ей онова черно кутренце — посочи Мисис.

— Какво кутре? — погледна Коли към другия край на пекарната и сетне рязко додаде: — Но то не е от нашето село! Кой си ти, момчето ми? Откъде се взе?

Черното кутре не отговори. Вместо това се затича към Мисис и я ръгна с все сила в корема.

— Чакай, момче, по-спокойно! — каза тя. В следващия миг ахна: — Божичко! Та това е Дунди!

Дебелото кутре, което винаги беше в центъра на някаква пакост, се бе напъхало под навеса зад къщата на коминочистача и се бе сбило с чувал, пълен със сажди.

— Господи, какво миене трябва да падне! — завайка се майка му.

Миг след това на големия кучешки мозък му хрумна една от най-великите идеи.

— Дунди — попита Понго, — много ли сажди имаше у коминочистача?

— Колкото си искаш чували! — отвърна кутрето.

— Тогава всички ще станем черни! — реши Понго.

— Съпругът ви е гений — прошепна Коли на Мисис, докато ги следваше към навеса на коминочистача.

А там наистина имаше колкото си искат сажди — наредени в чували и чакащи коминочистачът да направи с тях онова, което коминочистачите правят със саждите.

— Десет по десет! — изкомандува Понго. — Кутрета, търкаляйте се! Добре си отърквайте носовете в саждите!

И за нула време имаха насреща си деветдесет и седем черни като катран кутрета.

— А сега, мила — обърна се Понго към Мисис, — наш ред е да се отъркаляме в саждите. Откровено казано, на Мисис никак не ѝ се искаше. Много ѝ беше неприятно, че ще трябва да измърси лъскавата си бяла козина и че ще се прости с тъй красивия контраст с черните петна. Но когато Понго ѝ помогна да нанесе и последните черни петна, ѝ каза:

— Я, Мисис, черна изглеждаш още по-слаба. Така си направо стройна! — тя се почувства много по-добре. — А аз как ти се виждам със сажди? — продължи Понго.

— Черен ми се виждаш — отвърна Мисис и кутретата избухнаха във весел смях, разбрали шегата ѝ.

Сетне всички се върнаха в хлебарницата и легнаха да спят. Коли обеща да ги събуди веднага щом мръкне. Предстояха им само седем километра — до една друга хлебарница, — но той държеше да потеглят рано, защото бе дочул, че ще вали сняг.

— Само че днес е Бъдни вечер и по шосето сигурно ще има коли — додаде той. — Ще трябва да вървите през нивите. Ще ви изпратя, а сега хубаво си починете.

Горката Мисис! Когато се събуди късно следобед и се огледа наоколо, избухна в саждиви сълзи.

— Изобщо не мога да ги различа едно от друго, като са черни!

Скоро обаче стана ясно, че не е така. Различаваше ги, и то много добре, само че представа си нямаше как го прави.

Организирано беше още едно хранене, но то съвсем не отговаряше на първоначалните намерения — месарят подло бе заключил магазина си.

— Ошушкахме хлебарницата до троха — обяви Коли, като изнасяше и последния самун стар хляб. — Но затова пък ви очаква вкусна вечеря. Пък и пътуването няма да продължи повече от тричетири часа.

И той хукна да провери дали няма никакви новини по Вечерния лай.

Измина около половин час и Понго се разтревожи. Доста се беше стъмнило и трябваше да потеглят. Къде ли се бавеше Коли?

— Слушай! — обади се изведнъж Мисис.

И те чува — много, много слабо — лая на Коли. Викаше Понго по име — млъкваше за малко и пак започваше.

Понго и Мисис изтичаха от хлебарницата в малкото задно дворче. Сега вече лаят му се дочуваше много по-ясно. Все пак някъде далече, далече. Понго му отговори. Тогава Коли им разказа какво му се бе случило.

Оказа се, че е заключен в някаква къща от другата страна на селския мегдан и нямал никаква надежда да се измъкне оттам. Пощаджийката била обещала да се грижи за него, докато хлебаря го няма. Сега решила, че навън е прекалено студено дори за куче, затворила го в къщата и излязла. Цяла вечер нямало да се прибере. Опитал се да отвори поне една врата или прозорец, но не могъл. Затова не бил в състояние да изпрати далматинците, както обещал.

— Ти обаче лесно ще се справиш, Понго — лаеше Коли. — Излез в полето през задния двор на хлебарницата и върви все направо около седем километра.

Понго му каза да не се притеснява. Коли обаче беше много нещастен.

— Стоя си тук, заключен на топло до камината, с чудесна вечеря, а нямам никаква възможност да ви помогна.

Понго и Мисис му пожелаха приятна вечеря, да се радва на огъня и му благодариха за всичко.

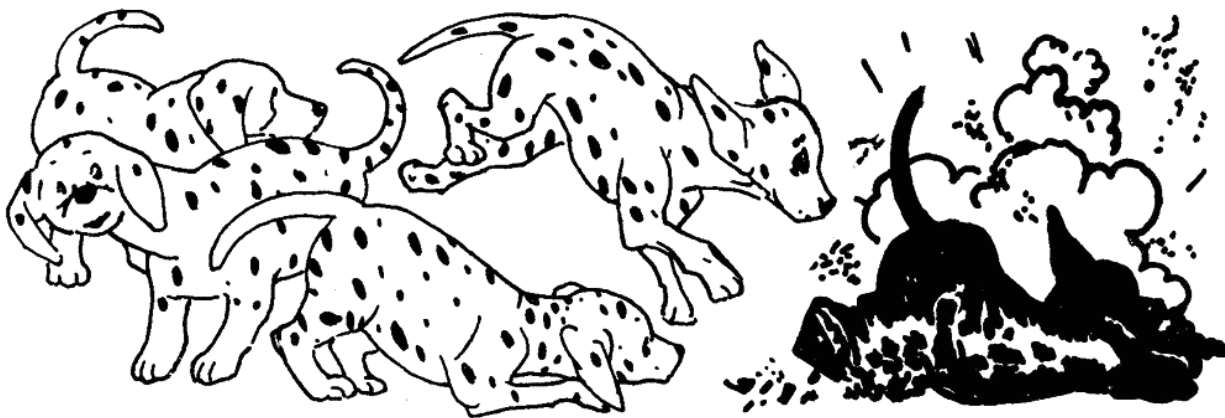
— А сега да тръгваме — нареди Понго и изведе кутретата от хлебарницата. — И никой да не изостава! Защото какво по-лесно от това, черно куче да се изгуби в тъмна нощ!

Всъщност нощта не беше много тъмна, защото луната вече изгряваше и звездите светеха. И имаше една много голяма и ярка звезда.

— Коли каза все направо, а тази звезда е все направо — рече Понго. — Ще се водим по нея.

Беше доволен, че ще вървят през полето, а не по пътя — защото помнеше думите на Злобара, която каза на братята, че „утре вечер“ ще дойде да преброи трупове. Сега беше „утре вечер“ и огромната, раирана като зебра лимузина сигурно вече бе преполовила пътя между Лондон и Съфък. Колко ужасно би било, ако я срещнеха! Представи си ярката светлина на фаровете и как Злобара се врязва с пълна скорост в армията паникьосани кутрета. Да, на всяка цена ще се държи встрани от шосетата. Дори при мисълта, че Злобара може би е съвсем наблизо, сърцето му се изпълваше с ужас. Опита се да забрави тази мисъл и двамата с Мисис поведоха своите кутрета.

Пътят им минаваше през ливади и каручката на Изтърсачето гладко се търкаляше по тях. При всяка ограда и канавка Понго спираше да преброи кученцата, за да се увери, че никое не е изостанало, а Мисис сменяше онези, които теглеха каручката, и другите, които си почиваха вътре. И най-малките кутрета вече се бяха закалили, а дори и Изтърсачето слезе по едно време от каручката и извървя само цели три ниви!

— Както е тръгнало, скоро ще изминаваме по шестнадесет километра на ден — рече Понго.

След около пет километра се случи първото за нощта нещастие. Нещо внезапно издрънча и Изтърсачето изпищя. Едно от колелата на каручката се беше откачило.

Понго веднага видя, че колелото може да се поправи. Дървеното колче, което придържаше главината на колелото към оста, се беше

измъкнало. Но дали щеше да успее да го пъхне обратно на мястото му със зъби? Опита — и не можа.

— Ще се справи ли Изтърсачето без каручката? — прошепна той на Мисис.

Тя поклати глава. Трите ниви бяха предостатъчни за най-малката ѝ дъщеря. А и другите момиченца не можеха да извървят повече от километър и половина, без да си починат.

— Значи няма как — трябва да направя каручката. А ти ще ми помагаш, като крепиш колелото да не мърда.

И те опитваха, опитваха безброй пъти, но все безуспешно. Когато си почиваха за миг, Мисис забеляза, че много от кутретата треперят.

— Да се надбягват, за да се сгреят! — нареди Понго.

— Но това ще ги измори — възпротиви се Мисис. — По-добре да отидат в онзи хамбар.

В далечината, през две малки ниви, едва се виждаше някакъв широк, покрит с керемиди покрив. Не се различаваше добре, защото луната се скри зад облаци. Затова именно им беше толкова трудно да поправят каручката.

— Добра идея — одобри Понго. — А след като е готова каручката, ще я закараме дотам и ще ги повикаме.

Мисис каза, че Изтърсачето ще е по-добре да остане в каручката и да се топли в сеното, но то настоя да отиде с другите и да види хамбара — беше убедено, че ще може да прекоси двете малки ниви. Така че Мисис я пусна. Две от по-силните кутрета останаха, за да изтеглят после каручката. Казаха, че не им било много студено.

И така, деветдесет и пет кутрета, водени от лейтенант Късметчето, тръгнаха с бърза стъпка към хамбара. Като стигнаха там обаче, той никак не им се видя като хамбара във фермата на Овчарския пес. Беше изграден от сиви камъни, с дълги прозорци с цветни стъкла, а в единия си край имаше кула.

— Я вижте! И тук има Щуротия! — възкликна Изтърсачето, като си спомни Щуротията на Пъклен дом.

Късметчето затърси вратата, но когато я откри, тя се оказа заключена. Нареди на кутретата да го чакат, а той заобиколи постройката да види дали няма друг начин да проникнат вътре.

Изтърсачето обаче хич не искаше да чака.

— Ела с мен — рече то на преданото си братче Черноушко. — Искам да разгледам тази Щуротия.

Като стигнаха кулата обаче, видяха една тясна врата, която беше само притворена. Беше прекалено тежка, за да я отворят, но все пак успяха... ъ-ъх! — още малко... да се промъкнат през цепнатината.

Отвътре обаче кулата никак не приличаше на Щуротията на Пъклен дом. Освен това от нея направо се влизаше в сивата каменна постройка.

— В този хамбар изобщо няма сено — разочарова се Изтърсачето.

Много беше разчитало на сено, за да се стопли, но скоро установи, че и без него вътре бе достатъчно топло: гореше голяма печка. От нея направо нагоре, към гредите на тавана, се издигаше дълъг железен комин. Луната се беше показала пак през облаците, светлината ѝ струеше през дългите прозорци, неоцветените стъкла рисуваха сребристи рисунки по пода, а оцветените — сини, златисти и розови. Изтърсачето леко потупа по една от цветните рисунки.

— Много ми харесва този хамбар — заяви то.

— Струва ми се, че това не е хамбар — рече Черноушко. Но и на него му харесваше вътре, колкото на Изтърсачето.

Поразходиха се и изведнъж направиха неочаквано откритие. Независимо какво беше това тайнствено място, то бе предназначено за кученца. Защото пред всяка скамейка — а скамейки имаше много — бе поставена по една възглавничка, върху която всяко кученце би спало като къпано — всичките бяха меки и удобни.

— Ясно — това тук е специално за нас — за да се наспим! — обяви Изтърсачето.

— Ще кажа на другите — запъти се Черноушко към вратата.

Късметчето и останалите обаче вече бяха открили вратата на кулата. Не след дълго всички кутрета се бяха свили на кравай върху възглавниците и спяха дълбоко. Щом луната се показа иззад облаците, Понго успя да се справи с ремонта на колелото. Ах, какво задоволство изпита, когато колчето се заклеци в жлебчето си. Мисис също беше горда. Нали тя държа колелото! Тя, която нищо не разбираше от техника! Двете чакащи кутрета веднага захапаха напречната летва и всички заедно се запътиха към хамбара.

Като наближиха обаче, Понго видя, че това не е никакъв хамбар.

— Нима са влезли вътре? — учуди се той.

— Защо не, ако им е било студено? — рече Мисис. — Пък и са толкова мънички — откъде да знаят, че там няма да са добре дошли?

Защото и двамата знаеха, че хората не позволяват кучета да влизат в постройки с високи и тесни прозорци. Представа си нямаха защо и отначало много се засягаха, когато им казваха да чакат отвън. Мисис Душкинг веднъж беше споменала, че не е позволено. Явно това бе една от поредните загадки — също както на никого — дори на хората — не бе позволено да ходят по тревата в някои участъци на парка „Риджънтс“.

— Веднага трябва да ги изкараме навън — притесни се Понго. — И да продължим пътя си.

Лесно намериха входа откъм кулата, още повече, че по-едрите кутрета бяха открили вратата по-широко. Тъй като Мисис винаги беше чакала отвън, тя никак не обичаше тези странни къщи, но щом влезе, отношението ѝ веднага се промени. Беше чудесно място — спокойно, удобно.

— Но къде са децата? — попита тя, като се оглеждаше.

Върху огрения от луната под забеляза множество черни петна, но вече бе забравила, че кутретата сега са черни. Сетне се сети и като наближи спящите кученца, очите ѝ се насълзиха.

— Виж какви удобни кучешки легълца — обърна се тя към Понго. — Тук трябва да живеят добри хора.

— И аз имах друга представа за тези къщи — съгласи се съпругът ѝ и понечи да събуди малките, но тя го спря.

— Нека да поседна за малко до огъня — помоли Мисис.

— Само че съвсем за малко, мила — отстъпи той. Излишно беше да се притеснява. Тя поседя само няколко минути, стана, отърси се и рече бодро:

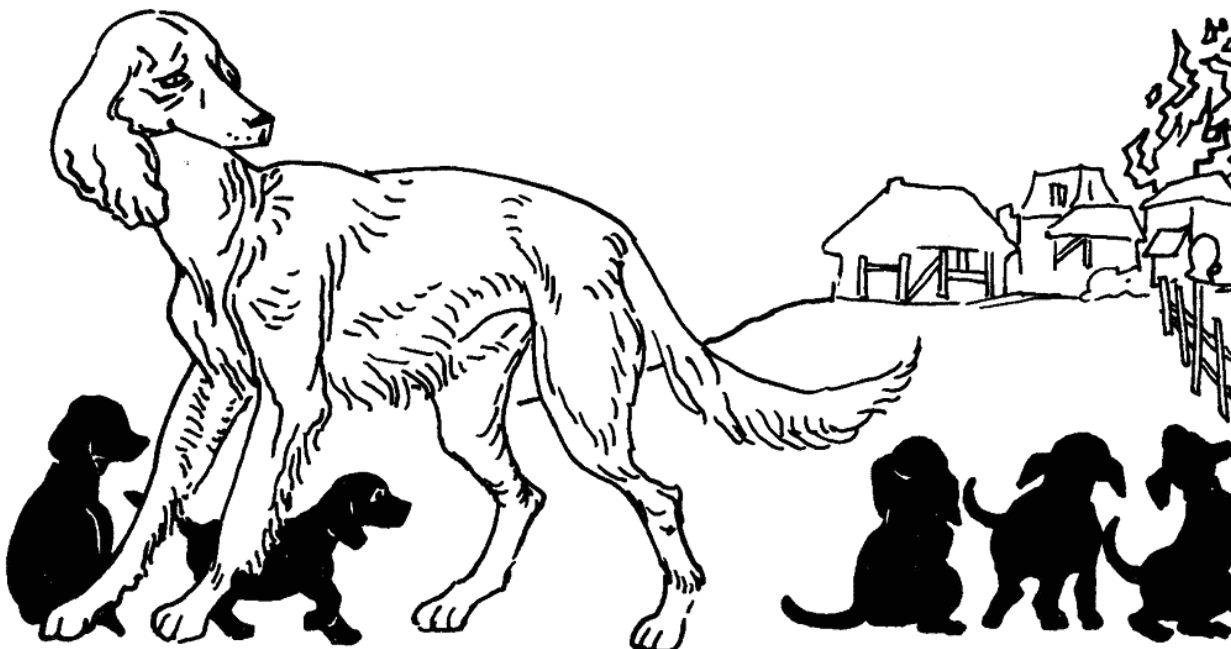
— А сега да тръгваме.

След около един час, точно преди вечерната служба, клисарят рече на свещеника:

— Изглежда, печката нещо не е наред, сър.

Върху всяка възглавничка за коленичене бе открил малко кръгло петно от сажди.

ЧУДО ТРЯБВА ДА СТАНЕ

Това е последният етап преди вечеря — заяви Понго, когато тръгнаха отново през осветените от луната ниви.

Нищо по-ободряващо не можеше да каже на деветдесетте и седем кутрета, които вече бяха прималели от глад. Той се досети, защото самият беше много гладен. Същото се отнасяше и за Мисис. Но тя бе много спокойна и затова не обръщаше внимание на празния си стомах.

Вървяха около три километра и най-сетне Понго зърна дълга редица покриви в края на полето.

— Това ще е — рече той.

— Какво е онова зарево в небето отвъд покривите? — попита Мисис.

Понго беше озадачен. Беше виждал нещо подобно над градовете с много светлини, но никога над някакво си село. А заревото беше много ярко.

— Изглежда, селото е доста по-голямо, отколкото очаквахме — предположи той и реши, че няма да е безопасно да наближават много,

преди да се появи някое куче и да ги пресрещне. Заповяда на кученцата да спрат и започна да лае, за да съобщи за пристигането на далматинската армия. Веднага му отговориха, но лаят гласеше:

— Чакайте там. Ей сега идвам.

И макар че нищо не каза на Мисис, нещо в този лай му се стори по-особено. Преди всичко нямаше нито една жизнерадостна нотка, с която да им покажат, че са добре дошли.

Скоро се появи като стрела изящен червеникав Сетер. Още преди да си отвори устата, на Понго и на Мисис им стана ясно, че нещо не е наред.

— Хлебарницата гори! — задъхано съобщи Сетерът.

Пожарът, започнал само преди минути, бил причинен от неизправност в комина, а пожарната още не била пристигнала. Ранени нямало, но сградата била обгърната в пламъци и дим и храната, приготвена за далматинците, изгоряла.

— Нито има какво да ядете, нито къде да спите — простена нещастният Сетер — беше изпаднал в истинско отчаяние. — А и улицата е претъпкана от народ! — той изгледа Мисис със съжаление. — Горкичките ви гладни кутрета!

Странното беше, че Мисис бе съвсем спокойна. Опита се дори да успокои Сетера, че ще се скрият в някой хамбар.

— Да, но нищо не е уредено — тюхкаше се Сетерът. — Пък и друга храна няма. Всички кучета от селото донесоха, каквото можах да набавят, в хлебарницата.

В този миг се чу кратко изсвирване.

— Моят питомник ме вика — рече Сетерът. — Той е лекарят на селото. В хлебарницата няма куче, затова аз бях избран да се погрижа за всички приготовления — тъй като спечелих първа награда на една изложба за кучета. А ето, че не можах да се справя.

— Справили сте се — успокои го Мисис. — Пожарът е природно, а не кучешко бедствие. Хайде, върнете се при питомника си и не се тревожете. Ние чисто и просто ще продължим до следващото село.

— Наистина ли? — ахна с облекчение Сетерът.

— Хайде — настоя Мисис. — Вървете, драги, и повече не мислете за това. И благодарим за всичко, което сте направили.

Чу се отново свирката и Сетерът хукна, размахал енергично рошавата си опашка.

— Не само опашката му е като перо, ами и главата му е пълна с перушина — забеляза добродушно Понго.

— Просто е много млад — защити го добрата Мисис. — Още дори не се е оженил. Е, хайде да потегляме към следващото село.

— Благодаря ти, че си толкова храбра, скъпа Мисис. — Само че къде е следващото село?

— Във вътрешността на страната села трябва да има, накъдето и да тръгнем — много умно заяви Мисис.

Макар да бе обезумял от тревога, Понго й се усмихна с много обич и каза:

— Хайде да излезем на шосето.

— Ами движението, Понго?

— Съвсем малко ще се движим по пътя.

И той сподели с нея какво е решил. Дори ако следващото село е само на няколко километра, повечето от кутретата бяха твърде изнурени и гладни, за да стигнат дотам — някои вече бяха изпозадрямали върху замръзналата земя. А с всяка измината минута ставаше все по-студено.

— А даже и да стигнем най-близкото село, Мисис, къде ще спим и какво ще ядем — та нали нищо не е уредено. Затова трябва да се предадем. Хайде, събуди децата. Ставайте всички и бързо на път!

Сънените кутрета скимтяха и трепереха, а Мисис забеляза, че дори и най-едрите и най-силните бяха измръзнали. Затова взе да помага на Понго да ги подкарат по-скоро. Сетне прошепна:

— Ами как ще се предадем, Понго?

— Ще влезем в селото и ще потърсим полицейския участък.

Тя го загледа ужасена.

— Не, Понго, в никой случай! Полицаяте ще ни отнемат кутретата!

— Но поне ще ги нахранят, Мисис. А може и да ни оставят заедно, докато известят мистър Душкинг. Не може да не са чели вестниците. Веднага ще се досетят, че сме липсващите далматински догове.

— Но ние вече не сме никакви далматинци — възкликна Мисис. — Ние сме черни! Ще ни вземат за най-обикновени изгубени кучета. Освен това сме нарушили закона — деветдесет и девет кучета без гердани! Ще ни напъхат в затвора!

— Какво говориш, Мисис? — Понго бе потресен. Съвсем беше забравил, че са черни. Ами ако полицаите наистина не ги разпознаят! Ами ако изобщо не известят Душкингови? Какво става с изгубените кучета, които никой не ги познае и не ги поиска?

— Моля те, Понго, умолявам те! — настояваше Мисис. — Нека продължим пътуването! Убедена съм, че всичко ще бъде както трябва!

Вече бяха стигнали шосето и се намираха на самия край на селото. Понго бе принуден да направи съдбовен избор. Все още му се струваше по-разумно да се доверят на полицията, отколкото да поведе гладните изтощени кутрета в лютата зимна нощ.

— Мисис, скъпа, трябва да се предадем в полицията — реши той и се запъти към селото. Горещата хлебарница вече се виждаше и в същия миг огромен огнен език лумна през покрива. Той освети цялата улица, селяните, строили се в редица, за да си подават кофи с вода. Ала Понго видя още нещо — и то го накара да се закове на място и да изкрещи „Стой!“ с пълен глас.

Пред горящата хлебарница беше спряла огромна лимузина на черни и бели ивици. Злобара Де Мон бе застанала на покрива ѝ, за да вижда по-добре пожара. Бялото ѝ лице и крайно семплото бяло бизоново наметало не изглеждаха бели. От главата до петите тя бе окъпана в аленото зарево на огъня. Пламъците се издигаха все по-нагоре, а тя пляскаше с ръце от удоволствие.

Миг след това се чу бесният вой на сирената и пожарната кола най-сетне пристигна. Шумът, пламъците и най-вече видът на Злобара се оказаха твърде много за повечето кутрета. Те се разпищяха от ужас, обърнаха се и хукнаха да бягат, а Понго, Мисис и Късметчето отчаяно се опитваха да ги върнат обратно и да въдворят ред.

За щастие воят на пожарната сирена попречи на хората от селото да чуят лая и скимтенето. Скоро ужасените кученца се подчиниха на заповедите на Понго и престанаха да бягат презглава. Много бяха засрамени, докато той им говореше, че макар много добре да ги разбира, вече никога не бива да се държат по този начин — да се подчиняват на паника, и *винаги, винаги* — да се подчиняват незабавно на заповедите му. След това похвали двете кутрета, които теглеха каручката на Изтърсачето, похвали и Черноушко, който не бе изоставил сестричката си, измъкна Дунди от канавката, където се беше търкулнал, и внимателно преброи всички кутрета. Извърши всичко това много чевръсто, защото знаеше колко трябва да бързат. Нямаше начин да стигнат полицейския участък, без да минат покрай Злобара Де Мон.

Положението им беше по-лошо от всеки друг път. Заплашваха ги не само глад и студ, но и Злобара. Разбраха по посоката, към която бе обърната колата ѝ, че вече е била в Пъклен дом, знае за бягството им и сега се е насочила обратно към Лондон. Всеки миг можеше да се насити на пожара и да налети на тях.

Ако можеха да напуснат шосето и пак да тръгнат през нивите! Ала и от двете страни на пътя се простираха гори — толкова гъсти, че армията неминуемо щеше да се изпогуби и разпръсне.

— Бихме могли да се скрием там, ако зърнем светлините на фаровете ѝ — каза Понго и обясни на кутретата какво има предвид. И армията отново тръгна на път.

— Поне се постоплиха — рече Мисис. — Пък и забравиха колко са гладни и изморени. Всичко ще се оправи, Понго!

Темпото, с което тръгнаха, никак не беше лошо първите два-три километра, но постепенно все повече се забавяше.

— Трябва да си отпочинат децата — предложи Мисис. — Това място ми се вижда подходящо.

Бяха навлезли в широка тревиста поляна досами пътя. Щом Понго извика „Стоп!“, и кутретата се натъркаляха по замръзналата земя. Много от тях се унесоха в сън.

— Не бива да заспиват — разтревожи се Понго.

— Остави ги, съвсем за малко — настоя Мисис.

Изгърсачето обаче дори не задряма. Тохедна в каручката си и попита:

— Скоро ли ще има хамбар с добри крави и топло мляко?

— Убедена съм, че скоро ще попаднем на *нещо* добро — отвърна майка му. — Сгуши се в сеното, миличко. Понго, послушай се — каква странна тишина.

Откъм селото вече не се дочуваше нищо. Никакъв повей не раздвижваше тревата и клоните на дърветата. Светът сякаш беше замръзнал в сребриста безмълвна неподвижност.

Нещо меко и пухкаво докосна главата на Понго и той се озадачи. Докато се опитваше да разбере какво е, Мисис прошепна:

— Погледни децата!

Мънички бели точки се бяха появили върху покритите със сажди кутрета. Беше завалял сняг.

— Сега вече не са бели с черни петна, а черни с бели — усмихнато каза Мисис. — А скоро ще станат съвсем бели. Колко мек и приятен е снегът!

Понго обаче не се усмихваше.

— Ако продължат да спят, докато ги покрие, изобщо няма да се събудят — ще замръзнат под мекия приятен сняг! — възкликна той. — Събудете се, деца! Събудете се!

Всички, освен Късметчето и Изгърсачето бяха потънали в дълбок изнурен сън. Късметчето помогна на родителите си да ги събудят. Изгърсачето също се присъедини към тях — то се изправи в каручката и пронизително заквича. Горките кутрета молеха да ги оставят да си

поспят, а онези, които успяваха да се изправят с мъка на крака, след малко пак се строполяваха.

— Няма да можем да ги накараме да станат — отчая се Понго.

За миг Изтърсачето млъкна и настъпи внезапна тишина. И тогава откъм селото, което бе останало зад гърба им, се разнесе оглушителният рев на най-пронизителния клаксон на Англия.

Кутретата подскочиха и изтощението бе прогонено от ужаса, който ги обзе.

— Към гората! — изкрещя Понго.

Чак сега забеляза, че гората е оградена с мрежа, през която и най-дребното кутре не можеше да се промъкне. А нямаше и канавка, в която да залегнат. Затова пък забеляза, че малко по-надолу гората свършва.

— Напред! — изкомандува той. — Там може да има ниви или канавка!

Клаксонът изрева още няколко пъти. Понго предположи, че пожарната кола се е справила с огъня и сега Злобара разгонва селяните от пътя си. Едва ли беше на повече от два-три километра зад тях, а такава огромна кола можеше да вземе разстоянието за по-малко от две минути. Гората обаче свършваше и зад нея се простираха ниви:

— Към нивите! — викаше Понго. — По-бързо, по-бързо!

Кутретата тичаха с все сили и изведнъж се стъписаха. Макар гората да свършваше, мрежестата ограда продължаваше и от двете им страни. Все така нямаше къде да се диянат от пътя. А клаксонът прозвуча отново — по-силно, по-близо.

— Само някакво чудо може да ни спаси! — рече Понго.

— Тогава да намерим това чудо — твърдо заяви Мисис. — Понго, какво е това чудо?

В този миг през пърхащата снежна пелена зърнаха огромен фургон, спрян до самия път точно пред тях. Отзад беше спусната широка дъска, а вътре светеше лампа. Точно под лампата, върху прострян вестник, седеше Стафърдшърски териер с къса глинена луличка в зъбите. Впрочем тя само приличаше на глинена. Всъщност беше захарна и по едно време бе имала дълъг хубав мундщук. Териерът налапа остатъка от лулата и го сдъвка. Сетне вдигна поглед от вестника — той не само седеше отгоре му, а и го четеше — и се опули учудено при вида на кучешката армия, която тичаше презглава към него.

— Помощ, помощ, помощ! — излая Понго. — Преследват ни! Можем ли веднага да се измъкнем от това шосе?

— Не знам, приятелче — отвърна Териерът. — Най-добре да се скриете във фургона ми.

— Ето го чудото! — ахна Понго към Мисис.

— Бързо, деца! Скачайте вътре в това хубаво чудо! — извика тя, като реши, че чудо и фургон за превозване на мебели са едно и също.

Множеството кутрета хукна нагоре по полегатата дъска. Първа бе каручката на Изтърсачето, теглена отпред и тикана отзад. След нея търчаха, подскачаха и се препъваха кутретата, докато всички до едно се озоваха вътре.

— Божичко, колко сте много! — прошепна изумен Териерът, който се беше залепил изплашено за стената на фургона. — Добре, че беше празен. Да не ви гони дяволът?

— Една негова роднина, ако питаш мен — отвърна Понго. Пронизителният клаксон отново прозвуча и в далечината проблеснаха светлините на фаровете. — Ей в онази кола е.

— Тогава най-добре да изгася лампите — рече новият им приятел и много сръчно изгаси със зъби. — А така!

Сърцето на Понго спря да бие. Изведнъж осъзна, че е извършил фатална грешка, като напъха кутретата в този фургон.

— Светлините на фаровете ще осветят вътрешността! — ахна той. — И врагът ни ще зърне кутретата!

— Изключено — черни кутрета в тъмен фургон — отсече Териерът. — Ако си затворят очите, никой няма да ги забележи.

Ах, какво чудесно предложение!

Понго веднага заповяда:

— Деца, затворете си очите — иначе ще се отразят фаровете на колата и ще светят като скъпоценни камъчета в тъмнината. Затворете ги и не ги отваряйте, колко и да ви е страх, докато не ви дам знак. Помнете, животът ви ще зависи от вашето послушание. Затворете очи и не ги отваряйте!

Кутретата веднага стиснаха очички. Светлините на фаровете бяха на не повече от половин километър.

— Затвори очи, Мисис — каза Понго.

— Да не забравиш и ти да затвориш своите, приятел — обади се Териерът.

Вече чуваха мощния мотор на колата. Оглушителният клаксон ревеше непрекъснато, сякаш нареждаше на фургона да се маха от пътя му. Все по-гръмко бучеше моторът. Светлината от фаровете стана тъй ослепителна, че Понго я усещаше през плътно стиснатите си клепачи. Дали кутретата щяха да изпълнят заповедта му? Или ужасът щеше да ги накара да погледнат към приближаващата се кола? Самият Понго изпитваше безумно желание да отвори очи и див ужас, че лимузината ще се вреже във фургона. Шумът на клаксона и мотора прерасна в такъв пронизителен рев, светлините ослепяваха дори през стиснатите очи. Още миг и с гръмък рев огромната черно-бяла раирана лимузина беше до тях — и ги подмина, отнасяйки рева си напред в нощта!

— Сега вече можете да отворите очички, мои храбри послушни кутрета! — извика Понго. И те наистина заслужаваха похвала, защото нито едно-единствено оченце не се беше отворило!

— Страхотна кола, приятел! — обърна се Териерът към Понго. — Бива си го врагът ви! Кой сте вие впрочем? Местните коминочистещи хрътки? — той изведнъж се загледа в носа на Понго. — Да пукна, ако това наистина не са сажди! А, мен не можете да ме заблудите. Вие сте изгубените далматинци! Искате ли да ви закарам до Лондон?

Да ги закара? Да ги закара с този прекрасен фургон! Понго и Мисис не можеха да повярват. Кутретата незабавно се настаниха върху парцалите и одеялата, използвани за увиване на мебелите, и скоро заспаха.

— Но защо са толкова много кутретата? — недоумяваше Териерът. — Вестниците не споменаха нищо и за половината — какво ти половината — за една четвърт дори! Мислят си, че са петнадесет.

Понго взе да обяснява, но той го прекъсна с думите, че ще си поговорят по време на пътуването до Лондон.

— Моите питомци ще излязат всеки момент от ей онази къща. Можете ли да си представите, че превозвахме мебели в неделя, при това

навръх Бъдни вечер! Но нямаше как — вчера фургонът се повреди и днес трябваше да си свършим работата.

— Колко дни ще пътуваме до Лондон? — намеси се Мисис.

— Дни ли? — учуди се Териерът. — Няма да е повече от два часа. Познавам си питомците. Напират да се приберат по-бързо у дома, за да доукрасят елхите на децата си. Шшшт! Тихо и двамата!

От най-близката къща се появи много едър мъж, препасан с груба престилка. „Тъкмо отмина едната опасност, и ето че друга се задава“, помисли си Мисис. Дали няма да ни изхвърлят от чудото?

Размахал възторжено опашка, Териерът се метна с все сили върху гърдите на мъжа, като за малко не го събори.

— Внимавай, Бил! — рече мъжът през рамо. — Кучето гюлле прелива от енергия.

Бил се оказа още по-едър, но дори той беше раздрусан от любвеобилното посрещане на Териера.

— Кротко, кротко, самоизстрелващ се снаряд такъв! — извика той с много обич.

Мъжете и кучето се върнаха при фургона и Териерът скочи вътре. Начернените със сажди далматинци, свити един до друг, не се виждаха в тъмното.

— Вътре ли искаш да се возиш? — попита Бил. — Прав си, много застудя — той вдигна дъската, прибра я и извика. — Следващата спирка е „Сейнт Джонс Уд“!

Миг по-късно фургонът вече летеше по пътя.

„Сейнт Джонс Уд“! Та там живееше Великолепният ветеринарен лекар — съвсем наблизо до парка „Риджънтс“. Какъв късмет, какъв късмет, повтаряше си Понго. В този миг чу отнякъде звъна на часовник — беше едва осем часът.

— Мисис! — възкликна той. — Още тази вечер ще си бъдем у дома!

— Да, Понго — отвърна тя, но съвсем не беше толкова весела, колкото се правеше. Мисис, която беше тъй храбра, тъй уверена до момента, в който откриха чудото, сега бе сразена от непреодолим страх. Ами ако Душкингови не ги познаят, като са черни? Ами ако милите, мили Душкингови ги прогонят?

Тя обаче не сподели страховете си с Понго. Защо да го плаши и него? Колко бързо се движеше чудото! Мислеше си за дългите дни, които им трябваха на двамата с Понго, за да стигнат до Съфък пеш. Имаше чувството, че е напуснала Лондон преди много седмици, а бяха изминали само... колко? Възможно ли е да са само четири дни? Един ден преспаха в конюшната на хана, втория — при милия Шпаньол, сетне в Щуротията, след бягството от Пъклен дом поспаха малко в хамбара и накрая — в хлебарницата. А толкова неща се случиха за това кратко време! А дали всичко ще е наред, като се върнат у дома? Дали? Дали?

Междувременно Понго също си имаше за какво да се тревожи. Докато разказваше на Териера какво са преживели, той изведнъж си спомни думите на Злобара, казани онази нощ в Пъклен дом — че като позабравят хората за откраднатите кутрета, тя ще открие отново своята ферма за отглеждане на далматинци. Да, те с Мисис ще откарат тези кутрета у дома, в безопасност (на него поне и през ум не му мина, че Душкингови може да не ги познаят), но за в бъдеще? Как да бъде сигурен, че други кутрета няма да свършат по-късно като кожени палта? Той помоли Териера за съвет.

— Защо да не убием Злобара? — предложи Териерът. — Аз ще ти помогна. Ако искаш, още сега да се уговорим кой ден.

Но Понго поклати глава. Беше започнал да вярва, че Злобара не е като останалите хора, а е някакъв зъл демон. А кой може да убие

демона? Пък и не искаше децата да имат за баща куче убиец. Би се нахвърлил върху Злобара, ако тя посегне на някое кутре, но не можеше да си представи да я убие хладнокръвно. Каза това на Териера.

— Кръвта ти бързо ще кипне, като се нахвърлиш върху нея — отвърна той. — Ако промениш намерението си, дай ми знак. А сега поспи, приятелю. Все още те чака много работа.

И той като Мисис се питаше дали Душкингови ще познаят тези черни далматинци — и дали дори най-добрите питомци биха приютили толкова много кутрета. Но нищо не каза на Понго за опасенията си.

Мисис, успокоена от полюшкването на фургона, вече спеше. Понго също заспа. Ала сънищата им бяха споходени от различните им страхове.

А поглъщащото километри чудо се носеше напред в нощта.

ОТМЪЩЕНИЕТО НА БЯЛАТА КОТКА

Териерът ги събуди навреме — кутретата трябваше да са готови да изскочат от фургона веднага, щом бъде спусната дъската.

— Не че милите ми питомци ще ви направят нещо, дори да ви видят — поясни Териерът. — Но една среща с тях може да ви забави. Фургонът ще спре в просторен тъмен гараж. Измъквате се, завивате наляво и ще се озовете на една малка пряка, която почти няма осветление. Оттам — право вкъщи. Още отсега ще си вземем довиждане.

— Да ти се обадим ли по Вечерния лай? — попита Понго.

— Вече почти нямам възможност да го слушам — отвърна добрият Териер. — Но и без това ще имам новини за вас — много обичам вестниците, те прекарват голяма част от времето си по пътищата. Фургонът винаги е пълен с тях — използваме ги при опаковането на мебелите. Ето ни, пристигнахме!

Фургонът спря. Териерът гръмко се разлая.

— Пусни го да излезе, Джим — обади се Бил. — Докато не е разчупил звуковата бариера.

Дъската бе спусната. Териерът изхвърча навън. Този път все пак успя да събори Джим, преди да се нахвърли върху Бил, когато атакува

по-ниско.

— Направо ми изкара въздуха — гордо рече Бил. — Брр, летяща чиния такава!

Джим се изправи на крака и също заговори на Териера с любов.

— Ако Англия имаше шестима като теб, нямаше да ѝ трябва армия — каза той. — Ела си вкъщи да вечеряме, заблуден снаряд такъв!

Бил и Джим бяха толкова заети с Териера, че не забелязаха потока от черни кучета, който се изсипа от фургона, премина през тъмния гараж и се заниза по уличката. Вече цели часове бе валял сняг и Лондон беше побелял. Кутретата почти не бяха обърнали внимание на снега, докато тичаха да се спасят от колата на Злобара. Сега го забелязаха и направо се влюбиха в това красиво пухкаво нещо — то така приповдигаше духа им. Бяха си отпочинали и отспали във фургона. Все още изпитваха остър глад, но не му обръщаха внимание, защото предвкусваха чудесна вечеря. Като ги слушаше как си говорят за това, Мисис се притесни още повече.

Бил, Джим и Териерът бяха излезли от гаража през друга врата и Понго позволи на кутретата да си поиграят няколко минути на заснежената уличка. Сетне Мисис убеди Изтърсачето да се качи най-после в каручката си и всички потеглиха. Поради силния снеговалеж по улицата почти нямаше хора, което беше добре дошло, тъй като армията от черни кучета ярко се открояваше върху белите улични платна. Единственият човек, когото срещнаха, беше възрастен джентълмен, който закъсняваше за коледното тържество. Той потърка очи, поклати глава и рече:

— А още не съм сложил капка в устата!

Само след няколко минути излязоха на широкия булевард, който опасваше парка „Риджънтс“. Колко красив изглеждаше паркът, снежнобял под звездното небе!

— Мисис, помниш ли какво ти казах, когато се сбогувахме с парка? — попита Понго.

— Каза ми да си мисля за деня, когато ще се върнем с петнадесет кутрета. А те са деветдесет и седем!

Бяха навлезли в булеварда не от страната, от която напуснаха града, а от противоположната, където се намираше къщата на Злобара. Като я наближиха, Понго видя, че нито един прозорец не свети, затова

реши, че няма опасност и може да нареди на кутретата да поспрат за малко.

— Вижте, деца — това е къщата на нашия враг.

— Може ли да дращим по нея и да я хапнем? — попита Късметчето.

— Само ще си нараните ноктите и зъбите — отвърна Понго, без да откъсва поглед от голямата къща.

Мисис надничаше към дворчето на кухнята. Там нещо шаваше — нещо, което беше бяло почти като снега. Беше Персийската котка на Злобара.

Гърбът ѝ бе извит и тя сърдито съскаше.

— Госпожо, нищо няма да ви направим — побърза да я успокои Понго.

— Това са най-учтивите думи, които съм чувала от устата на куче — отвърна котката. — Кой сте вие? Наоколо нямаме черни кучета.

— По природа не сме черни, като изключим петната — рече Понго. — Веднъж дори ви бяхме на гости...

Нямаше нужда да продължава, защото котката се досети за останалото — и нищо чудно, тъй като беше слушала разговорите между мистър и мисис Де Мон.

— Значи сте спасили кученцата от Пъклен дом! Е, браво, браво! Много съм доволна.

Мисис си спомни думите на Злобара, казани през нощта, когато се родиха кутретата, и се обърна към котката с много съчувствие:

— Не се учудвам, че сте на наша страна — чух веднъж, че са ви отнемали котетата след всяко раждане.

— Четиридесет и четири до този момент — уточни котката. — До едно издавени от изчадието, с което живея.

— Защо не я напуснете? — намеси се Понго.

— Чакам подходящ момент. Искам да си отмъстя до насита. Сама не мога да постигна кой знае какво — имам само две лапи. Но затова пък изкарвам ума на прислугата и те напускат — за една котка е много лесно да направи някоя къща да изглежда обитавана от призраци. Освен това оставям мишките да се въдят на воля. А ако знаете как дращя по мебелите! Макар че сърцето ми се къса, като гледам как тя изобщо не забелязва това — направо е ужасна домакиня. Хайде да пуснем кутретата да се поразвилнеят вътре!

— Молим ви, много ви молим да ни пуснете! — в един глас се развикаха малките.

Понго поклати глава.

— Злобара ще се върне всеки миг. Учудвам се дори, че още я няма.

— А, върна се — рече котката. — Обаче излезе на вечеря. Нямаше как — тази сутрин разгоних поредната прислуга. Това ми беше коледният подарък за нея. Хайде, заповядайте!

— Не, Понго, не! — възкликна Мисис. — Сега не е моментът да си отмъщаваме. Трябва да отведем децата у дома. Много са гладни.

Ала кутретата се разшумяха още повече.

— Молим, много *молим*! Разрешете ни да повредим къщата й!

Вдигнаха такъв шум, че Мисис не можа да чуе какво каза бялата котка на Понго. Той се обърна, успокои кученцата и рече:

— Мисис, промених решението си — по-добре да приемем предложението на нашата приятелка. Много време ще ми трябва да ти обясня защо, затова би ли ми се доверила?

— Разбира се, Понго — отвърна вярната Мисис. — Щом си сигурен, че трябва да си отмъстим на Злобара, добре, с удоволствие.

— Тогава след мен — поведе ги бялата котка. — Тук отзад има вход.

Късметчето и още две гръмогласни кутрета бяха оставени вън да пазят — мъчно им беше, че ще пропуснат такова удоволствие, но дългът си е дълг.

— Ще излаете три пъти, ако видите раираната кола и чуете клаксона й — предупреди ги Понго и поведе останалите след бялата котка. Оставиха синята каручка в уличката зад къщата — Изтърсачето настоя да влезе и то в къщата и да има дял във всеобщото отмъщение.

Котката ги поведе през мазето с въглищата.

— Тук нищо не си заслужава да рушим — забеляза тя и тръгна нагоре по стълбите.

Преминаха през тъмната къща и спряха пред една врата, залостена с резе.

— Ех, ако можехте да дръпнете резето — рече котката — Божичко, ако знаете колко пъти съм опитвала!

— А, Понго много го бива да дърпа резета — гордо заяви Мисис.

Резето беше хубаво, хромирано, добре смазано. Понго съвсем лесно се справи.

Светлината от уличните лампи им беше достатъчна, за да огледат голямата стая, отрупана със закачалки, на които висяха кожени палта.

„Виж ти, Злобара имала десетки палта!“ — помисли си Мисис.

Не бяха само палта, а и наметала, маншони и какво ли не.

Понго излая:

— По четири кутрета на палто, две на наметало, едно на маншон!
Зъбите готови! Дери-и-и!

В стаята нямаше достатъчно място, за да се свърши както трябва такава работа, и затова кутретата се разпръснаха из цялата къща. Скоро

въздухът се изпълни във всички посоки с парчета пухкава кожа: чинчила, самур, визон, бобър, нутрия, лисица и какви ли не още. От кухнята до тавана всичко потъна в мъгла от кожи. Бялата котка не забрави хермелиновите чаршафи — тя сама се зае с тях, и то с такава скорост, че почти не се виждаше кое е раздираният бял хермелин и кое раздиращата бяла котка.

— Как може да съм била тъй мързелива — говореше тя. — Трябваше да свърша това още преди години!

— За такава работа са нужни другари — успокои я Понго.

— Вече няма кожи — тъжно се обади Изтърсачето. Тя току-що съвсем самичка бе раздрала едно самурено наметалце.

— Тихо! — излая Понго.

Дали не го мамеха ушите? Не, ето пак — някъде отдалече долетя ревът на най-оглушителния клаксон в Англия. В следващия миг кутретата, оставени на пост отвън, излаяха тревога.

— Бързо долу в мазето! — нареди Понго.

Кученцата хукнаха презглава по тъмните стълби. Бялата котка скочи върху перваза на прозореца.

— Имате достатъчно време! — извика тя. — Колата току-що зави и навлезе в големия булевард.

Понго обаче знаеше с каква скорост се движи тази кола.

А и кутретата падаха едно връз друго в тъмнината, чуваха се удари и изскимтявания. Дунди се търкулна от перилата надолу — чудо беше, че не се нарани. Най-сетне обаче започнаха да се изсипват навън от мазето в малката задна уличка.

— Всички по места! Готови за преброяване! — излая Понго.

Отдавна вече беше изнамерил бърз начин да преброява армията си. Кутретата се строяваха по десет в девет редици и една редичка от седем, която включваше Изтърсачето с каручката. Той бързо ги преброи — деветдесет и три, деветдесет и четири... Три липсваха!

— Останали са в къщата! — извика Мисис. — Трябва да ги спасим!

Понго се стрелна към мазето, но изведнъж се спря и си пое въздух с облекчение. Късметчето и двете му гръмогласни другарчета тъкмо излизаха от предната порта на къщата. Армията беше в пълен състав!

— Злобара ще пристигне всеки момент — рече Късметчето.

— Трябва да се уверим, че е влязла вътре, преди да потеглим — каза Понго и хукна към тясната уличка, от която се излизаше на големия булевард. Мисис се спусна подире му.

— Внимавай, Понго! Ще те види!

— Изключено е в тази тъмница — отвърна той.

Раираната кола се приближи до уличката. Вътре светеше лампичка и те ясно различиха Злобара.

— Ах, Понго! — изстена Мисис. — Остана й крайно семплото бяло бизоново наметало!

Понго се стрелна към булеварда, следван от Мисис. Предпазливо надникнаха от уличката и видяха черно-белия автомобил да спира пред къщата на Де Монови. Мистър Де Мон, който караше колата, помогна на Злобара да слезе и се изкачи по стъпалата към входната врата. Взе да рови из джобовете си за ключа. Злобара стоеше и чакаше, а наметалото висеше свободно около раменете й.

— Няма да мога да заспя, ако наметалото й остане! — прошепна Мисис.

— А имаш нужда да си отспиш, Мисис — отвърна Понго.

И на двамата им бе хрумнала една и съща мисъл. Наметалото висеше тъй свободно и съблазнително! А облекчението, че успяха да измъкнат всички кутрета от къщата, ги бе направило дръзки. На Понго му беше приятно, че жена му изглежда палава като малко кутре.

— Изобщо няма да ни познае — нали сме черни — каза той. — Дай да рискуваме! Хайде!

Те се втурнаха към Злобара и дръпнаха със зъби кранчето на наметалото. То веднага се изхлузи от раменете й и падна върху тях двамата. Без да виждат нищо, те се метнаха встрани и хукнаха по булеварда, покрити изцяло от бизоновата пелерина, която сякаш сама тичаше. Злобара изпищя:

— Тя е омагьосана! Тичай след нея — бързо!

— Как не! — отвърна мистър Де Мон. — Някой от прадедите ти бяга с нея. По-добре си влез вкъщи.

В следващия миг двамата със Злобара се разкихаха като бесни. Щом отвориха вратата, бяха посрещнати от задушаващ облак косми.

Понго и Мисис откриха криво-ляво уличката, измъкнаха се изпод наметалото и го повлякоха към чакащата армия. Кутретата веднага се

нахвърлиха отгоре му. Това бе краят на съвсем семплото бизоново наметало.

Лампите започнаха да светват една след друга из цялата къща на Де Монови и до тях достигнаха яростните писъци на Злобара.

Доброто настроение на Мисис внезапно изчезна. Към дома! Но дали ще ги пуснат вътре? Пак я обзе страх.

Отново крачеха по булеварда. Къщата на Душкингови вече се виждаше.

Прозорците на всекидневната светеха.

— Мистър и мисис Душкинг още не са си легнали — каза Понго.

В кухнята също светеше.

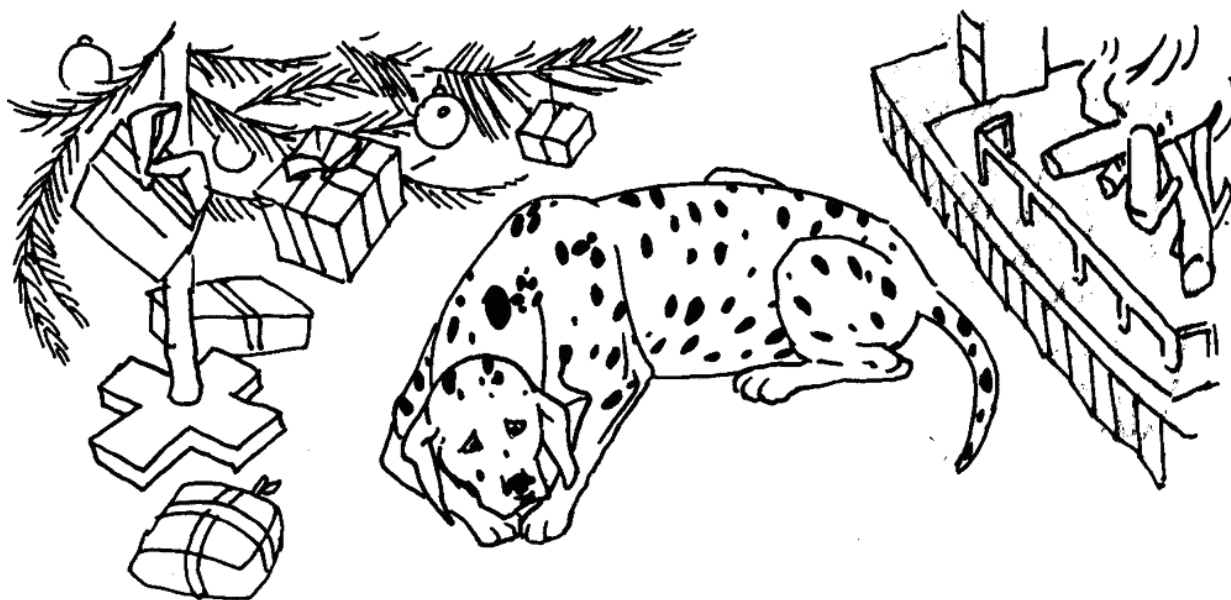
— И лелите още не спят — обади се Мисис.

Каза го бодро — никой не се досещаше колко се бои, макар че сърцето ѝ биеше тъй лудешки, че тя се изплаши да не би Понго да го чуе. Защо им е на Душкингови да пуснат в къщата си огромна тълпа непознати черни кучета? А ако не ги пуснат вътре, как ще покажат на Душкингови, че не са непознати черни кучета? Лаенето нямаше да им помогне. Двамата с Понго трябваше да се доближат съвсем плътно до питомците си — достатъчно близо, за да сложат саждивите си глави на коленете им или саждивите си лапи на раменете им.

Ами ако ги прогонят? Какво ще правят деветдесет и девет гладни далматинци, прокудени в нощта?

В този миг отново заваля сняг — много, много силно.

КОИ СА ТЕЗИ НЕПОЗНАТИ ЧЕРНИ КУЧЕТА?

Душкингови, лелите и Пердита прекараха една тъжна вечер. Бяха много мили един към друг. Пердита така хубаво и толкова често ми с език хората, че ръцете им се напукаха и трябваше да използват цели туби с крем за ръце. За щастие вкусът на крема много допадна на Пердита.

Тя не беше получила никакви новини по Вечерния лай — в тази част на парка „Риджънтс“ се приемаше много зле и именно затова Понго бе отишъл да лае и да се ослушва горе на Примроус Хил.

Следобеда лелите украсиха коледната елха. Твърдяха, че го правят заради Пердита, но всъщност много им се искаше да поободрят Душкингови. Душкингови закачиха на дървото подаръците за Пердита, но не им стигна храбростта да окачат и подаръците, които бяха купили за Понго, Мисис и петнадесетте кутрета — просто в случай че се върнат у дома. Мистър Душкинг се беше досетил, че Понго и Мисис са отишли да търсят децата си, но вече се опасяваше, че те са били

разпръснати из цяла Англия, и затова най-много, на което се надяваше, бе поне Понго и Мисис да се върнат.

Когато заваля сняг, всички се разстроиха още повече.

— А Мисис дори не си е взела палтенцето — тъжно рече мисис Душкинг и си представи как Понго и Мисис треперят от студ, изгубени, умиращи от глад. И мистър Душкинг си мислеше същото.

Вечерта Душкингови поканиха лелите горе във всекидневната и четиримата играха на табланет. Преструваха се, че много се забавляват, а това никак не им се удаваше. Най-сетне мистър Душкинг каза, че ще пусне на грамофона няколко плочи с коледни песни.

Коледните песни са винаги много хубави, но ако си тъжен, те правят още по-тъжен. (Има хора, които се натъжават от красивите неща, което е направо тайнствено.) Скоро Душкингови и лелите едва се съдържаха да не ревнат на глас. Щом мистър Душкинг разбра това, той каза:

— Това е последната коледна песен, която ще слушаме тази вечер.

Мисис Душкинг изгаси лампите и дръпна завесите, за да гледат звездите, докато слушат. И видя, че пак е завалял сняг.

Върна се при дивана и погали Пердита, която като никога не миеше никого, а седеше и гледаше падащите снежинки. Песента тихо се лееше.

Изведнъж всички в стаята чуха гръмък лай.

— Това е Понго! — извика мистър Душкинг и се втурна към прозореца.

— Това е Мисис! — извика мисис Душкинг, която чу друг лай и също се втурна към прозореца.

Разтвориха го широко и занадничаха надолу през гъстата снежна пелена. И сърцата им се омръзнаха от разочарование.

Долу имаше две черни кучета.

— Не бива да стоите навън в такава студена нощ — нежно се обърна към тях мистър Душкинг. — Приберете се при собствениците си, милички.

Каза собственици вместо питомци — хората често правят тази грешка.

Кучетата пак се разлаяха, но мистър Душкинг им каза: „Хайде, прибирайте се у дома!“ с глас, който не търпеше противоречие, защото беше убеден, че кучетата не живеят далече и само са ги пуснали да

потичат за последен път навън, преди да ги приберат да спят. Той затвори прозореца и рече на жена си:

— Странни кучета. Не мога да разбера каква порода са.

Той не чу отчаяния вой на Мисис. Всичко се бе случило точно така, както си го бе представяла! Бяха ги отхвърлили, бяха оставени на произвола в тъмната студена нощ!

За миг Понго също се паникьоса. И през ум не му беше минало такова нещо. Той обаче бързо се съвзе.

— Трябва пак да лаем — много повече — рече той.

— Какво ще кажеш, ако доведем и децата да полаят?

Кутретата бяха строени встрани от прозореца така, че да не се виждат, защото Понго имаше чувството, че толкова много кучета наведнъж могат да стреснат всеки човек.

— Не — реши той. — Ще лаем само ние двамата, Мисис. И то един по един. Така те рано или късно ще познаят гласовете ни. Както ние бихме познали техните, в каквито и дрехи да са облечени, както и да са боядисани ръцете и лицата им.

И той пак залая, а след това Мисис. И така се редуваха безспир.

Горе във всекидневната мисис Душкинг рече:

— Просто не мога да повярвам, че това не са Понго и Мисис. И виж Пердита — колко е развълнувана!

— Това е, защото толкова искаме да им чуем гласовете — опита се да намери обяснение мистър Душкинг. — Затова си въобразяваме, че са те. Но на тези черни кучета нещо им става — чуй ги само! Може да са се изгубили.

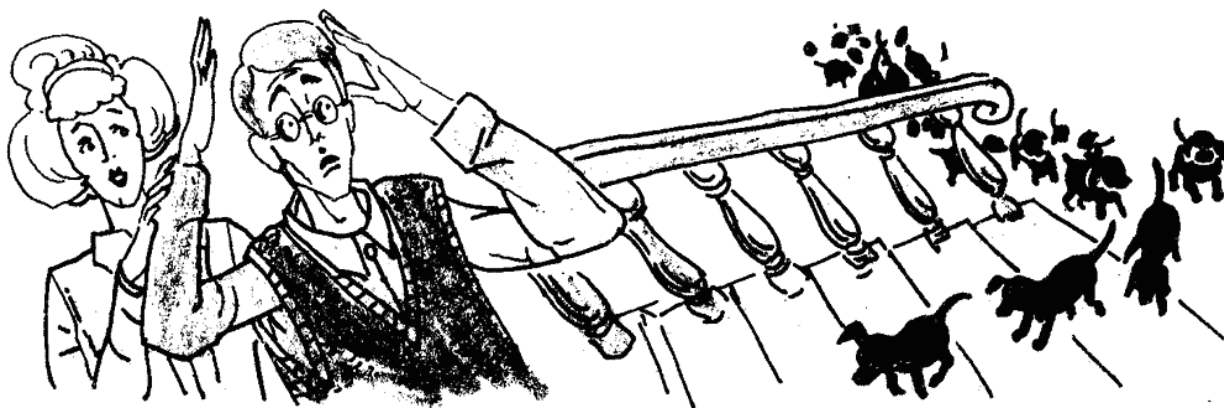
И той отново отвори прозореца.

Понго и Мисис се разлаяха още по-гръмко и замахаха с опашки.

— Човек ще си помисли, че ни познават — рече мистър Душкинг. — Ще слеза долу да проверя дали имат гърдани. Може би ще успее да ги отведе при собствениците им.

Понго чу тези думи и бързо прошепна на Мисис:

— Щом вратата се отвори, бързо се втурваш вътре и повеждаш всички нагоре към всекидневната. Кутрета, вие ще тичате подир Мисис и никой да не изостава! Аз ще бъда последен. И нито секунда маене — да не би мистър Душкинг да затвори вратата. А влезем ли веднъж, ще ги накараме да разберат.

Входната врата се отвори и мистър Душкинг излезе навън. Мисис веднага се стрелна през пролуката, следвана по петите от Изтърсачето, което беше излязло от каручката си, и всичките му братя и сестрички, освен Късметчето, което настоя да остане до Понго и да изчака всички да минат. Тъмнината и гъстият кръжащ сняг попречиха на мистър Душкинг да разбере какво става, докато някакво кутре не се блъсна в краката му (Дунди, разбира се). Чак тогава той сведе очи да види какво го е ударило по крака и видя нескончаем поток от черни кутрета, които струяха през вратата и бялото преддверие и тичаха нагоре по белите стълби.

„Не, аз сънувам“ — рече си той и силно се ощипа. Ала потокът от кутрета не секваше.

Изведнъж се получи засечка. Двете кученца, които предано бяха теглили малката синя каручка на Изтърсачето, сега вече празна, не можеха да изкатерят стълбите. Мистър Душкинг, който не можеше да гледа изпаднало в беда куче, без да му помогне, веднага вдигна каручката. А след като я видя, вече не мислеше, че сънува. „Тези кучета са от някоя циркова група — реши той. — Но защо идват у нас?“

Миг по-късно покрай него се стрелнаха Понго и Късметчето и потокът секна. Мистър Душкинг се провикна в тъмното:

— Има ли още, моля?

За негово голямо облекчение никакво куче не се обади, така че той влезе и затвори вратата след себе си. Намацаните със сажди задни крака на Понго тъкмо завиваха нагоре по стълбите. Мистър Душкинг го последва, като вземаше по четири стъпала наведнъж, все така с каручката в ръце.

Всекидневната представляваше доста объркана картина. Колкото и да беше голяма, стаята не можеше да побере всички кученца и те бяха наскочили върху масите и столовете, че и едно върху друго. Шумът беше оглушителен. Мисис Душкинг се опитваше да се задържи на крака. През живота си не се беше плашила от куче, но този път бе малко *стресната*. Лелите се бяха спасили върху рояла.

Мистър Душкинг хвърли поглед от прага, втурна се към гостната и разтвори широко двойната врата. Морето от кучета преля натам. Щом на пода се поосвободи малко място, Понго изкомандува:

— Всички кутрета, които могат да намерят място, да започнат да се търкалят! Търкаляй се, Мисис!

И той самият решително взе да се търкаля по пода. Душкингови стояха и се пулеха изумени. Сетне двамата едновременно извикаха:

— Виж!

Белият килим бе започнал да почернява, черните кучета взеха да побеляват...

— Това е Понго! — изкрещя мистър Душкинг.

— Това е Мисис! — изкрещя мисис Душкинг.

— Това са Понго, Мисис и кутретата! — крещяха лелите от капака на рояла.

— Значително повече от всички техни кутрета — забеляза мистър Душкинг точно преди Понго да започне да го прегръща.

Мисис пък прегръщаше мисис Душкинг. В ъгъла на стаята също падаше голямо прегръщане. Пердита направо беше пощуряла от щастие, опитвайки се да прегърне и осемте си кутрета наведнъж. Милите й, отдавна изгубени дечица! На Понго и през ум не беше му минало, че и те може да са сред спасените кученца. Той дори не беше забелязал, че петната им са кафяви, защото до момента, в който се отъркаляха в саждите, почти не беше виждал кутретата на дневна светлина. Оказа се, че именно децата на Пердита са били по мярка за каручката и през цялото време вярно са я теглили.

Мистър Душкинг беше поставил каручката на пода в дъното на всекидневната, а лелите слязоха от пианото и отидоха да я разгледат.

— Детска играчка — рече леля Пудинг.

— Отстрани има изписано име и адрес — добави леля Иконом. И тя прочете:

Томи Томпкинс, фермер. Село Димплинг, графство Съфък.

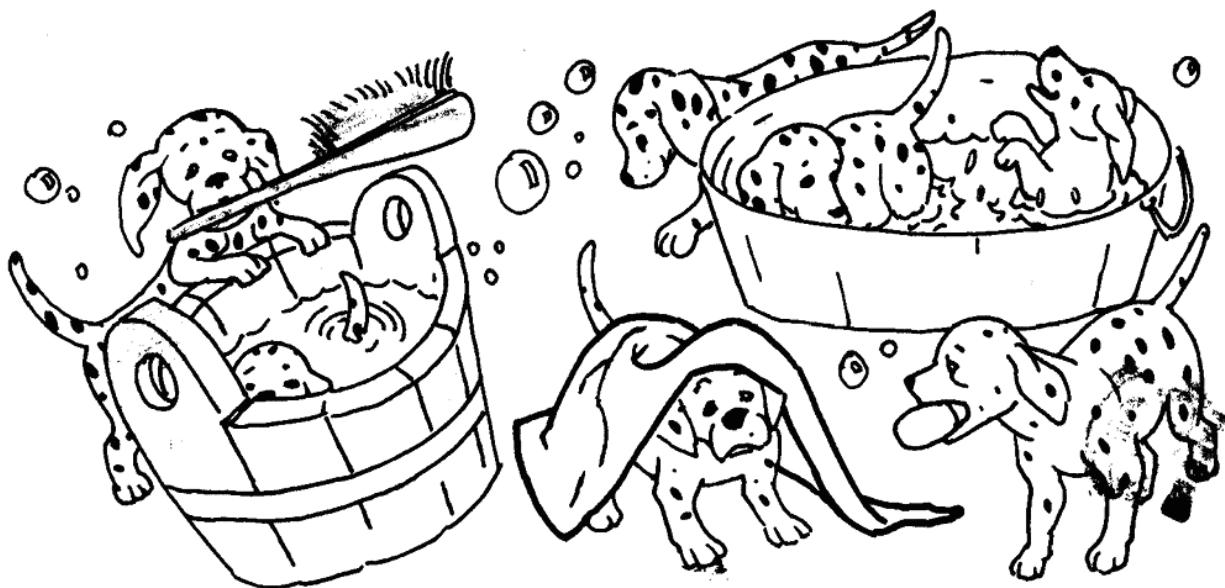
— Димплинг ли? — попита мисис Душкинг. — В това село се намира провинциалната къща на Злобара Де Мон. Тя ни разказа за нея, докато обядвахме заедно, и ни попита дали не искаме да я купим.

И тогава мистър Душкинг *разбра всичко*. Спомни си как Злобара си мечтаеше за палто от кожи на далматинци, досети се, че е насъбрала всички тези кутрета, за да може мистър Де Мон да нашие много, много палта.

— Трябва да я дадете под съд! — възкликнаха в един глас лелите.

Мистър Душкинг каза, че ще си помисли за това след празниците — сега трябва да изнамери начин да нахрани всички тези кутрета — та нали магазините са затворени! Побърза да се обади по телефона в хотел „Риц“, после в „Савоя“, „Клариджис“ и други изискани хотели и поръча от ресторантите им много пържоли.

Хотелите откликнаха с готовност, щом чуха, че липсващите далматинци са намерени, и обещаха веднага да изпратят прислужници с храната.

— Намериха се, и още поне шестдесет допълнителни, което изобщо не бях очаквал — обясни мистър Душкинг — той не беше имал

време да ги преброи.

Леля Иконом заяви категорично:

— Преди да вечерят, трябва да се изкъпят!

— Да се изкъпят? — ахна мисис Душкинг. — Всичките?

— Не може да си легнат целите в сажди — присъедини се непреклонно и леля Пудинг. — Ние с леля Иконом ще започнем работа в нашата баня, а вие двамата — във вашата. Какво ще кажете да поканим Великолепния ветеринарен лекар и жена му да наминат и да се потрудат над част от кутретата в пералнята.

И тъй мистър Душкинг се обади на Великолепния ветеринарен лекар, който изрази радостта си, че го будят и викат, кажи-речи, в полунощ по такъв щастлив повод. Той и жена му пристигнаха само след няколко минути.

Мисис Душкинг извади най-хубавите си тоалетни сапуни и шампоани и прекрасните си шарени хавлиени кърпи, които ѝ бяха подарени за сватбата. Лелите запалиха огън във всички камини. И трите къпещи отбора се заловиха за работа. Скоро къщата се изпълни с пара и с аромата на люляк, рози и жасмин, примесен с прекрасния мирис на мокри кучета. Операцията по изкъпването отне много по-малко време, отколкото бихте очаквали, тъй като пъхаха по пет кутрета наведнъж във всяка вана. След това ги увиваха в розови, сини, жълти и зелени хавлии и ги отнасяха до някоя от камините да съхнат. Мистър Душкинг предвидливо загъна килима във всекидневната, за да не би чистите кутрета пак да се омажат със сажди.

Пържолите започнаха да пристигат точно като привършваха да къпят и последното кутре. Имаше предостатъчно, дори за хората, които бяха изгладнели. (Те обаче си ги изпекоха.)

Най-сетне Великолепният ветеринар и жена му се прибраха у дома и къщата се приготви за сън. Понго и Мисис недвусмислено дадоха да се разбере, че биха искали да спят в собствените си кошове, а децата им да са около тях по килимчето пред огнището и по креслата. Пердита отведе малките си в пералнята и ги настани върху доста запазен пухен сатенен юрган. Останалите кутрета заспаха, където завърнат из къщата — по леглата, канапетата и столовете. Душкингови и лелите успяха да си запазят по едно кресло — доста твърди, както се оказа, но това беше без значение, защото едва ли щяха да спят дълго

време. Искаха да бъдат нащрек, в случай че на някое кутре му се прииска нещо през нощта.

Когато всичко в огряната от огъня кухня утихна и петнадесетте кученца заспаха, Понго каза на Мисис:

— Спомняш ли си нощта, когато избягахме — как се огледахме да видим още веднъж тази кухня? Виж сега разкошния си гердан на закачалката, чака те да го нахлузиш утре — и красивото ти синьо палтенце.

— Толкова съм калена сега, че няма да имам нужда от никакво палтенце — отвърна Мисис. — Но ще го нося от суета.

В този миг откъм прозореца се дочу някакъв шум — нещо дращеше. Отвън, в снежната вихрушка, към тях гледаха две зелени очи. Беше бялата котка на Злобара.

Понго веднага я пусна вътре.

— Ако знаете какво става у Де Монови! — рече тя.

Понго бързо се обърна към жена си.

— Още не съм ти разказал, Мисис. Нашата приятелка ми обясни, че ако успеем да се вмъкнем в залостената стая, ще унищожим всичката стока на мистър Де Мон. Злобара го карала да държи всичко там, за да носи каквото ѝ се прииска. Надявах се по този начин да сложим край на кожарската му дейност. Затова именно поех риска да влезем в къщата на Де Монови — не за да си отмъстим, а за да бъдат в безопасност отсега нататък всички далматински кучета в Англия.

— Очакванията ми бяха надминати — продължи бялата котка. — Оказа се, че повечето кожи не са били изплатени, така че мистър Де Мон е разорен.

— Горкичкият! — рече Мисис. — Много ми е жал за него.

— Напразно — каза котката. — Той с нищо не е по-добър от Злобара. Единствената разлика е, че тя е със силна воля и е лоша, а той е безхарактерен и лош. Тъй или иначе, утре напускат Англия, за да избягат от дълговете си.

— Злобара има скъпоценности — каза Мисис със съжаление.

— Повечето бижута са изкуствени — успокои я котката. — А истинските ще потрябват на мистър Де Мон, за да започне някаква търговия в чужбина. Спомена, че ще си опита късмета с мушамени дъждобрани.

— Злобара няма да изглежда много добре в мушама — изсмя се Мисис.

— В нищо няма да изглежда добре — додаде котката. — Нали сте чували, че на хората понякога от силно притеснение за една нощ им побелява косата? Е, това се случи с черната половина от косата ѝ. А пък бялата позеленя — отвратителен оттенък на зеленото. Хората ще си мислят, че е боядисана. Е, доволна съм, че вече няма да имам вземане-даване с Де Монови.

— Но къде ще отидеш? — попита Понго.

Бялата котка се изненада.

— Да отида ли? Никъде няма да ходя. Нали току-що дойдох — тук. Отдавна да съм дошла, ако вие, кучетата, не се бяхте разлаяли онази нощ, когато питомците ви ми поднесоха вкусната консервирана риба. Те няма да ме изгонят. Още сега ще отида да ги навестя.

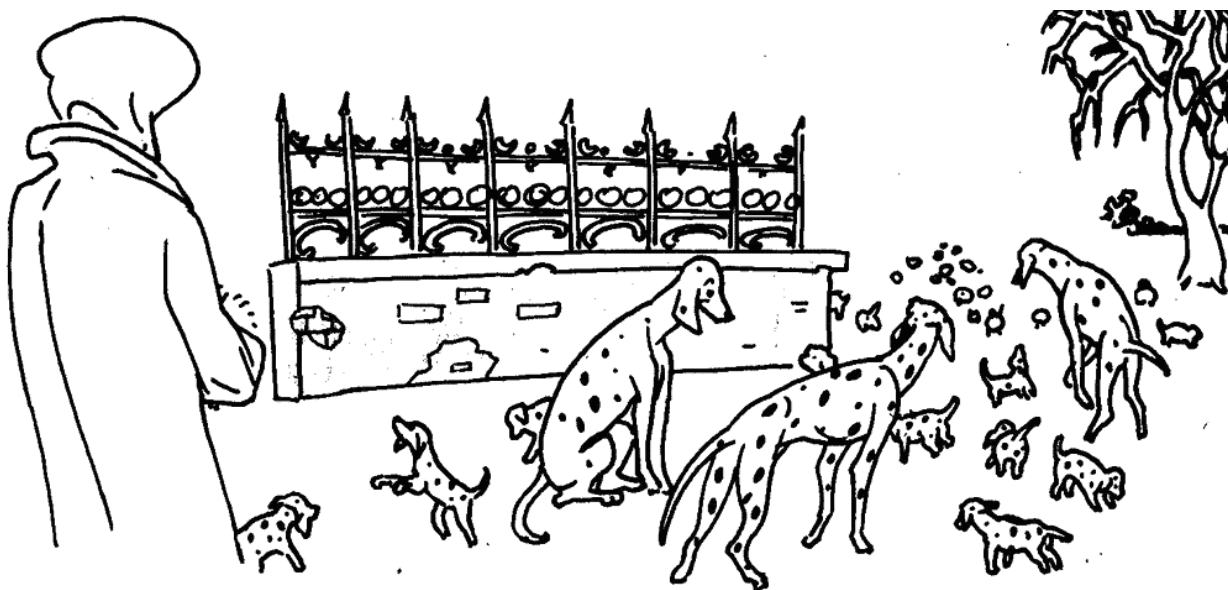
Веднага след това Понго и Мисис се отпуснаха в блажен сън, без някаква грижа на сърцето — освен дето им беше интересно какво ще правят Душкингови с толкова много кученца...

Същия въпрос си задаваха и Душкингови.

А онези читатели, които искат да научат отговора, трябва да четат по-нататък. Пък трябва да се изясни и една тайна. Онези, които ги бива да смятат, може би са си помислили, че в книгата има грешка. Тя се казва „Сто и един далматинци“. Та значи Понго, Мисис и Пердита правят три. В Пъклен дом имаше деветдесет и седем кутрета, като броим и децата на Мисис, Понго и Пердита. Три и деветдесет и седем прави сто. Къде тогава е сто и първият далматинец?

Той вече беше споменат в книгата, но много от читателите може да са го забравили. На тях ще им го припомним. А онези, които не са го забравили, скоро ще научат повече за него. И така, ако обичате, да пристъпим към последната глава!

СТО И ПЪРВИЯТ ДАЛМАТИНЕЦ

Каква чудесна Коледа прекараха обитателите на къщата до парка Риджънтс! Хубавите хотели им изпратиха още пържоли и макар — естествено — подаръците да не стигнаха, кутретата имаха възможност да си играят с много неща из къщата, чието предназначение съвсем не беше за игра (но които сетне бяха използвани само за това). Душкингови изведоха всички кучета в заснежения парк на разходка. Понго, Мисис и Пердита непрекъснато кръжаха около малките, да не би някое да се изгуби. Привечер Понго и Мисис изведоха Душкингови с твърда стъпка към „Примроус Хил“, от чийто връх той излая послания до цялото кучешко царство. Успяха да се свържат дори с галантния Кокер шпаньол, тъй като две кучета от съседното село, което се намираше на седем километра, специално отидоха да му предадат думите на Понго. (Той помоли да му съобщят, че двамата с добрия му стар питомник се чувстват много добре.) Разбира се, всички послания бяха предавани по щафета. Най-отдалеченото куче, с което се свързаха директно, беше генерал Датски дог от Хампстед, който лаеше все така превъзходно.

— Има нещо необяснимо в това вечерно лаене — каза мисис Душкинг. — Нямах ли чувството, че изпращат послания?

Мистър Душкинг отвърна, че хрумването ѝ звучи твърде мило, само че... Тук той млъкна. Нима имаше нещо, което да не е по силите на кучетата? Като си помислеше само какво бяха направили Понго и Мисис, склонен бе да каже, че няма. Как бяха довели чак от Съфък деветдесет и седем кутрета? Понго и Мисис изгаряха от желание да му разкажат всичко, но така и не можаха.

Веднага след празниците мистър Душкинг реши да действа колкото се може по-бързо, тъй като си даваше сметка, че сто далматинци са твърде много за една къща до парка „Риджънтс“. Бяха много дори за самия парк.

Първо даде обява във вестниците — в случай че законните собственици на кутретата си ги потърсят. Никой обаче не се отзова и причината е следната: Злобара беше купила всичките, с изключение на откраднатите от Душкингови, защото опитното кучекрадство в наши дни е твърде скъпо платен труд. (Тя беше платила повече на кучекрадците, задигнали кутретата на Душкингови, отколкото за всички останали.) А, естествено, че хората, които са продали кутретата си, не мислят за тях като за изгубени и спират да се интересуват. Един-единствен собственик се появи — този на Пердита, но и той с удоволствие я продаде на Душкингови.

Така че мистър Душкинг — какъв късметлия! — се оказа собственик на сто прекрасни далматинци. Затова реши да си купи голяма къща в провинцията. За щастие спокойно можеше да си позволи това, тъй като правителството отново бе затънало в дългове, а той отново го измъкна от тях. Този път беше възнаграден с такъв доход, който му позволяваше да пести всичко, което иначе би плащал като данъци. Така че спря да ходи на работа — само беше на разположение на правителството, ако пак си обърка сметките.

Един хубав януарски ден той каза на мисис Душкинг:

— Дай да отидем с колата до Съфък да върнем синята каручка на Томи Томпкинс, хем ще се поогледаме за къща. Ще хвърлим едно око и на къщата, където са били затворени кутретата — макар че никога не бих я купил.

Мисис Душкинг само се засмя при тази мисъл.

Взеха Мисис и Понго със себе си, а Късметчето се скри под седалката и също замина с тях — много му се искаше да види Овчарския пес и да го повишат в чин капитан. (Само че не може да остане дълго под седалката и като се появи, всички много му се зарадваха.) Като стигнаха село Димплинг, първо се разходиха из околностите му и там срещнаха Томи Томпкинс, съпровождан от Овчарския пес. Така че синята каручка бе върната на собственика на място — за голямо облекчение на Душкингови, които се чудеха какво да кажат на родителите на Томи. На самия Томи нямаше какво да му обясняват, тъй като той все още не говореше (макар че гъргоренето му вече звучеше по-скоро като човешки език, отколкото като кучешки). Душкингови веднага разбраха, че Понго, Мисис и Късметчето познават Овчарския пес — а и тигровата котка, която се появи тичешком изневиделица.

— А сега да потърсим къщата на Злобара — предложи мистър Душкинг.

Стигнаха Пъклен дом и видяха, че отпред му имаше голяма табела:

Продава се евтино. Собственикът замина в топла страна.

Портата беше широко разтворена, а вътре в къщата нямаше никой.

Братя Лошърови бяха в затвора, задето набили човека, дошъл да им вземе телевизора, който така и не бил изплатен. Нямаха нищо против затвора, защото срещата им с толкова много престъпници се оказа по-интересна и от телевизията, а и сега вече хранеха големи надежди, че един ден наистина може да се появят като участници в състезанието „Кое е моето престъпление?“

— Каква противна къща! — възкликна мисис Душкинг.

— Каква прекрасна стена! — каза мистър Душкинг.

Него го тревожеше следният проблем: ако закара сто далматинци в провинцията, как да им попречи да се разбягат? А тази прекрасна стена беше точно онова, което му трябваше. Ако само къщата не беше толкова противна!

— Ами ако я боядисаме бяла? — предложи той. — И ако отворим наново зазиданите прозорци? Виж какво чудесно езеро има отпред — кажи-речи, цяло езеро.

Ала мисис Душкинг поклати отрицателно глава. Като влязоха обаче вътре и видяха хубавите просторни стаи, като си ги представиха бели, а не червени, тя започна да променя отношението си.

Понго, Мисис и Късметчето препускаха из кухнята и килера и си спомняха всичко, преживяно там. Душкингови ги последваха и видяха инсталацията за централно отопление. Сетне всички отидоха в конюшната.

— Ако се отопли тук, ще бъде много подходящо за кучетата — обади се мистър Душкинг.

После вдигна очи и видя Щуротията. Тя много се хареса и на него, и на мисис Душкинг. И още там решиха да купят Пъклен дом и да го превърнат в красива къща.

— Ще основем тук династия от далматинци — обяви мистър Душкинг.

Мисис се засегна. Думата династия ѝ прозвуча като какофония, но Понго ѝ обясни, че тя означава семейство, което живее и процъфтява много, много години.

— Няма да е лошо да основем и династия от Душкингови, които да се грижат за далматинската династия — продължи мистър Душкинг. А мисис Душкинг напълно се съгласи с него.

Промените в Пъклен дом не отнеха много време и една слънчева сутрин в началото на пролетта голям фургон за превозване на мебели и автобус на два етажа спряха пред къщата близо до парка „Риджънтс“. Фургонът беше за покъщината. Автобусът беше за Душкингови и далматинците. Лелите вече бяха заминали с кола, да подготвят Пъклен дом. Колата се караше от леля Иконом. Към дрехите си на иконом беше добавила и кокетна шофьорска фуражка.

От къщата излязоха мистър Душкинг, Понго и Мисис. Мисис Душкинг вървеше след тях, следвана от Пердита, а бялата котка се бе покатерила на рамото ѝ. (И бялата котка имаше намерение да основе династия в Пъклен дом. Душкингови ѝ бяха обещали хубав персийски котарак за съпруг.)

През следващите минути се случиха две удивителни неща. Първо, тъкмо когато Мисис зърна фургона и каза: „Я, едно чудо!“, от него изхвъркна Стафърдшърски териер, каза: „Ето ни пак“ на Понго и Мисис, и се хвърли върху гърдите на мистър Душкинг.

— Ако можете да го разберете, щяхте да знаете, че това е голям комплимент — каза Джим, застанал до фургона.

— Вярно — потвърди Бил. — Старата стенобитна машина изглежда си пада по вас.

— И аз по него — отвърна вежливо мистър Душкинг и стана от земята, където го беше съборил любвеобилният Териер.

Понго и Мисис успяха да укротят Териера, преди да е направил същия комплимент, на мисис Душкинг. Тогава се случи второто удивително събитие. Към тях се бе приближила голяма кола и хората вътре разглеждаха с интерес Понго, Мисис и Пердита. Изведнъж в колата настъпи небивало оживление, вратата се разтвори с трясък и навън изскочи великолепен далматински дог с кафяви петна. Той се хвърли право към Пердита. Беше отдавна изгубеният ѝ съпруг.

Казваше се Принц. Хората в колата бяха трогнати от неговата преданост към Пердита и веднага предложиха на мистър Душкинг да го вземе. Казаха, че заминават за чужбина и биха се радвали да го оставят в добро семейство, а не в платена кучегледачница. Принц беше на седмото небе от щастие. Освен че много му се искаше да бъде с Пердита, той от пръв поглед разбра, че Душкингови са чудесни питомци.

Така че далматинците потеглиха за Съфък — сто и един на брой. Насядаха по седалките на автобуса и много от хората, които ги видяха, им махаха с ръце — бяха станали прочути, толкова много се писа за тях във вестниците. А покрай пътя се строиха много, много кучета — след като маршрутът им бе оповестен чрез Вечерния лай.

Чакащите кучета им излайваха добрите си пожелания, далматинците им излайваха благодарностите си, тъй че в автобуса беше твърде шумничко. Душкингови обаче нямаха нищо против шума. Те намираха лаенето на щастливи кучета за приятно.

Отначало Принц беше доста стеснителен, затова мистър Душкинг седна до него и взе да го потупва силничко, както обичат да ги потупват големите кучета. (Потупването трябва да е силно, но не прекалено, за да не причини болка. Мистър Душкинг беше много опитен кучепотупвач.) Принц започна да потупва с опашка и изведнъж ухапа ухото на мистър Душкинг, на когото му стана много приятно. След това красивият съпруг на Пердита се почувства член на семейството.

Като стигнаха село Димплинг, всички жители бяха наизлезли да ги посрещнат начело с Овчарския пес, тигровата котка и Томи Томпкинс. (Кравите измучаха приветствието си откъм фермата.) Томи беше взел синята каручка и Изгърсачето малко му завидя — но ѝ стана приятно, че вече е голяма и силна и няма нужда от каручка.

Бялата персийска котка, която се бе превърнала в обаятелно същество (добротата прави котките добри) се държа много мило с тигровата котка. Това бе началото на голямо приятелство.

Най-сетне двуетажният автобус премина през портата на Пъклен дом. Езерцето отпред отразяваше този път снежнобяла къща с муселинови завеси по прозорците. Фасадата на къщата все така приличаше на човешко лице и все така имаше изражение — само че сега то бе приветливо.

Лелите чакаха на прага на отворената входна врата. Те пристъпиха напред да посрещнат Душкингови и първите думи на леля Иконом бяха:

— Знаете ли, че на покрива има телевизионна антена?

— Срамота е, ако не я използваме — додаде леля Пулиш.

По този начин Душкингови се досетиха, че на лелите много им се иска да имат телевизор в кухнята, и веднага предложиха да им купят. Понго и Мисис също останаха доволни, защото знаеха колко липсва телевизията на най-малката им дъщеря.

Те всички прекарваха много щастливи часове в топлата кухня и си спомняха дните, когато с помощта на толкова свои братя написаха една от най-интересните страници в историята на Кучешкото царство на Англия.

Издание:

Доуди Смит. 101 далматинци

ИК „Знак“, ИК „Дамян Яков“, София, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.